

မြောင်းမြဖောင်ကို

လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်၊ ဆင်ဖိုးထွန်း

အမည်မရှိ

ထောင်တွင်းဝတ္ထုတိုများ



၆၇၇၇၂၇၀

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမဖြိုကွဲရေး ခိုအရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မဖြိုကွဲရေး ခိုအရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ခိုအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသားညီဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်ခံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရှေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး



စိတ်ကူးသစ်စာပေ



စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၂၃၀၉၁၀
 အဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၉၉၁၀၀၀

ပီစဉ်သူ ထ ကိုတင်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် ထ ၂၀၁၀၊ ဒီဇင်ဘာလ
 အုပ်ရေ ထ ၅၀၀
 မျက်နှာပုံ ထ မြတ်မင်းဟန်
 ကွန်ပျူတာစာစီ ထ Welfare
 အတွင်းဖလင် ထ Quality

ပုံနှိပ်သူ

နော်ဆဲနေမူး (ချာလီပုံနှိပ်တိုက်) (၀၈၂၇၇)
 အမှတ်(၁၂၁)၊ အလုံလမ်း၊
 အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ထွန်း (မြ) (၀၄၂၀၅)

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း၊
 စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ကျပ်

၈၀၈ . ၈၃

မောင်ကို မြောင်းမြ

လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်၊ ဆင်ဖိုးထွန်းအပါအဝင်ထောင်းတွင်းဝတ္ထုတိုများ/
 မြောင်းမြမောင်ကို - ရန်ကုန်၊
 စိတ်ကူးသစ်စာပေ ၂၀၁၀။

၂၄၃-စာ ၁၂၅စင်တီ x ၁၈၈စင်တီ။

(၁)လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်၊ ဆင်ဖိုးထွန်းအပါအဝင်ထောင်းတွင်းဝတ္ထုတိုများ

မာဏိကာ

စဉ်	စာစဉ်အမည်	စာမျက်နှာ
	လွမ်းတယ်လေ (သို့မဟုတ်) ဆရာကြီးမြောင်းမြမောင်ကို၏ သူ့ဘဝ၊ သူ့စာ (ဇေယျမင်းသျှင်)	
	လူမိုက်နဲ့လူဆိုး မတူဘူးဆိုတာ လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်ကို နမူနာပြုချင်လို့ပါ (ရှာပုံသားတစ်ဦး)	
၁။	လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်	၁
၂။	ဆင်ဖိုးထွန်း	၅၆
၃။	သခင်လှမြိုင်ကို စမ်းခဲ့စဉ်က	၁၃၀
၄။	စံ၊ စံရာ ထောင်ကျွန်းဝယ်	၁၇၃
၅။	ကိုကိုးကျွန်း ထောင်ပြေးကြီး	၂၃၈



စာရေးဆရာထောင်ပိုင်ကြီးမြောင်းမြမောင်ကို

လွမ်းတယ်လေ့ ...

(သို့မဟုတ်)

ဆရာကြီးမြောင်မြောင်ကို၏ သူ့ဘဝ၊ သူ့စာ

| ၀ |



“ထောင်တွင်း၌ ဗိလ္လာသိမ်းသောအလုပ်ကို ထောင်ဥပဒေ၌ ဇာတ် ရှိသော အကျဉ်းသမားများအား မခိုင်းရဟု ဖော်ပြထားသည်။ ဘယ်ကလောက် ဖနောင့်ခွဲပေါက်ဖို့ကောင်းတဲ့ ဥပဒေလဲလို့ အင်္ဂလိပ်ကြီး လုပ်ပစ်ခဲ့သည့်ဥပဒေ။ အခုထိမပြင်သေးပဲ ရှိနေသည်မှာလည်း ဒို့ဗမာများ၏ကုသိုလ်ဟုပင် ပြောရ မည်ဖြစ်၏။

ဇာတ်ဆိုသောစကားသည် ရုပ်သေးကိုမဆို၊ ရုပ်ရှင်ကိုမဆို ဇာတ် ကိုပင်ဆိုကြောင်း သေသေချာချာ မှတ်ကြပါကုန်။

သို့ဖြစ်ရာ ဇာတ်ရှိသောသူများသည် အဘယ်နည်း။ ကုလား။ တရုတ်၊ အင်္ဂလိပ် သူတို့အားလုံးကိုဆိုရမည်။ ဆိုလိုက်သည်။ မဆိုသူသည် ဉာဏ်မရှိ။

ဇာတ်မရှိသူမှာ ကိုရွှေဗမာသာဖြစ်သည်ဟု ထောင်ဥပဒေက မလိမ့်တပတ်လုပ် နေလေသည်။ ဟုတ်လည်းဟုတ်ပါသည်။ မူဆလင်ကုလားသည် ဗမာနှင့် အတူ တူမစား။ ဘာဖြစ်လို့၊ ဇာတ်ရှိလို့၊ ဟိန္ဒူသည် ဗမာနှင့်အတူမစား။ ဘာကြောင့်၊ ဇာတ်ရှိလို့၊ တရုတ်သည် ဗမာနှင့်စားခြင်းကို အလိုမရှိ။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။ ငါးပိမစားလို့၊ ဟုတ်ပြီ။

ကဲ ... ဒို့ဗမာ သာကီဝင်တွေကရော ဘယ်နှယ်လဲ။ ဟဲ ... ဟဲ။ ဘယ်သူနှင့်ဖြစ်ဖြစ် အားလုံးကိုတုတ်ပါသည်။ တစ်ခုမကျန် တုတ်ပါသည်။ ဒါ ကြောင့် သူ့မှာ ဇာတ်မရှိ။ ကုလားချက်ချက်၊ တရုတ်ချက်ချက် အားလုံးကို မရှုံ့မရှာစားသည်။ ဗမာထီးလည်း ဒီလို။ ဗမာမလည်း ဤနည်း။ ယင်းဗမာထီး တို့ ဗမာမတို့ကောင်းမှုကြောင့် ထောင်တွင်းမိလ္လာ၌ ဇာတ်မရှိသော ဗမာတို့ သည် မိလ္လာရေးသေးကျုံးရန် ပါရမီဇာတ်ခံ ရသွားကြလေသတည်း။

သို့နှင့် ထောင်တွင်း မိလ္လာဟူသည် ဒို့ဗမာသာကျုံးရသော ဘုန်းနှင့် ကံနှင့် အလုပ်ဖြစ်လာလေသည်။”

(‘ထောင်ကျခြင်းတော့ မတူပါလေ’/၁၉၆၂ ဒီဇင်ဘာ သွေးသောက်)

“ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ငှက်ဖျားတက်သည်အသံဖြင့်ပင် ခပ်မြန်မြန် ပင်စင်သွားမှပဲဟု ညည်းသံကြားရပါသည်။ သူက ကျွန်တော်တို့ကို တစ်လှည့် ကြိမ်းမြန်းပါသည်။ သူက ဘူးတဖန်နေရသူဖြစ်၍ မထောင်းတာပါ။ လူကြီးဖြစ်၍ တာဝန်ရှိတာကတော့ မှန်ပါသည်။ ခက်တာက ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အကျဉ်း သားဖျားနှင့် လုံးထွေးနေရသော ထောင်မှူး၊ ပါမ္မားများသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထောင်ပိုင် ထောင်မှူးကြီးကကြိမ်။ အကျဉ်းသားက မလေးမခန့်လုပ်နှင့် ဘယ်ကိုသွားရ မည်မှန်း မသိတော့ပါ။ သို့နှင့် မိလ္လာသိမ်းမည် အကျဉ်းသားရစေခြင်းငှာလည်း ကောင်း။ ထောင်ပိုင်အကြိမ်းအမောင်း မခံရစေခြင်းငှာလည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်

တို့က ဉာဏ်ကိုသုံးရပါသည်။ အကျဉ်းသားမစင်ကျုံးသူအား လာဘ်မှန်မှန်ထိုး
ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကြားလို့မှ ကောင်းကြသေးရဲ့လားခင်ဗျာ။ ထောင်ဆိုသည်မှာ လုံခြုံ
ရေးက အရေးကြီးရာ အပြင်လူမိလ္လာသား ထောင်တွင်းသို့ဝင်ကာ အပြင်နှင့်
အဆက်အသွယ်ရှိမည်ဖြစ်၍ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် အပြင် ရာဇဝတ်ဖြစ်မှန်
နေရသူ၏ဖခင်ကို လက်ဆယ်ချောင်းနှင့် ရိုးရိုးလုပ်စားသူက ဝင်ကျုံးပေးရမည်
ဆိုက ကြား၍လည်း မနိုင်နိုင်ပါ။

ကျွန်တော်တို့ထောင်မှူးများက အကျဉ်းသားကို လာဘ်ထိုးပြီးခိုင်းရ
သည်ကမှ နိုင်တတ်တတ်နှင့် ဟန်ပြကောင်းပါသေးသည်။ ဒါက ထောင်မှူး၏
ဉာဏ်မျှသာ ရှိပါသေးသည်။ ထောင်ပိုင်တစ်ဦး၏ဉာဏ်မှာ လက်ဖျားခါလောက်
သည်ကို တစ်ဆင့်ကြားရပါသည်။

သူ၏ ထောင်တွင်းမစင်ကပ်ဆိုက်၍ လစ်လပ်သော ဝါဒါနစ်ဦး၏
နေရာတွင် ရိုးရိုးဝါဒါအားမခန့်ပဲ မိလ္လာကုလားနစ်ဦးအား ဝါဒါစာရင်းသွင်းပြီး
လခစားအဖြစ် ခန့်ထားလိုက်ခြင်းဖြင့် မိလ္လာကိစ္စလည်းဖြစ်။ ထောင်ဝါဒါ၏အဆင့်
အတန်းလည်း မစင်ကျုံးသောအဆင့်သို့ ရောက်ကုန်၍ တဝါးဝါးရယ်ရကြောင်း
ကိုလည်း လူ့သတင်းလူချင်းဆောင်၍ ကြားသိရပါသည်။

(‘ထောင်နှင့်သပိတ်’/ စာပေမီမာန် ၁၉၆၁)

ဟုတ်ကဲ့...။ ခပ်နေ့နေ့ ခပ်ထေ့ထေ့ မချီတရီ ငြိတိတိ
ဖြင့် မြန်မာပြည်အကျဉ်းထောင်များက လက်ဝင်းလက်တွေ့ ဒုတ်ဒုတ်ထိ
ကြုံနေရသည့် ထောင်အတွင်းရေးများကို အိပ်သွန်ဖာမှောက်၊ ခရေစေ
တွင်းကျ တိုင်းသိပြည်သိ စူးစူးရဲရဲကြီး ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်းရေးချပြခဲ့သူ
ထောင်စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦး၏ စာမြည်းကလေးကို ဆိန်ဆိန်အိန်အိန်
အရသာ တွေ့တော်မူကြပါလေစ။

အနီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကား မည်သူတဲ့နည်း။

တောင်တောင်အိအိ အတွေးတွေပွားလျက် ခေါင်းမစားလိုက်
ကြပါနှင့်ဦး။ ‘ထောင်မှူးကလေးရွှေမောင်’ကို ပင်တိုင်စာတ်ဆောင်အရာ
ထား၍ ‘ထောင်ပိုင်ကြီးဦးရွှေမောင်’ ဘဝ ရောက်လေသည်အထိ (၁၉၃၉
ခုနှစ်မှ ၁၉၇၀ ခုနှစ်အထိ လုပ်သက် ၃၂ နှစ်ကာလ) သူ့ဘဝအတွေ့
အကြုံများကို ‘သွေးသောက်’၊ ‘မြဝတီ’၊ ‘ငွေတာရီ’၊ ‘ရှုမဝ’၊ ‘ရှေ့သို့’၊
‘စာပေမီမာန်’ စသည့်မဂ္ဂဇင်းများ၌ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်၊ ဆောင်းပါး
ပေါင်း ၃၀၀ နီးပါးမျှ တရစပ်ရေးသား မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့သည်
ထောင်ပိုင်ကြီးဦးရွှေမောင်ကို ‘မြောင်းမြမောင်ကို’ ဖြစ်ပါသည်။

စာပေမီမာန်အပါအဝင် ‘သွေးသောက်’၊ ‘ရှုမဝ’ စာပေတိုက်
များမှလည်း လုံးချင်းဝတ္ထု အတိုအရှည် (၂၀) ခန့်ကို စဉ်ဆက်မပြတ်
တရစပ် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပါသေး၏။

သူ့ခေတ်သူ့အခါ (၁၉၅၈-၁၉၇၂) က စာရေးနိုင်အား အလွန်
ကောင်းသည့် စာရေးဆရာကြီးများစာရင်းတွင် ထိပ်တန်းကပါခဲ့ရုံသာ
မက သူရေးသမျှ သူ့စာသူ့လက်ရာများကလည်း လက်ကမချချင်လောက်
အောင်ပင် လက်စွမ်းထက်လှချည်။ ဖမ်းစားနိုင်လှချည်... တဲ့။

ယခု ဤစာအုပ်တွင် ဆရာကြီး၏ ‘လမ်းမတော်မိုးတုတ်’၊
‘ဆင်မိုးထွန်း’၊ ‘သခင်လှမြိုင်ကို ဖမ်းခဲ့စဉ်က’၊ ‘စံ၊စံရာထောင်ကျွန်း’၊
‘ကိုကိုးကျွန်းထောင်ဖြူးကြီး’ စသည့် နာမည်ကြီးနာမည်ကျော်ဝတ္ထု
(၅)ပုဒ်ကို ထုပ်ထုပ်ပိုက်ပိုက် စုစည်းထုတ်ဝေလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။



ဆရာကြီး မြောင်းမြမောင်ကိုရဲ့စာတွေကို ကျွန်တော်ကတော့ သိပ်စွဲခဲ့တာပဲ။ 'ကြက်ကုလား' တို့၊ 'မြောင်းမြမှ သခင် ၄၂ ဦး အသတ်ခံရစဉ်က' တို့၊ 'ဆင်ဖိုးထွန်း' တို့၊ 'လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်' တို့ အဲဒီဝတ္ထုကလေးတွေကိုဆိုရင် အခုထိ မမေ့သေးဘူး။ ဆရာကြီးက အရေးမှာသာ ဖတ်ချင်စဖွယ် ခပ်ရွှင်ရွှင်ခပ်သောသော ဆွဲခေါ်သွားနိုင် တာမဟုတ်ဘူး။ ဇာတ်ကိုမထင်မှတ်တဲ့ 'အလှည့်' ကလေးတွေနဲ့ တစ်တွန့် နှစ်တွန့် ကြက်တွန့်တက်သလိုတက်တက်ပြီး ဇာတ်ရှိန်ကို မြှင့်ယူသွား။ သယ်သွား။ မထင်မှတ်ချိန်ကြီးကျကာမှ ဖြုန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ တိခနဲ ဘရိတ် အုပ်ရပ်ချလိုက်ပြီး ဖတ်တဲ့သူရင်ထဲကို အတွေးငြောင့်တွေ စွပ်ခနဲ စွပ်ခနဲ စိုက်ပစ်ခဲ့တတ်တာမျိုးမှာ သိပ်လှတာ။

အဖွဲ့သိပ်လိမ္မာတာ၊ အိုင်ကျင်းယက်တာ၊ ဇာတ်ခင်းဇာတ်မြေ သိပ်အဝါးဝတာ။ ပြီးတော့ ဆရာကြီးစာဖတ်ရင်း တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ပြီး တခွီခွီနဲ့ကို ဘဝင်ခွေ့ရအောင် ကလိနိုင် ဖမ်းစားနိုင်တာ။ အဲ... ရယ်စရာတန်းလန်းကြီးကနေ 'ဟာ' ခနဲ 'ဟင်' ခနဲ လှိုက်ပြီးမော သွားရလောက်တဲ့ အကွက်မျိုးတွေကိုလည်း လုပ်လားလုပ်တတ်ရဲ့။

ဖောက်တိဖောက်ထိုး အပြီးအမောက်မတဲ့တဲ့ လောကသဘာဝ ခလေ့စရိုက်တွေကို ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ထေ့တဲ့၊ သရော်တဲ့၊ ကော်တဲ့၊ ခတ်တဲ့ ဘက်မှာလည်း လက်သံပြောင်လိုက်သေးရဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း သဘောမှာတော့ဖြင့် ဝတ္ထုတိုသမားတွေထဲမှာ သူတို့ခေတ်က 'မြောင်းမြ မောင်ကို' နဲ့ ဆရာဝန်စာရေးဆရာ 'မောင်သင်' ကို အစွဲဆုံးပဲ။

ဆရာကြီး၏စာများကို တစ်ခေတ်ဆန်း ပြန်လည်ထုတ်ဝေကြ ဖို့ ဆရာကြီး၏သား၊ သမီးများနှင့် စာပေသား၊ မြေးများ တာစူအတိုင် အပင်ပြုမိကြတော့ ထိုစကားပိုင်းမှာ 'ဂန္ထီရလောက' နှင့် 'သည်းထိတ် ရင်ဖို' မဂ္ဂဇင်းညီနောင်တို့၏ တာဝန်ခံစာတည်း ဆရာဦးစိန်ဝင်းစိန်က သည်သို့ လွမ်းလွမ်းတတ ပြောခဲ့ဖူးသည်။

'ကလောင်မညှိုး စာမသေ' သေးသည် ဆရာကြီး၏ စာပေ အာနိသင်များကို သိသိမှတ်မှတ် ဂုဏ်တင်ချီးပလိုက်ခြင်းဟု ခံစားခဲ့ ရ၏။

"ဟာ ... ဆရာကြီး 'မြောင်းမြမောင်ကို' ရဲ့စာတွေကို မြန် ထုတ်ကြဖို့တဲ့လား။ ကောင်းဗျား... ကောင်း။ သိပ်ကိုကောင်း။ မြန်မြန် စိစဉ်ကြဗျာ။ ကျုပ်တို့စာရေးဖော်ချင်းတောင်မှပဲ 'မြောင်းမြမောင်ကို' ရဲ့စာတွေကို 'သွေးသောက်'၊ 'မြဝတီ'၊ 'ရှုမဝ' မဂ္ဂဇင်းတွေထွက်ပြီဆို တာနဲ့ အလုပ်အယက် စောင့်ဖတ်ခဲ့ကြရတာ။

ဘာတဲ့ ... ရှုမဝမှာပါ ခဲ့တဲ့ 'လာလာလေလိုက်ခဲ့တော့' တို့၊
'ချစ်ရင်ဖြင့် ပြုံးပါကွယ်' တို့ဆိုရင် အငေါက်ခေါက်အထပ်ထပ်ဖတ်
ဖတ်လို့ကို ဖဝနိုင်ဘူး။ သူ့စာတွေက အဲဒီလိုစာတွေချည်း။ ထောင်နဲ့
ပတ်သက်တဲ့ ထောင်စာပေ စာရေးဆရာတွေထဲမှာဆိုရင်လည်း သူ
အစောဆုံးပဲထင်တယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ထောင်မှူး။ ထောင်ပိုင်လည်း
ဖြစ်နေပြန်၊ စာရေးဆရာညာဉ်ကလည်း ထက်ထက်သန်သန် စေးစေး
ပိုင်ပိုင်ကြီး ရှိနေတာဆိုလေတော့ သူ့ရေးလိုက်သမျှ သူ့ 'ထောင်ဝတ္ထု'
တွေဟာလေ သဘာဝကျပြီး ထိလိုက်ပုံများ မပြောပါခဲ့တော့။ ၁၉၆၀-
၇၀ တစ်ဝိုက်ကတော့ သူ့ခေတ်လို ဆိုရမလောက်ပါပဲ။

စကားကြော့ခိုက် ဆရာကြီး မြောင်းမြမောင်ကိုနှင့် ခေတ်ပြိုင်ဟု
ဆိုတန်ရာသည့် အသက် (၈၀)သာသာ ကျရာဆရာ၊ စာရေးဆရာကြီး
(ဦး) အောင်သာဗိုးကလည်း အားပါးတရ သည်သို့ မှတ်ချက်ပြုသည်။

ဟိုးတစ်ခေတ်က အပြိုင်းအရိုင်း၊ အပြိုင်အဆိုင် 'သွေး
သောက်'၊ 'ရှုမဝ'၊ 'မြဝတီ'၊ 'ငွေတာရီ' မဂ္ဂဇင်းညီနောင်များ၏ ရွှေခေတ်
ကို မှန်းမိတမ်းယောင်။ 'မြောင်းမြမောင်ကို' ဟူသည့် ကလောင်တစ်
ချောင်း တလက်လက် တောက်စားခဲ့ဖူးသည့် ကာလများတည်း။

ဆရာကြီး၏စာများကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း စောင့်ရှု ဖတ်ခဲ့ရဖူး
ပါသည်ဆိုသည့် စာဖတ်သူတစ်ဦး (ဆရာဦးဇော်လင်း၊ အင်ကြင်းအိမ်
နည်းပြ၊ အင်းစိန်)ကလည်း တခုတ်တရ တဖွဲ့တနွဲ့ ဤသို့ လွှမ်းမိုး
သည်းပြလိုက်ချေသေး၏။

“ဆရာကြီး စာရေးကောင်းလိုက်ပုံကတော့ သူ့ဇာတ်လိုက်
'ရွှေမောင်'ဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်၊ အစ်ကိုကြီးတစ်
ယောက်လိုကိုဖြစ်ကရာ။ ဒီတစ်လ ရွှေမောင် ဘာတွေကြုံရဦးမှာလဲ။

ဒီဝတ္ထုထဲမှာ ရွှေမောင် ဘာတွေဘာရုတ်သုတ်ခဲ ဖြစ်ဦးမှာလဲ။ ဘယ်လို
ထောင်ဇာတ်လမ်းဆန်းဆန်းတွေကို ဖတ်ရဦးမှာလဲ။ တစ်လတစ်လ
အသက်အောင့်ပြီး အာရုံတင်ထားရင်းနဲ့ စောင့်ဖတ်ခဲ့ရတာမျိုး။ 'ထောင်'
ဆိုတာကလည်း တော်တန်ရုံအရပ်သားတွေ မသိနိုင်တဲ့ နယ်စိမ်း
လောကစိမ်းမဟုတ်လား။ သိခွင့်ရသမျှက ဆန်းနေတာတွေချည်းပဲ။

ဒီအထဲ ကျွန်ုပ်တို့စာရေးဆရာကြီးကလည်း မထင်တာတွေကို
တစ်ဆစ်ချိုး ကောက်ကောက်လှည့်ပစ်လိုက်တတ်သေးတာ။ 'ဘဝ
ကြမ္မာ'တို့ 'စံ၊ စံရာထောင်ကျွန်း'တို့ 'ကိုကိုးကျွန်းထောင်ပြေးကြီး'တို့
ပါခဲ့တဲ့ သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းအဟောင်းတွေဆို အခုအထိ အိပ်ရာဘေး
မှာရှိနေတုန်း။ သတိရတိုင်း ထ၊ဖတ်၊ ဖတ်တိုင်း မရိုးအောင်ကောင်းတဲ့
စာတွေဗျ' ... တဲ့။

ဆရာကြီး၏ စာပေခေတ်တစ်ခေတ်ကို သိမိခဲ့ကြသူတို့၏
အလွမ်းရင့်ရင့် စာအရသာခံ စမြဲပြန်သံတွေ။

သို့ဆိုလျှင် ... ပညာရှင်တို့၏ စကားဝိုင်းတွေ၌ကော 'မြောင်း
မြမောင်ကို'၏ စာတွေအပေါ် မည်ကဲ့သို့အကောက်အယူရှိခဲ့ သဘော
ထားခဲ့ကြပါသနည်း။

“သရုပ်ဖော်စာပေ၊ ဘဝသရုပ်ဖော်၊
ဤပေါ်လာရန်လုံးကို ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးသည့်နောက် မကြာမီ
တွင် ကြားနာရ ဖတ်ရှုကြရသည်။ နိုင်ငံရေးအသိအမြင် ကြွယ်လာသည်နှင့်အမျှ
စာပေပေါ်လာရများ။ စာပေသဘောတရားများသည်လည်း စာပေနယ်တွင် ပေါ်
ပေါက်လာခဲ့၏။

ထိုခေတ် ထိုအချိန်အခါတွင် ထွက်ပေါ်လာသော ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်း
များတွင် သရုပ်ဖော်ဝတ္ထုတို့များ ကြုံကြားပါလာတတ်သည်။ သရုပ်ဖော်ဝတ္ထု

တိုနေသူများ စိုက်လိုက်မတ်တပ်ရေးသည် ကလောင်များလည်း ထင်ရှားပေါ်ထွန်းလာကြ၏။

သရုပ်ဖော်ဝတ္ထုများသည် စင်စစ်အားဖြင့် ပုံတူကူးယူဖော်ပြသော ဝတ္ထုများမဟုတ်ပေ။ မိမိတွေ့မြင်ကြားသိသော လောကခြင်းရာတို့ကို မူတည်၍ စိတ်ကူးညွှတ်ဖြင့် အနုပညာအဆောင်အထွတ်များ ပြောက်မွမ်းကာ ရေးသားကြရခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော်စိတ်ကူးဆိုသည်မှာ အချို့သောသူတို့ လက်လွတ်စပယ်ပြောကြရေးကြသော 'စိတ်ကူးယဉ်ခြင်း' ကား မဟုတ်ပါ။ တီထွင်ဖန်တီးသော စိတ်ကိုသာ ဆိုလိုသည်။

'မြောင်းမြမောင်ကို' ၏ ပင်တိုင်ဇာတ်ဆောင်မှာ ထောင်မှူးရွှေမောင်ဖြစ်၏။ ထောင်မှူးရွှေမောင်ပါဝင်သော ထောင်သား၊ ထောင်အမှုထမ်း ဆက်ဆံရေးဝတ္ထုတိုများမှာ သရုပ်ဖော်ဝတ္ထုများဖြစ်၏။ ထိုဝတ္ထုတိုများသည် အလွှာစုံလှလောကကို တစ်ဆင့်ဖောက်သည်ချနေသည်ဟု ဆိုနိုင်၏ ... တဲ့။

ရန်ကုန်မြို့၊ ဂူပလီခန်းမတွင် ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ မတ် ၂၀ မှ ၂၅ အထိ ကျင်းပခဲ့သော 'ဝတ္ထုတိုစာတမ်းဖတ်ပွဲ' ၌ စာတမ်းရှင် 'ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း' ၏ 'ဝတ္ထုတိုဖြင့် ဘဝလေ့သရုပ်ဖော်ခြင်း' စာတမ်းပါ ဆရာကြီးမြောင်းမြမောင်ကို၏ ဝတ္ထုတိုများအပေါ် အကဲဖြတ်သုံးသပ်ချက်ဖြစ်၏။

ဪ ... တို့ဆရာကြီး၏စာကား ဤသို့ရှိပေတကားဟု တဆိန်တအိန် ပီတိပွားမိရပြန်တော့သည်။



စာပေနယ်ပယ်တွင် အကြောင်းတစ်ခုခုကို၊ အချက်တစ်ခုခုကို၊ သဘောတစ်ခုခုကိုသိဖို့မှတ်ဖို့ သက်သက်ရေးသော 'သူတစာပေ' လည်းရှိသည်။ လောက၏ အဖြစ်အပျက်ကိုလည်းကောင်း၊ စာဖတ်သူတို့၏စိတ်၌ မြင်ယောင်ကြားယောင်ဖြစ်အောင်ပြု၍ ရသနှစ်သက်ခြင်း အမျိုးမျိုးကိုပေး၍ စာရေးသူ၏ ဘဝအသိအမြင်ကို စာဖတ်သူ၏စိတ်သန္တာန်၌ သူ့အလိုအလျောက် ပေါ်လာထင်လာအောင် ပြုစွမ်းနိုင်တတ်ရာသော 'ရသစာပေ' များလည်းရှိသည်။

ဆရာကြီး မြောင်းမြမောင်ကို သူ့တစ်ဘဝလုံး တခုတစ်ခု ထုပ်ထုပ်ပိုက်ပိုက် ဖန်တီးချန်ထားရစ်ခဲ့သော သူ့စာများသည် ထို 'ရသစာပေ' အရိပ်အောက် အဝန်းအဝိုင်းအတွင်း၌ ရှိနေအံ့ထင်ပါသည်။

'ရသစာပေ'၏ တာဝန်သည် စာဖတ်သူများအား ဗဟုသုတ တွေ့ အဆုံးအမတွေ့ နိတ်ကျင့်ဝတ်တွေ့ကို ဝေမျှပေးရန်မဟုတ်။ စာဖတ် သူ၏ စိတ်စေတနာကို နှိုးဆော်ပေးရသော အလုပ်သာလျှင်ဖြစ်သည်။ နှစ်သက်ခြင်းကိုဖြစ်စေလျက် ထိုနှစ်သက်ခြင်းနှင့် တစ်ပါတည်း ဘဝ အသိတစ်ခုသည် စာဖတ်သူ၏စိတ်၌ သူ့အလိုလိုသာ စွဲငြိသွားစေအောင် ဖန်တီးရခြင်းသာဖြစ်သည်။

စာဖတ်သူ၏ရင်ကို ပုတ်နှိုး၍ စိတ်စေတနာတို့ နိုးကြား သက်ဝင်လာအောင် ပျိုးရသည့်စာဖြစ်၍ ထူးထူးလည်လည် ဖတ်ချင့် စဖွယ်ရှိအောင် ပြုပြင်စီရင်တတ်ရပါသည်။ သိစရာမှတ်စရာ အချက် အလက်များထက် စိတ်ဝင်စားညွတ်နှူးဖွယ် လူ့စိုက်လူ့သဘာဝ လူ့လေ့ အမူအရာ အဖြစ်အပျက်များက ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် အကဲသာ၍ နေတတ် ပါသည်။

'ရသစာပေ'ကောင်းသည် သက်ရှိသက်မဲ့ ဝန်းကျင်ဘဝ၌ မြင် နေ၊ ကြားနေ၊ ကြုံတွေ့နေရသည့် အာရုံတို့အပေါ် စာရေးသူ၏ စေတနာ သက်ရောက်၍ သူ့အမြင်၊ သူ့အကြား၊ သူ့အတွေ့အကြုံတို့ကို သူ့ စေတနာဖြင့် အရင်းအနှီးပြုလျက် ဖွဲ့အပ်သည့်စာမျိုးဖြစ်သည်။ စာဖတ် သူ၌ ထိထိရရှိ ရိုက်ခတ်သည့် နှစ်သက်ခြင်းဂယက်ကြောင့် ကိုယ်မှအပ တစ်ပါးလောက၏ အကြောင်းချင်းရာများကို သတိပြုတတ်၊ စာနာနား လည်တတ်၊ ခံစားတတ်အောင် 'စွမ်း'သည့်စာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုးရာပါ သည်။

သို့ဆိုလျှင် ...

ဆရာကြီး မြောင်းမြမောင်ကို၏ ရင်နှစ်သည်းချာ စာကလေး များသည် ပုချပင် စာဖတ်သူအား နှစ်သက်ခြင်းဖြင့် ဖမ်းစားပျော်ဝင်

သွားစေနိုင်မည့် 'ရသစာ' အစုအဝေးကြီးဟု ယုံယုံရဲရဲ ဆိုကြည့်ချင် သည်။

ယခု ဤစာစု၌ ဆရာကြီး၏ ထင်ထင်ရှားရှား စာပေလက်ရာ ငါးပုဒ်ပါဝင်သည်။

အကြောင်းအရာအရ တင်ပြပုံအရ စာရေးသူသက်ဝင်သော စေတနာအမူအရာများအရ 'အသွေးမတူ အဆင်ကွဲသည့်' ရသသစ်သီး အမယ်ငါးမျိုးကို အလင်းစိုစိုအောက်မှာ စားချင့်စဖွယ်၊ ရှုချင့်စဖွယ် စုစည်းပြင်ဆင် တည်ခင်းပေးထားသည်ဟု သာသာကဲကဲကလေး ညွှန်း လိုက်ချင်၏။ ရှုလှည့်ပါဘိ။ စားသုံးပါဘိ။



လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်

“ဘာကိစ္စလဲဗျာ”

သူသည် နာမည်ကျော် စာတိုလိုက်မင်သား ဗိုလ်ဗကိုပင်ဖြစ်သည်။ စာပေဗိမာန်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး တာဝန်ယူထားရချိန်ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော် မြောင်းမြမောင်းကိုပါပဲ”

“ဟေ ... ‘လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်’ ရေးတဲ့ စာရေးဆရာကိုး။ ကောင်းပါဗျာ ... စာရေးတာတယ်ကောင်း”

ကျွန်တော်သည် သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းတွင် ‘လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်’ဟု တစ်ချိန်က မြန်မာပြည်တွင် အတော်နာမည်ကြီးခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအကြောင်းကို ‘ဥပမာပြုရမှာဖြစ်’ အမည်နှင့် ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ရေးသားခဲ့ရာ ထိုဝတ္ထုတိုကိုပင် စာပေဗိမာန်က အကျယ်ရေးသားပေးရန် တိုက်တွန်းခဲ့၍ ‘လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်’ လုံးချင်းဝတ္ထုတစ်ပုဒ် စာပေဗိမာန်က ဖြန့်ချိခဲ့၏။

“ကျွန်တော် အခက်ပြောသားဗျာ။ ဒီစာအုပ်ကို သောင်းငါးထောင် လောက်တင်ရိုက်ပါဆိုတာ စာအုပ်ငါးထောင်ကျော်ထဲရိုက်တာ (၃)ရက်ခွဲကုန်သွားတယ်။ အခု ဒုတိယငါးထောင်ရိုက်ပြီး ဖြန့်နေပြီ။ ခင်ဗျားစာအုပ် သိပ်ကောင်း”

ကျွန်တော်အား ဗိုလ်ဗကိုကဲ့သို့ ပညာရှင်တစ်ဦးက ချီးကျူးသည်ကို မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်သွားသည်။ ဆရာကြီး ငွေဥဒေါင်းက အားရဝမ်းသာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၍ ဆေးပြင်းလိပ်ခဲကာ ကျွန်တော်အား ပြုံးပြုံးလေး ဖြေဆုံး ခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ မှတ်ချက်ချ၏။

“စာရေးကလည်းကောင်းပါဗျာ။ ခင်ဗျားကို ကျွမ်းက ကလောင်ဟောင်း ဝဲထင်နေတာ။ ဟိုတုန်းက ရေးဖူးသလား”

“ကျွန်တော် အရှင်မရေးဖူးပါဘူး။ မနှစ်ကမှ စ, ရေးတာ။ သွေးသောက် တ စပြီး ပွဲထုတ်ပေးတာပါပဲ”

“အေး ... အေး ... ကောင်းပေဗျာ။ ဒီလိုဆို ခင်ဗျားခိုက်ထဲမယ် စာရေးနိုင်တဲ့ အပိုင်အခဲရှိလို့ပဲ။ ရှေ့လျှောက် ရေးသားရေးပေတော့။ အဲ ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်လေ။ ခင်ဗျားစာက တို့ကာသီကာ အမြီးတိခေါင်းတိတော့ နည်းနည်းပါးပါး လုပ်ရတယ်။ စာတစ်ခုခွဲတစ်ခု အဆက်နည်းနည်းပါးပါးပေါ့လေ။ ဝတ္ထုရေးနည်းတွေ ဘာတွေတော့ သိမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်တော့ ဘာမှမသိပါဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်မယ်ပေါ်လာတာ တို့ ရေးလိုက်တာပါပဲ”

“ဟာ ... ဒါလည်းကောင်းတယ်။ ကိုယ်ကသိစေချင်သလို သူများ သိအောင်ရေးနိုင်တာဟာ ပညာပဲ။ စာရေးတဲ့ပညာဟာ တော်တော်ခက်သား။ ထက်ထပ်သင်လို့လည်းမရဘူး။ ဥပမာ သုံးနှစ်ကျမှ သိမဲ့ပညာကို သုံးနှစ်ကြာ အောင် စာရေးနိုင်မှ အလိုလိုသိနိုင်တဲ့ ပညာမျိုးဗျာ။ ၁၀ နှစ်ကြာမှ သိမယ့်ပညာ ဟာ ၁၀ နှစ်ကြာမှပဲ သိတော့တယ်။ တထပ်ချပြောလို့ မဖြစ်တဲ့ပညာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား။ ဒီလိုသိရတာ သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားရေးတဲ့ လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်စာအုပ်က ကျွန်တို့စာပေဗိမာန် စံချိန်ကို ချိုးလိုက်ပြီ။ ဒါကို ခင်ဗျားသိထားဖို့ပဲ။ များသောအားဖြင့် စာအုပ်တွေဟာ တစ်ကြိမ်ရိုက်တာတောင် နှစ်အတော်ကြာ ရောင်းယူရတယ်။ ရောင်းမစွဲတော့ ‘မောင်’ထဲပါသွားတာပဲ။ ‘မောင်’ ထဲပါသွားတယ်ဆိုတာ သိလား”

“မသိပါဘူးခင်ဗျား”

“စာအုပ် ‘မောင်’ ထဲပါသွားတယ်ဆိုတာ လမ်းဘေးမယ် ‘မောင်’ ကလေး ထုထုပြီး ‘တစ်ကျပ်တန်ကို လျှော့ရောင်းနေပြီ။ တစ်မတ် ... တစ်မတ်။ ဒု ... ဒု ...’ ဆိုတဲ့သူတွေလက် ရောက်ကုန်တာကိုပြောတာ”

ထိုစဉ် ဆရာတက္ကသိုလ်ထင်ကြီးရောက်လာ၍ ကျွန်တော့်အား အားရပါးရ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး ...

“ဒီလိုစာအုပ်မျိုးထုတ်ရတာ သိပ်အားရှိစရာပဲ။ နောက်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ရေးစမ်းပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကြိုးစားရမှာပါပဲ။ တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်ရေးတာက ကျွမ်းကျင်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ ဝါသနာရှိလို့သာ ရေးတာပါပဲ။ ဒီစာအုပ်ကလည်း ကံစွပ်သွားသလား မသိပါဘူး။ နောက်တစ်ခုက စာပေဗိမာန်ရဲ့ဝါဒပဲဆိုပါတော့။ ဘယ်လိုဟာကို လိုတယ်၊ ဘယ်လိုဟာမျိုးဟာ စာပေဗိမာန်နှင့် မလိုက်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်က မသိပါဘူး။ ဒီတော့ နည်းနည်းပါးပါး အကြံပေးရင်တော့ တိုးတက်လာမလားထင်လို့ပါ”

“ဒါတော့ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း စဉ်းစားကြတယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားက စည်းကမ်းဘောင်ကို မဝင်မှာစိုးလို့ တွေးနေရတာနဲ့ စာဖျက်မှာစိုးတဲ့အတွက် စည်းကမ်းပေးပဲ ထားကြတယ်။

ရေးချင်တာသာ ရေးဖို့ဗျား။ သုံးနိုင်မယ်ဆိုရင် ပြုပြင်ယူမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကြိုးစားပါ့မယ်”

“အခု ... ခင်ဗျားရေးတဲ့ ‘လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်’က ပထမ ‘ဥပမာပြရမှာဖြင့်’ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတိုပါတဲ့ သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းကို ကျွန်တော် ပဲရစ်မြို့မှာ ရိုတုန်း ဖတ်ရတာ။ ဒါနဲ့ချက်ချင်းပဲ စာပေဗိမာန်ကို ကောက်ပြီး စာရေးလိုက်တယ်။ ဒီဝတ္ထုကိုရေးတဲ့လူဆီ စာရေးပြီး အကျယ်ချဲ့ရေးခိုင်းပါလို့ အကြံပေးလိုက်ရတယ်။ ဒီစာအုပ်ဟာ ပဲရစ်မြို့တွင် ပဋိသန္ဓေယူတယ်ဆိုပါတော့ ... ဟဲ ... ဟဲ ...”

ဤသည်ကား ‘လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်’ စာမူ၏ နောက်ခံသမိုင်းတည်း။ စာအရသာကိုမူကား ကိုယ်တိုင်သာဖတ်၍ စည်းစိမ်ယူတော်မူပါဘိ။



ဆင်စိုးထွန်း

မှတ်မိကြပါဦးမည်။ ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ် ကျောင်းနေစဉ်အခါ 'အလယ်တန်းစကားပြေလက်ရွေးစင်' ပါ ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါးကလေးများ၊ စာတန်းငယ် (Eassy) ကလေးများမှာ ချစ်ဖွယ်၊ ဖတ်သချင်ဖွယ်ကောင်းလွန်းလှ၍ စာအုပ်သစ်နဲ့၊ စက္ကူသစ်နဲ့ကလေး တသင်းသင်း မပျောက်သေးခင်မှာပင် အပြီးလုန့် ခေါင်းလှန်ကာ ဝမ်းသာအယ်လဲ ကသော ကမြော ဖတ်ခဲ့ရသည်အထဲ ထို 'ဆင်စိုးထွန်း' လည်းပါသည်။ ဗိုလ်တာရာ 'ရဲဘော်သုံးကျိပ်' ၏ 'သိုင်းနယ်မှ ကျားသောင်းကျန်း' တို့၊ တက္ကသိုလ်ဝင်းမွန်၏ 'ဆားဒယ်' တို့၊ ဆရာဦးအောင်သင်း၏ 'ချိုတကူးနှင့် ဂုဏ်ရည်မတူ' တို့နှင့် အတူပင်။

“စာသင်သားကိုပင် ပညာရေးဝန်ကြီးဌာန အသိအမှတ်ပြု ကျောင်းသုံးသင်ရိုးစာအုပ် (Text Book) မှာတောင် ပြဋ္ဌာန်းခံခဲ့ရတာဆိုတော့ ဆရာကြီးတော့ တော်တော်ထောင့်မှာပဲနေမှာ အစ်မ။ တချို့

ဆရာကြီးတွေဆို တိုက်ဆောက်၊ ကားစီးနဲ့ မနည်းကြီးပွားခဲ့ကြဖူးတယ်ဆိုတာကိုး။ ဟဲ ... ဟဲ ...”

ဆရာကြီး၏သမီး အစ်မ ဒေါ်တင်တင်ဝင်းကို ကျွန်တော်က ပွားလိုက်မိ၏။ ဆရာကြီးစာတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည့် 'ဆင်စိုးထွန်း' ကို ဤသို့ နယ် အရာဝင်တွင်ကျယ်ခွင့် ရခဲ့ဖူးသည်အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဝိတ်အခံက ကလိလိုက်၍ဖြစ်ပါသည်။

သို့နှင့်တိုင် အစ်မမျက်နှာနေက ပျပျမှုန်ချင်သလိုလို။

“ဆရာတို့ထင်ထားခဲ့သလို မဟုတ်ရပါဘူးရှင်။ ဖေဖေဟာ အဲဒီ 'ဆင်စိုးထွန်း' ကြောင့် တော်တော်ကလေး ခံစားသွားခဲ့ရတာ”

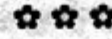
“ခင်ဗျာ ...”

“ဟုတ်တယ် ဆရာရဲ့။ 'ဆင်စိုးထွန်း' စာမူကို ကျောင်းသုံး သင်ရိုးအဖြစ် ထည့်သွင်းပြဋ္ဌာန်းမဲ့အကြောင်း ဖေဖေဆီကို တရားဝင် အကြောင်းကြားတုံ့စာ၊ ခွင့်ပြုချက်တောင်းတဲ့ စာမပြောခဲ့ နှုတ်ခဲ့၊ လူနဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်းတောင် မဟာခဲ့ကြဘူးတဲ့ရှင်။ စာမူခမျိုးမြင့်ငွေဆိုတာ ဝေလာဝေးပေါ့ရှင်။ အဲ ... အဲ ... ဒါတောင် ဖေဖေက စာပေလုပ်သားအမှတ်စဉ် (၀၀၇၂) နဲ့ 'စာပေဗိမာန်' ကို အထဲဝင်အပြင်ထွက် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေတဲ့သူရယ်”

“ဟောဗျာ ...”

'ဆင်စိုးထွန်း' ကပေမင့်လည်း သူ့ရာဝင်ကလေးနှင့်သူ ခေသူမဟုတ်သည့် 'ဆင်စိုးထွန်း' ပေတကား။

'ဆင်စိုးထွန်း' မှာ ဘာတွေကောင်းလို့ ကျောင်းသုံးသင်ရိုးထဲ အထိ ပြဋ္ဌာန်းခံခဲ့ရသည်တဲ့လဲ။ ဆက်ဖတ် ... ဆက်ဖတ် ...”



သခင်လှမြိုင်ကို ဗမ်းခဲ့စဉ်က

ဤသည်စာကလေးနှင့် ပတ်သက်၍မူ ပြောရဦးမည်။ အမှန်က 'ထောင်ဝတ္ထု' မဟုတ်ပါ။ ဆရာကြီးငယ်နုစဉ် အကျဉ်းဌာနသို့ မဝင်မီ ခဲစုံထောက် (စီ-အိုင်-ဒီ)အဖြစ် လုပ်ကိုင်စဉ်က ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ အလိုတော်အတိုင်း ထိုခေတ်ထိုအခါ ခဲရဲတောက်နိုင်ငံရေးသမား 'သခင်လှမြိုင်'ကို ကြီးကြီးကုတ်ကုတ် ဒုပေနာပေခံ၍ ထောက်လှမ်းစုံစမ်းလျက် ရှာဖွေဖမ်းဆီးခဲ့ရပုံအကြောင်း၊ 'ခဲအရာရှိ'အဖြစ် ရာထူးတိုးမြှင့်ပေးမည့်သင်တန်းကိုပင် စုံရေမက်ရေ မတက်ဖြစ်တော့ပဲ အကျဉ်းဌာနမင်းကြီးနှင့် ဇွတ်ဝင်တွေ့ကာ 'ထောင်မှူး'အဖြစ် ဘဝကူးခဲ့ပုံအကြောင်း၊ (ကံကောင်းလို့ ခင်ဗျ။ နို့မဟုတ်ခဲ့လျှင် ... မြန်မာစာပေလောကမှာ 'မြောင်းမြမောင်'ကိုဆိုသည့် ကလောင်တစ်ချောင်း သဗ္ဗေပင် စ.နိုင်ခဲ့မည်မဟုတ်။ ဆုံးရှုံးမှုကြီးလိုက်မည့် ဖြစ်ခြင်း။)

ဆရာကြီး၏ဇာတ်လိုက်ကျော် 'ထောင်မှူးရွှေမောင်' ဘဝနိဒါန်းဆိုကြပါစို့။

ဖတ်ကြည့်ကြပါဦးခင်ဗျား။



စံ,စံရာထောင်ကျွန်းနှင့် ကိုကိုးကျွန်းထောင်ပြေးကြီး

ဗြိတိသျှအစိုးရလက်ထက် တစ်ကျွန်းပို့ထောင်ဒဏ် (Transportation for Life) ကျခံရသည့် တစ်သက်တစ်ကျွန်း အကျဉ်းသားများ၏ ဘဝဖြစ်ထွေကို တိတိကျကျ စုံစုံစေ့စေ့ ဖော်ကျူးဖွဲ့နွဲ့နိုင်ခဲ့သည်စာနှစ်ပုဒ်။

ယခုအချိန်၌ ထိုသည် ကျွန်းထောင်တွေ မရှိကြတော့ပါ။

တစ်သက်တစ်ကျွန်းအကျဉ်းသားဆိုရာ၌ တစ်ကျွန်းပို့ပြစ်ဒဏ် (Transportation for Life) ကျ တကယ့်တိုင်းဝေးပြည်ခြား ကျွန်းဒဏ်ခံ အကျဉ်းသားတွေရှိသလို မြန်မာပြည်က အကျဉ်းထောင်တွေထဲမှာပင် တစ်သက်တစ်ကျွန်းထောင်ဒဏ် (Life Sentence) ကျခံရသူတွေလည်း ရှိတတ်ကြသည်။

ဗြိတိသျှအစိုးရလက်ထက်က တစ်ကျွန်းပို့ ပြစ်ဒဏ်ကျ အကျဉ်းသားများကို အိန္ဒိယပိုင် အက်ဒမန်ကျွန်း၊ ဖိဘလဲယားအကျဉ်းထောင်တွင် သီးသန့်ထားခဲ့ပါ၏။ လူဆိုးသူခိုးတွေထက် သူရိုက်လိုနီအစိုးရအား အန်တုဆန့်ကျင်အာခံခဲ့သည့် မျိုးချစ်မြန်မာကြီးတွေပဲ ထိုသည် တစ်

ကျွန်းရောက်ကြတာများခဲ့သည်။ သုပဏ္ဍက ဂဠုနရာဇာ 'ဆရာမံ'ကြီး
၏ 'တောင်သူလယ်သမား အရေးတော်ပုံ'မှ မျိုးချစ်အာဇာနည် (၈၉၀)
ဦးအထိ အက်ဒမန်ကျွန်းသို့ အပို့ခံခဲ့ရသည်။

ထိုကျွန်းစုမှာ ကျွန်းပေါင်း ၂၀၀ ကျော်ပါဝင်၍ စတုရန်းမိုင်
ပေါင်း ၂၅၁၈ ကျယ်ပြီး ၁၈/၁၉ ရာစုများက ဒိန်းမတ်ပိုင်ဖြစ်သည်။
မြန်မာပိုင် နဂရေအင်္ဂု၏တောင်ဘက် မိုင် ၁၆၀ ဝေး၍ မဒရပ်မြို့တော်
၏အရှေ့ဘက် မိုင် ၇၀၀ ဝေးသည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ လွတ်လပ်ရေးခေတ်ရောက်သည့် အခါတွင်မူ
တစ်ကျွန်းပျံ့ပြစ်ဒဏ် အကျဉ်းသားများကို ၁၉၅၉ ခုနှစ်ဦးပိုင်း၌ ရန်ကုန်
တိုင်းအတွင်း ကိုကိုးကျွန်း (၁) အုန်းကျွန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြစ်ဒဏ်ခံ
စေခဲ့သည်။

'စံ၊စံရာထောင်ကျွန်း' ဝတ္ထုသည် အင်္ဂလိပ်လက်ထပ် အက်
ဒမန်ကျွန်း (၁) ကပ္ပလီကျွန်းတွင် အခြေတည်ခဲ့၍ ထိုကျွန်းမှ တစ်
ကိုယ်တော် ထွက်ပြေးလာခဲ့သည့် မြန်မာတစ်သက်တစ်ကျွန်း အကျဉ်း
သားတစ်ဦး (စိန်)ဦး အကြောင်းဖြစ်၍ 'ကိုကိုးကျွန်းထောင်ပြေးကြီး'
ဝတ္ထုမှာ (၂၉-၂-၆၀) နေ့ည ၁၁ နာရီတွင် ကိုကိုးကျွန်းမှ ထွက်ပြေး
လာခဲ့ကြသည့် တစ်သက်တစ်ကျွန်း အကျဉ်းသား 'တင်ဖေ၊ ရဲရွှေ၊
မောင်မုတ်၊ မြဟန်' လေးဦးတို့အကြောင်းဖြစ်သည်။

သူတို့ ဘာကြောင့်ပြေးသနည်း။
လွတ်ရော လွတ်မြောက်သွားခဲ့ကြသလား။
သူတို့တစ်တွေ၏ ဇာတ်သိမ်းခန်းကလေးက ဘယ်လိုတဲ့လဲ။
ကိုယ်တိုင်သာဖတ်၍ ကြည့်ကြပေရော။



စာရေးဆရာသည် သူရေးတတ်သလိုရေးမည်။ ရေးနိုင်သလို
ရေးမည်။ သူသည်ပင်လျှင် လူ့လောကထဲမှ ထူးခြားသည့် လူသား
သတ္တဝါတစ်စုံတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်ဟုတ်လား။

သူ့မှာလည်း အခြားသူများနည်းတူ သူ့စိတ်ကြိုက်တွေ၊ သူ့
အာရုံသက်ရောက်ရာတွေရှိမည်။ ကြီးကြီးကြွကြွ ထက်ထက်သန်သန်
စိတ်နေစိတ်ထားတွေရှိမည်။ အရာရာကိုကြည့်ရာ၌ သူ့ကိုယ်ခံမိသေခွေ
စိတ်၏ ထူးခြားသည့်အသွင်က ရောင်ပြန်ဟပ်သည့်အတိုင်း မြင်မည်။
သူ့ပင်ကိုယ်သဘာဝအတိုင်း စရိုက်လေ့အတိုင်း ထင်ဟပ်မည်။

သို့ဖြစ်၍ ဆရာကြီး မြောင်းမြမောင်ကို၏ စာကလေးတွေ၌ မပုံးနိုင်မိနိုင် ရုန်းရုန်းကြဲကြဲ ပေါ်လွင်နေတတ်သည်မှာ သူ့ 'ရိုးဂုဏ်' သာပင်ဖြစ်မည်ဟု ထင်သည်။

ဤသည်မှာလည်း သူ့ဘဝ၏ ထင်ဟပ်ချက်ဟုဆိုသော် ရ ကောင်းရာသည်။

ဆရာကြီး၏ ဘဝဖြစ်စဉ်အကျဉ်းကား ဤသို့တည်း။

စာရေးဆရာကြီး မြောင်းမြမောင်ကို 'နာမည်ရင်း ဦးမောင်ကို' ကို အဘဦးစိန်ညိုဦး၊ အမိ ဒေါ်နော်ကဖြူတို့က (၁-၂-၁၉၁၉)တွင် ရခိုင်ပြည်နယ်၊ မြေပုံမြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ ရခိုင်လူမျိုး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်၏။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ဥပစာသိပ္ပံတန်း (ISe) အထိ ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။

၁၉၃၈ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်မြို့ အထူးစုံစမ်းရေးပုလိပ်အဖွဲ့ (စီ-အိုင်-ဒီ စုံထောက်အဖွဲ့)၌ အငယ်ဆုံးစုံထောက် အရာရှိအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သည်။ ၁၉၃၉ ခုနှစ်တွင် အကျဉ်းဌာန၌ ထောင်မှူးအဖြစ် လျှောက်ထားသူ ၁၆၀၀ ခန့်အနက်မှ လက်ရွေးစင် လူ ၄၀ မှ ၁၂ ဦးကိုသာ ခန့်ထားရာ နံပါတ် ၁ မှ ရွေးချယ်ခန့်အပ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ (အသေးစိတ်ကို 'သခင်လှမြိုင်ကို ဖမ်းခဲ့စဉ်က' ဝတ္ထု၌ တွေ့ရပါမည်။)

ကျောင်းသားဘဝမှစ၍ ကျောင်းနံရံကပ်စာစောင်များ၊ နှစ်ပတ်လည်စာစောင်များ၌ စာပေများရေးသား၍ လက်သွေးခဲ့၏။ ၁၉၅၈ တွင် သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း၌ ထောင်အတွေ့အကြုံဝတ္ထုများကို စတင်ရေးသားလျက် ကလောင်စာပေများ 'သွေးသောက်'၏ပင်တိုင် ကလောင်ရှင်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့၏။

'မြဝတီ'၊ 'ငွေတာရီ'၊ 'ရှုမဝ'၊ 'စာပေဗိမာန်'၊ 'ရှေ့သို့' စသည့်

မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်များ၌ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်၊ ဆောင်းပါးများကို စဉ်ဆက်မပြတ် ရေးသားခဲ့သည်။ စာပေဗိမာန်ထုတ် 'ပြည်သူ့လက်စွဲ' စာစဉ်မှလည်းကောင်း၊ 'သွေးသောက်'၊ 'ရှုမဝ'စာပေတိုက်များမှလည်းကောင်း၊ လုံးချင်းဝတ္ထုများကို တစိုက်မတ်မတ် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။

'ဆင်ဖိုးထွန်း' ဝတ္ထုသည် ၁၉၅၀ ခုနှစ်တွင် 'အလယ်တန်းကျောင်းသုံး စကားပြေ လက်ရွေးစင်' စာအုပ်၌ ကျောင်းသုံးစာအုပ်ကော်မတီ၏ ပြဋ္ဌာန်းသင်ရိုး၌ ရွေးချယ်ဖော်ပြခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

ဆရာကြီး၏ 'လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်' ဝတ္ထုကို ဒါရိုက်တာ ရွှေအုံးဘီအောင်ကလည်းကောင်း၊ 'လာလာလေလိုက်ခဲ့တော့' ဝတ္ထုကို ရှုမဝရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ ရှုမဝဦးကျော်ကလည်းကောင်း၊ 'ချစ်ရင်ဖြင့် ပြုံးပါကွယ်' ဝတ္ထုကို ပြည့်စုံရုပ်ရှင် ဒါရိုက်တာ ဦးပြည့်စုံ (သွေးသောက်ဦးကျော်ရိုး)ကလည်းကောင်း၊ ရုပ်ရှင်အသွင်ကူးပြောင်း ရိုက်ကူးရန် အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားခဲ့ကြဖူးသည်။

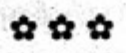
အနုပညာမှော်စိစွာ ဆရာကြီး ဘာဘဦးသုခကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် မြောင်းမြမောင်ကို၏ 'ဘဝကြာ' အပါအဝင် ဝတ္ထုတော်တော်များများကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးဖို့ မကြာခဏ ကမ်းလှမ်းခဲ့ဖူးသည်။ သို့ရာတွင် ထိုခေတ်ကာလ အကျဉ်းထောင်တွင်း ရိုက်ကူးမှုများကို ရိုက်ကူးရန် အခက်အခဲရှိမှုကြောင့် အထမမြောက်ခဲ့။

ဆရာကြီး မြောင်းမြမောင်ကို ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပကတိအကျဉ်းထောင်၏ အငွေအသက်မပါပဲ အသက်မဝင်နိုင်သည့် သူ့ဇာတ်လမ်းများကို ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲပေးရန် ခေါင်းမာမာငြင်းဆန်ခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ဆရာကြီး 'မြောင်းမြမောင်ကို' သည် လုံးချင်းစာအုပ် ၂၀

ခန့်နှင့် ဝတ္ထုတိုဆောင်းပါး ၃၀၀၀ နီးပါး ရေးသားခဲ့သည်။ ဇနီးဒေါ်သန်းကြည် (သူ့ဝတ္ထုတွေထဲ၌ သူ့ဇာတ်လိုက်ကျော် 'ရွှေမောင်' ဝတ်မဟေသီ 'မကြည်' ပခင်ဗျ) နှင့် လက်ထပ်ခဲ့ပြီး ဒေါ်တင်တင်ကြူ၊ ဒေါ်တင်တင်ဝင်း၊ ဒေါ်တင်တင်လှ၊ ဒေါ်နိုင်နိုင်စိုးနှင့် ဦးအောင်ကျော်စိုး သားသမီး ၅ ဦးပွားစီးခဲ့၏။

၁၉၅၈ တွင် ထောင်မှူးကြီး၊ ၁၉၆၄ တွင် ထောင်ပိုင်ကြီးအဖြစ် နိုင်ငံ့တာဝန်များကို အဆင့်ဆင့် တိုးမြှင့်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ၁၉၇၂ တွင် ရွှေဘိုအကျဉ်းထောင်၊ ထောင်ပိုင်ကြီးအဖြစ်မှ အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။ (၂၃-၆-၉၁) တွင် ရွှေဘိုမြို့၊ ဘူတာရပ်ကွက်ရှိနေအိမ်၌ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။



“စာရေးတယ်ဆိုတာ သိပ်မလွယ်လှဘူး။ တရေးထဲရေးနေမှ အကွက်ဆိုက်တာ။ ဥပမာ ... စက်ချုပ်သမားတစ်ယောက်မယ် အင်္ကျီစတွေ အရောင်မျိုးစုံရှိတယ်။ ဒီတော့ အင်္ကျီစတွေကို ဘယ်အရောင်နဲ့ ဘယ်အရောင် စပ်ပြီး အင်္ကျီချုပ်ရင်ကောင်းမယ်။ ဘယ်ပုံအင်္ကျီဆိုရင် မျက်စိပသာဒကောင်းမယ်ဆိုတာ ကိုယ်က အစပ်တဲ့အောင်လုပ်နိုင်မှ တခြားလူက လိုလိုချင်ချင်ရှိမယ်။ အဲ ... မစပ်တတ်၊ စိတ်ကူးမပီရင် အင်္ကျီဖြစ်တောင် လူကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ စာရေးတာလည်း ဒီနည်းပဲ”

ဆရာကြီး ဒဂုန်ရွှေများက ကျွန်တော့်အား သင်ကြားနေပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းသာ၍မဆိုတော့ပေ။

ထိုအချိန်တွင် ဆရာကြီး ရွှေခေါင်းနှင့် ဆရာဦးပြည့်စုံတို့က ဆရာကြီး၏ ရန်ကြီးအောင်ဝတ္ထုကို စစ်ကိုင်းအေးလွင် ပြန်လည်ဖော်ပြပုံကို စကားလက်ဆုံကျနေကြသည်။

ဒေါ်ခင်လတ်က တစ်နေရာကမြီး၍ နားထောင်နေသည်။

ဆရာကြီး ဒဂုန်ရွှေမျှားက သူ၏ အော်တိုစာအုပ်၌ ဆရာကြီး ရွှေခေါင်းရေးထားသည့် 'လူတိုင်းသည် ရည်ရွယ်ချက်ထားသင့်ပေသည်' ဟူသည့် အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားသော လက်ညှိုးခန့်အရှည်စာနှစ်ကြောင်းကို ကြည့်နေရာမှ ကျွန်တော်အား ထိုးအပ်နေပြန်သည်။

"အလဲ့ ... ငါလည်း ခေတ္တအကောင်မှ မဟုတ်ပါလား။ ဆရာကြီး ဒဂုန်ရွှေမျှားရဲ့စာအုပ်မှာတောင် ထိပ်သီးစာရေးဆရာကြီး ရွှေခေါင်းနောက်က ရေးရတဲ့ကောင်ပဲ"

မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်ကြီးဝင်သွားလေသည်။ တစ်ချိန်တည်းပင် စာတစ်ပုဒ်ကို သွားသတိရပြန်သည်။

"နုမှာငါးရာ၊ ရင့်မှာတစ်ကျိပ်
နောင်လာရင်သောင်။ ဘုရားပေါင်း
ထိုဘုရားနောက်၊ တို့နှစ်ယောက်"

ထိုကဲ့သို့ သံချပ်ထိုး၍ ကွေးနေအောင် က၊ နေသူနှစ်ယောက်မှာ အရက်မှူးနေသူ အရက်သမားနှစ်ဦးသာဖြစ်ပါချေ၍ ဆရာကြီးရွှေခေါင်းနှင့်ကပ်၍ နေရသောကျွန်တော်မှာ တို့နှစ်ယောက် ဘုရားလောင်းနှင့် တူလှချေ၏။ ... တဲ့။

ဟုတ်ကဲ့ ...။ သူ့ခေတ်သူ့အခါက 'မခေခဲ့သော' တို့ဆရာကြီး 'မြောင်းမြမောင်ကို' က သူ့စာ၊ သူ့ဘဝ၊ သူ့ဝန်းကျင်ကို ထိုသို့ နှယ် ချစ်စဖွယ် တို့ထိမှတ်တမ်းတင်ခဲ့ဖူးပါသည်။ သူ့စာတွေကလည်း မခေ။ သူ့ဘဝဝန်းကျင် စာပေအသိုင်းအဝန်းနှင့် သူ့ဆရာတွေကလည်း

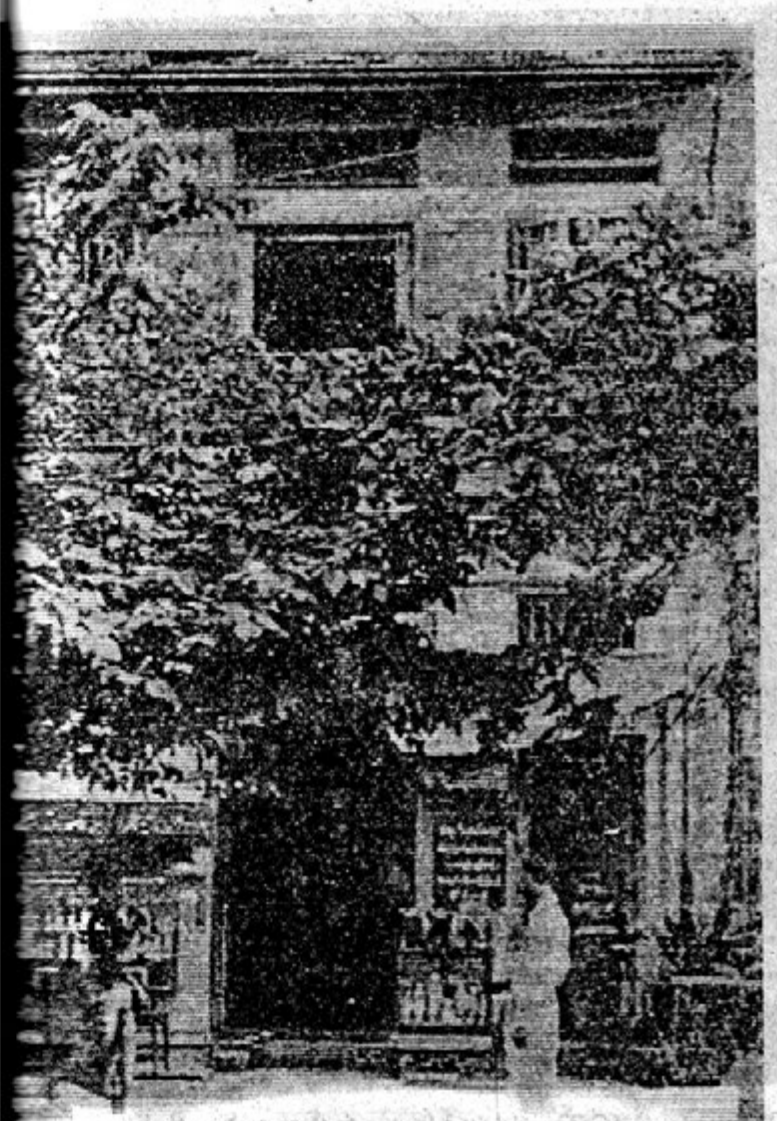
မခေ။ သူ့ဘဝအတွေ့အကြုံ၊ အတွေ့အမြင်တွေကလည်း မခေ။
ထို 'ခေသူမဟုတ်' သည့် စာရေးဆရာကြီး၏ စာငါးပုဒ်ကို တစ်ထိုင်တည်း အရသာရှိရှိ မျက်စိစားပွဲထိုင်၍ တစ်ဝတစ်အီ ပွဲတော်တည်ရမည့် စာဖတ်သူလောက် ကံကောင်းသူကား မရှိလေပြီ။ ။



မေတ္တာဖြင့် ...
ဇေယျမင်းသျှင်



လမ်းမတော်စိုးတုတ် အသက်(၃၀)ကျော်အရွယ်ကရိုက်ထားသော



မတော်စိုးတုတ်နေထိုင်ခဲ့သောကျုံးကြီးလမ်းနှင့်(၁၄)လမ်းထိပ်ရှိတိုက်အိမ်

လူမိုက်နဲ့ လူဆိုး မတူဘူးဆိုတာ လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်ကို နမူနာ ဖြေချင်လို့ပါ



လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်သည် လူမိုက်အပေါင်းတို့၏ ဆရာဟု အများက သိထားကြသဖြင့် လူမိုက်ဖိုးတုတ်၊ ဖိုးတုတ်လူမိုက်ဆိုလျှင် အဝေးကပင် ရှောင်ရတော့သည်ဟု သိထားကြသည်။ ကိုဖိုးတုတ်ကို လူမိုက်ဟု သူ၏အမည်ရှေ့မှာ နာမဝိသေသနပါ ထည့်ခေါ်လေ့ရှိသည်။ ကိုဖိုးတုတ်၏အမည်ကို ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်မှ ၁၉၄၄ ခုနှစ်အတွင်း လူတိုင်း သိကြသည်။

လူမိုက်တစ်ယောက်ကို ... 'မင်းက ဘာလဲ၊ မင်းကိုမင်း ဖိုးတုတ်မှတ်နေသလား' ဟူ၍လည်းကောင်း၊ 'မင်းက ဖိုးတုတ်မလုပ် ချင်ပါနဲ့' ဟူ၍လည်းကောင်း မဟာစကား ဝေါဟာရ၌ ထည့်သွင်း၍ပင် သုံးစွဲလာခဲ့ကြပေပြီ။

ဤကဲ့သို့ နာမည်ကြီး ကိုဖိုးတုတ်ဆိုသူကား တကယ့်လူမိုက် လား။ လူမိုက်အပေါင်းကို ထီးဖြူမဆောင်းဘဲ အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်လာ ခဲ့သော လူမိုက်ဆရာလားဟူ၍ သို့လော ... သို့လော ဖြစ်နေကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရဲမင်းကြီးဟောင်း ဦးခင်မောင်ပြုစုသော လမ်းမတော်ဖိုးတုတ် မှ ကောက်နုတ်ချက်များကို စာဖတ်သူများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက် ရပါသည်။

ကိုဖိုးတုတ်ကို ၁၂၅၁ ခုနှစ်လောက်က ဟံသာဝတီခရိုင် သာရ ဝဲရွာနေ အဖ ဦးစံညိုမိ။ အမိ ဒေါ်ချစ်ပုတို့က မွေးဖွားခဲ့ပြီး အသား ခပ်ညိုညို၊ အရပ်(၅) ပေ (၈)လက်မ ခန့် ကတုံးတုံးလျက် ဒေါင်းထိ မောင်းထိ နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် ခန့်ညားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပင်။ လူဆိုးကြီးကဲ့သို့ မာကျောသော မျက်နှာထားမဟုတ်။ မကြာခဏ ပြုံး တတ်ရယ်တတ်၏။

ကိုဖိုးတုတ်သည် မိခင်နှင့် အစ်ကို ဦးဘိုးသီး၊ အစ်မ မမကြီး၊ မမလေးတို့နှင့်အတူ ရန်ကုန် လမ်းမတော်အပိုင်းနေ ကုန်သည်ဦးဘိုးသင် ထံတွင် လာရောက်နေထိုင်သည်။ ဦးဘိုးသင်ထံတွင် ကားစပါယ်ရာ၊ ရေဆေးအလုပ်လုပ်လျက် ကြီးပြင်းလာသောအခါ ဦးဘိုးသင်၏ကားကို မောင်း၍ အငြိမ့်ပစ္စည်းများ သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးရသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ အငြိမ့်ထောင်ခြင်းအလုပ်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ပလုပ် သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ လုပ်ကိုင်လေ့ရှိသည်။ ကိုဖိုးတုတ်သည် ကား လောကနှင့် ဆက်သွယ်နေရကား ပဋိပက္ခများတွင် ဝင်ရောက်စွက် ဖက်တတ်၏။ သတ္တိရှိသူတစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် အများ၏ ခိုသေလေးစား မှုကို ရရှိခဲ့၏။

ကိုဖိုးတုတ်သည် မူလက ခိုးခြင်း၊ လုယက်ခြင်း မတွေ့ရဘဲ

ရိုက်မှု၊ စားထိုးမှုစသည် လူကိုကျူးလွန်သော အမှုမျိုးများသာ တွေ့ရပေသည်။ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လာမှသာလျှင် ခိုးဝှက်တိုက်ခိုက်မှုများမှ ခွဲဝေယူခြင်း၊ ပစ္စည်းထုခွဲပေးခြင်း စသော အလုပ်မျိုးစုံလုပ်ခဲ့၏။ ငယ်သားများ၏ ကြည်ညိုမှုကို ရရှိခဲ့၏။

သူ၏ဘဝကို မွေးမြူရာ၌ ကိုဖိုးတုတ်သည် လူမိုက်များ၏ ဆရာအဖြစ်နှင့်ကား မည်သည့်အခါမှ သစ္စာဖောက်ခြင်းမရှိ။ တည်ကြည်မှန်ကန်စွာ အုပ်ချုပ်သည်ဟု သိရ၏။ ကိုဖိုးတုတ်ကိုကား မည်သည့်ပြစ်မှုနှင့်မျှ အပြစ်ကျအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ကြပေ။ ကိုဖိုးတုတ်သည် အသက်အရွယ် ကြီးပြင်းလာသောအခါ လမ်းမတော်၊ ကျုံးကြီးလမ်းတွင် တိုက်နှင့်တာနှင့် တင့်တယ်စွာ နေထိုင်ခဲ့သည်။

လမ်းမတော် နယ်မြေဟူသည် မြောက်ဘက်တွင် သရက်တောကျောင်းတိုက် အပါအဝင် ဆေးကျောင်း၏မြောက်ဘက်လမ်းမှ အရှေ့ဘက် ဂေါ်ဒဝင်လမ်း၊ တောင်ဘက် ကမ်းနားလမ်း၊ အနောက်ဘက် သခင်မြပန်းခြံအထိ ဖြစ်ပေသည်။ အဆိုးဝါးဆုံးသောအပိုင်းမှာ မော်တင်လမ်းမှ လမ်းမတော် သံဈေးအပိုင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က လမ်းမတော်နယ်မြေတွင် ကျုံးကြီးလမ်းနေ ဦးဖိုးတုတ်၊ ၁၃ လမ်းနေ ပုဏ္ဏားဘထွန်းတို့မှာ နာမည်ကြီးလူဆိုးများ ဖြစ်ကြ၏။ ပုဏ္ဏားဘထွန်းကား အငြိမ်တည်ထောင်သည်ကို ဘန်းပြု၍ နောက်ပိုင်း၌ ကစားပိုင်းသက်သက်ထောင်၍ အသက်မွေးလျက်ရှိသည်။ ပုဏ္ဏားဘထွန်းမှာ တစ်ချိန်က ကိုဖိုးတုတ်ကဲ့သို့ နာမည်ကြီးခဲ့သော်လည်း ကိုဖိုးတုတ်၏ တပည့်အင်အား ကြီးမားမှုကြောင့် လက်လျော့၍ အေးအေးပင်နေတော့သည်။

လမ်းမတော်နယ်မြေမှာ ထိုအချိန်က တရုတ်၊ အိန္ဒိယ၊ ဗမာ

များနေထိုင်သော ရပ်ကွက်ဖြစ်၏။ ဈေးဆိုင်များတည်ရာအရပ် ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ လူအများ ဝင်ထွက်သွားလာ ဝယ်ခြမ်းစားသောက်ကြသည်။

လူအများနှင့် ဆက်ဆံသောနေရာအရပ်သည် လူရွယ်လူမိုက်ကလေးများ၏ စားကျက်ဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် စားသုံးဝင်ထွက်သူများသည် ဆိုင်များတွင် ရန်ဖြစ်တတ်ကြ၏။ ဆူပူတတ်၏။ ပစ္စည်းယူတတ်၊ ခိုးတတ်ကြ၏။ ထို ဆူပူရန်ဖြစ် လုယက်မှုမျိုးကို ကိုဖိုးတုတ်နှင့် သူ့တပည့်များက ကာကွယ်ပေးသည်။ ထိုသို့ ကာကွယ်ပေးခြင်းအတွက် ဆိုင်ရှင်များက ကျေးဇူးသိကြရ၏။ လစဉ်ကြေးနှင့် မိမိဆိုင်တွင် အခမဲ့ခွင့်ပြုရ၏။

ထိုသို့ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးမည့် အခွင့်အရေးကို မလိုချင်လျှင် ကာကွယ်ခမပေးဘဲ နေနိုင်၏။ ထိုသို့နေသော ဆိုင်များတွင် ဆူပူမှု၊ ရန်ဖြစ်မှု၊ ဖျက်စီးလုယက်မှု၊ ပစ္စည်းပျောက်ဆုံးမှုများ တွေ့ကြုံကြရ၏။ ထိုသို့ ကျူးလွန်သူများမှာ အခြားသူများမဟုတ်။ ကိုဖိုးတုတ်၏တပည့် ငယ်ရွယ်သူများဖြစ်ကြ၏။

၎င်းတို့မှာ လမ်းမတော်အပိုင်းတွင် လမ်းပေါ်နေ၊ လမ်းပေါ်စား၊ အငှားကားများပေါ်တွင် အိပ်၍ အသက်မွေးသူများဖြစ်ကြ၏။ တပည့်လူဆိုးများ၊ လစဉ်ကောက်ခံရသော ကာကွယ်ကြေးများကို ဆရာကိုဖိုးတုတ်ထံသို့ လာရောက်အပ်နှံကြရသည်။ ၎င်းမှ တပည့်လူဆိုးကလေးများကို ခွဲဝေပေး၏။

မိမိဩဇာလွှမ်းမိုးသော အပိုင်း၌ဖြစ်သော ရာဇဝတ်မှုအမျိုးမျိုးမှရသော ငွေပစ္စည်းတန်ဖိုးကို ကိုဖိုးတုတ်ထံသို့ လာရောက်အပ်နှံရ၏။ အသိမပေးအပ်ပါက ကိုဖိုးတုတ်၏တပည့်များက မကြာမီ ထိုသူ

ကိုခေါ်ယူ၍ ကိုဖိုးတုတ်ထံ အပ်၏။ သက်ဆိုင်ရာက ကိုဖိုးတုတ်ကို ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံးပုဒ်မ ၁၀၉ အရ အရေးယူသောအခါ ၎င်းက အငြိမ့် ထောင်စားသူဟု ရုံးတွင် ထုချေသည်။

၁၉၂၉ ခုနှစ်လောက်တွင် သင်္ဘောကျင်း ကုန်တင်/ ကုန်ချ အလုပ်အတွက် အိန္ဒိယမှ လာရောက်အသက်မွေးကြသော ကူလီများ သည် သပိတ်မှောက်ကြ၏။ ထိုအခွင့်ကောင်းကို ကိုဖိုးတုတ်သည် ချက်ချင်း အခွင့်အရေးတစ်ရပ်အဖြစ် မှတ်ယူပြီး ၎င်း၏တပည့်များကို ဗမာကူလီ များအဖြစ် ကုန်တင်/ကုန်ချ အုပ်ချုပ်သူများထံ အပ်၍ အလုပ်လုပ် စေ၏။

ကိုဖိုးတုတ်သည် ထိုသူများထံမှ ဆက်ကြေးသဘောမျိုး ရယူ ပြန်သည်။ ကိုဖိုးတုတ်၏ အကြံဉာဏ်နှင့် စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်မှု ကြောင့် ကုန်တင်/ကုန်ချအလုပ်မှာ ရပ်စဲခြင်းမရှိ အောင်မြင်စွာ ဆောင် ရွက်နိုင်သည့်အတွက် အင်္ဂလိပ်ကုန်သည်ကြီးများ၏ ထောပဏာမူကိုပင် ကိုဖိုးတုတ် ခံခဲ့ရ၏။

ကိုဖိုးတုတ်၏တပည့်များ ဗမာကူလီအဖြစ် အစားဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်မှုကြောင့် အိန္ဒိယမှ ကူလီအလုပ်လာလုပ်သူ သုံးလေးထောင် မျှ အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်သွား၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ကိုဖိုးတုတ်၏ တပည့် များနှင့် အိန္ဒိယကူလီများ အဓိကရုဏ်းဖြစ်ပွားခဲ့သည်။

ကိုဖိုးတုတ်၏ တပည့်များသည် သတ်ဖြတ်ရာတွင် ကျွမ်းကျင် သဖြင့် အိန္ဒိယအလုပ်သမား အတော်များများ အသတ်ခံကြရ၏။ အစိုးရ ကပင် ဗမာနိုင်ငံရေးသမားများမှတစ်ဆင့် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းသတ် စေခဲ့ရာတွင် ကိုဖိုးတုတ်၏ အကူအညီကို ရယူဆောင်ရွက်ခဲ့ရ၏။

၁၉၂၉ ခုနှစ်မှ ၁၉၃၇ ခုနှစ်ကာလအတွင်း၌ ကိုဖိုးတုတ်ကား

အေးဆေးစွာပင် မိမိတို့ထွင်စိုးမိုးခဲ့သော သူခိုး/ခါးပိုက်နှိုက်၊ လူမိုက် အဖွဲ့အသီးသီးမှ ခွဲတမ်းနှင့် စားသောက်နေပေသည်။ ကိုဖိုးတုတ်သည် အနံ့ညာတာ ဖိုးတုတ်အဖြစ်ဖြင့် တမ်းတိမ်ရောင်ရဲသူမဟုတ်။ မဏ္ဍပ်တိုင် တက်၍ ဝါလိလူ ဓမ္မုရှိရဲလားဟောဟု အော်ချင်သောဖိုးတုတ် ရဲအဖွဲ့ဝင် ကြီးငယ်မဟူ မိမိ၏ သက္ကလပ်အနက်အကျိုးအိတ်တွင် ထည့်ချင်သော ဖိုးတုတ်ဖြစ်၏။

နိုင်ငံရေးသမားများ ရှိသေကောင်းညွတ် အားကိုးအားထားရ သကဲ့သို့ ရဲအဖွဲ့ကလည်း ရှိသေကောင်းရှင်ခြင်းကို အမှုတပြင်း အလွန် အမင်းရလိုသော ကိုဖိုးတုတ်ဖြစ်၏။ ရဲအဖွဲ့ဝင်တို့၏ ကိုးစားခြင်းကို လည်း ကိုဖိုးတုတ် အမှန်ပင် ရရှိခဲ့၏။

လမ်းမတော်ဌာန (ရဲစခန်း)မှ ရဲအုပ်များသည် မိမိအပိုင်၌ မည်သည့်အမှုပင်ဖြစ်စေ၊ အမှုတွဲကိုကိုင်၍ ကိုဖိုးတုတ်အိမ်သို့ ဦးတိုက် သွားကာ အမှုအကျိုးအကြောင်းပြောပြ၍ တရားခံရှာပေးရန် တိုးလျှိုး တောင်းပန်ကြ၏။ လမ်းမတော်တိုက်နယ်အတွင်းတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော ရာဇဝတ်မှု အများအပြားတွင် အမှုစစ်အရာရှိများသည် ကိုဖိုးတုတ် ၏ အကူအညီဖြင့် အမှုများမှ အလိုရှိသော တရားခံများ သက်သေခံ ပစ္စည်း၊ သက်သေ စသည်တို့ကို ရယူကြ၏။

ကိုဖိုးတုတ်သည် ရဲအရာရှိများအား ကူညီမှုတစ်ဖက်ကပေး၍ အမှုကို မအောင်မြင်ရန် တစ်ဖက်မှ ဖျက်လျက်ရှိ၏။ ရဲအရာရှိများသည် အမှုပေါ်ပေါက်လျှင် ပြီးမြောက်သည်ဟု အထင်ရှိကာ တရားစွဲတင်ရရုံ နှင့် တင်းတိမ်တတ်ကြသည်။ ထိုမျှသာ ကိုဖိုးတုတ်က ကူညီ၏။ မိမိ သော်လည်းကောင်း၊ မိမိ၏တပည့်များအားလည်းကောင်း အပြစ်ကျရန် ကိုကား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ကိုဖိုးတုတ်က ကူညီခြင်းမပြုခဲ့ချေ။

ထိုကြောင့် ကိုဖိုးတုတ်၏ အကူအညီဖြင့် ပေါ်သောအမှုများ မှာ မည်သည့်အခါမှ အပြစ်မရရှိကြောင်း ဌာနမှ မှတ်တမ်းများတွင် ထင်ရှားတွေ့မြင်ရပေသည်။ ကိုဖိုးတုတ်တွင် ဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံတတ်သော အလေ့အကျင့်ကောင်းများရှိသည်။ တချို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တို့အား ညီအစ်ကိုအရင်းအချာကဲ့သို့ ပြုစုကာကွယ်ပေးသည်။

ကိုဖိုးတုတ်၏ အာဏာစက်အတွင်း၌ ဘိန်းခန်း၊ ပြည့်တန်ဆာမ၊ ဝဲပိုင်၊ အငြိမ့်သမ၊ အရက်ဆိုင် စသည်တို့ရှိသည်။ ဘုန်းကြီးလမ်း အရက်ဆိုင်၊ ကျွဲကြီးလမ်းဘိန်းခန်း၊ ထောင်ခြံမှ ပြည့်တန်ဆာမများ၊ လမ်းမတော်ပိုင်းရှိ အငြိမ့်လေးငါးခုနှင့် အငြိမ့်သမများ ပေါများလှ၏။ ကစားပိုင်းကဋေကို လိုချင်လျှင် လွယ်လင့်တကူရ၏။

ကိုဖိုးတုတ်က ရဲအရာရှိများအား ရယ်လျက် ...

“ကျွန်တော်တို့ ဆင်းရဲသားတွေ ဘာမှလည်း မလုပ်တတ်မကိုင်တတ်နှင့် ဒီခေတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ထက် ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့လူတွေ ဆီက အနည်းငယ် ဝေခြမ်းစားသောက်တာ ဆရာရယ်။ ဆရာက စည်းစိမ်ရှင်တွေကို ကာကွယ်မနေပါနဲ့။ သူတို့က မပြုပါဘူး။”

ဟု ပြောတတ်သေး၏။ ကိုဖိုးတုတ်သည် တဲ့တိုးစကားပြောတတ်၏။ သူ၏အလုပ်မှာ သူတစ်ပါး၏ပစ္စည်းနှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသူဖြစ်သော်လည်း အမှန်တရားကိုကား လိုလား၏။ လိမ်လည်ကောက်ကျစ်သည်လည်း မရှိ။

၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ရန်ကုန်မြို့သို့ ဂျပန်များ ရောက်ရှိလာသောအခါ ကိုဖိုးတုတ်သည် ဂျပန်ယူနီဖောင်းဝတ်၍ မြင်းကြီးကိုစီးပြီး တွေ့ရပြန်သည်။ ကိုဖိုးတုတ်သည် အခွင့်ကောင်း အခါကောင်းကို လက်ရယူတတ်သူဖြစ်၏။ ဗိုလ်မှူးကြီးကို မြို့တော်ခန်းမတွင် ပထမဦးစွာ ညှဉ်ခံ

ပွဲကျင်းပရာ၌ ရဲဘော်သုံးကျိပ်သည် ကိုဖိုးတုတ်၏အကူအညီကို များစွာ ရယူခဲ့ရသည်ဟု ဆို၏။

ထိုအချိန်ကား ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးတွင် လူများစွာ မရှိသေး။ ပျောက်ကျားနေထိုင်၍ ဗဟန်း၊ ကျိုက္ကတ်၊ ဘောက်ထော်အပိုင်းများ၌ ဒို့အောင်နေကြပြီး မြို့တွင်း၌မူ စစ်ဖိနှပ်သံများသာ ကြားနေရသည် အချိန်ဖြစ်ပေသည်။

ဂျပန်များသည် ထိုစဉ်က ရန်ကုန်မြို့တွင်း၌ အရာရှိများ၊ လူကြီးလူကောင်းများ ပြန်လည်မရောက်သေးချိန်တွင် ကိုဖိုးတုတ်၏ အကူအညီကို ရယူအုပ်ချုပ်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ရဲအဖွဲ့ဝင်ဟောင်းများကို ပြန်လည်၍ ရာထူးပေးချိန်တွင်ကား ကိုဖိုးတုတ်မှာ ရာထူးမဲ့ဖြစ်၍ မိမိတတ်ကျွမ်းသော အလုပ်ကိုပင် ပြန်လည်ဆက်လက်လုပ်မြဲ လုပ်ကိုင်နေသည်။

ကိုဖိုးတုတ်သည် ဒေါက်တာဘမော် အစိုးရဖွဲ့သောအချိန်မှစ၍ ပုသိမ်ညွန့်ဘဘိုးလောက် တန်ခိုးမရှိတော့။ ပုသိမ်ညွန့်ဘဘိုးမှာ ဧဇ္ဈာန်လည်းစိန်၏ ညာလက်ရုံးဖြစ်၏။ ဧဇ္ဈာန်လည်းစိန်ကား အမိပတိ ဒေါက်တာဘမော် အစိုးရလက်ထက် သာသနာရေးဝန်ကြီးဖြစ်သည်။ ပုသိမ်ညွန့်ဘဘိုးသည် ဒေါက်တာဘမော် နန်းရင်းဝန်ဘဝက ကန်တော်ကြီးအိမ်တွင် စောင့်ရသော လူစွမ်းကောင်းကြီးဖြစ်သည်။

လေးနှစ်လေးမိုး ဂျပန်ခေတ်တွင် ကိုဖိုးတုတ်မှာ မထင်ရှားတော့ပေ။ ဂျပန်တော်လှန်ရေးစသော ၁၉၄၄ ခုနှစ် အလွန်တွင် ဒေါက်တာဘမော်အစိုးရ၏ အမိန့်ဖြင့် စုံထောက်ဌာနမှ ဦးရှိန်ကိုယ်တိုင် ဖမ်းဆီးလျက် မြောင်းမြထောင်သို့ ပို့ပြီး ချုပ်ထားလိုက်သည်။ သူ၏ တပည့်အချို့မှာလည်း ဂျပန်စစ်ရဲများ၏ ဖမ်းဆီးသတ်ပစ်ခြင်းကို ခံကြ

ရ၏။

လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်သည် မြောင်းမြထောင်တွင်း အကျဉ်းကျ နေစဉ် ၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ ၂၆ ရက်နေ့တွင် ရောဂါမျိုးစုံ၌ ဘဝ တစ်ပါးသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားလေတော့သည်။ သေဆုံးသည့်အချိန်တွင် သူ၏အသက်မှာ (၄၆)နှစ်သာ ရှိသေးသည်။

လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်သည် ဆိုးသွမ်းခဲ့သော်လည်း သူ့အမေ ကို ရိုသေသည်။ အမေပြောလျှင် နားထောင်တတ်သည်။ အလိုမတူ ဘဲ ညားခဲ့သော ဇနီးဒေါ်သင်းမြ၏ အိမ်တွင်းပညတ်ချက်များကို လိုက် နာသည်။ တစ်နေ့လျှင် သံဃာ (၁၀)ပါးအား ဆွမ်းဟင်း၊ ဆွမ်းထမင်း လောင်းလှူခြင်း၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း (၁၄)လမ်းနှင့် ကျီးကြီးလမ်းထောင့် နေအိမ်၌ ဝတ်ရွတ်ခြင်း၊ တစ်လလျှင် သံဃာအပါး (၅၀) တို့အား ဆွမ်းကျွေးခြင်း၊ တစ်လလျှင်တစ်ကြိမ် ဘုရားကိုးဆူ ကပ်လှူခြင်းများ ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပါဝင်ဆောင်ရွက်လေ့ရှိသည်။

သူ့လမ်းထွက်သည်အခါ အင်္ကျီမရှိသူ၊ လုံချည်စုတ်နှင့် တွေ့ လျှင် ဝယ်ပေးသည်။ ဆွေမျိုးများကိုလည်း ထောက်ပံ့သည်။ သင်္ကြန် အခါတိုင်း (၁၄) လမ်းရှေ့တွင် ငန်းတံဆိပ်မဏ္ဍပ်ထိုး ဧည့်ခံမှုများ ပြု လုပ်သည်။ သူ့အမေ လှူလိုသမျှငွေကို ရှာပေးသည်။ ပုလိပ်၊ ရှေ့နေ၊ တရားသူကြီး၊ ထောင်မှူး၊ ထောင်ကြပ် လာလာသမျှကို ဟိုတယ် များတွင်ခေါ်၍ ဧည့်ခံခြင်း၊ ပိုက်ဆံပေးခြင်းများကို ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။

ကိုဖိုးတုတ် သရက်တောကျောင်းတိုက်၌ သင်္ကန်းစည်းပေး ခြင်း၊ သရက်တောကျောင်းတိုက်တွင် ဧရပ်ကြီးဆောက်၍ လှူဒါန်းခြင်း၊ ရွှေဂုံတိုင်လမ်း ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ရေတွင်းတူး၍ ရေလှူခြင်းလုပ်ငန်း များကိုလည်း ပြုလုပ်လှူဒါန်းခဲ့ကြောင်း လေ့လာသိရှိရသည်။

လူတစ်ဦး၏ဘဝကို ဝေဖန်ရာ၌ အဆိုးအကောင်းပြင်းလျက် ရှိရာ ရေများရေနိုင်၊ မီးများမီးနိုင်ဆိုသကဲ့သို့ ရှိပေလိမ့်မည်။ ကိုဖိုး တုတ်ကို လူကောင်းတစ်ယောက်ဟု ဆုံးဖြတ်ရန်ကား အကြောင်းမရှိ သကဲ့သို့ လူမိုက်သက်သက်ပဲဟု ဆုံးဖြတ်ရန်လည်း ခက်သည်။

လူမိုက်ဟူသည်က အဆိုးအကောင်း ခွဲခြားတတ်သော ဉာဏ် မရှိ။ သူတစ်ပါးအခွင့်အရေးကို လုံးဝမပေးပျောက်ကာ မိမိ တစ်ကိုယ် ကောင်းစိတ်တစ်ခုသာ ရှိသူ၊ သူလိုငါလို လက်ရဲကန်ရဲမျှမက တုံးတိုက်၊ ကမ်းတိုက် အန္တရာယ်ကိုမမြင်ဘဲ ပြုလုပ်သူ၊ အကြောင်းမလုံလောက် ဘဲလျက်လည်း ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့သူဟု ယူဆမိသည်။ ထိုမျှမက သေး လူမိုက်ကိုကား လူအများ ရှောင်ကွင်းကြရခြင်းဖြစ်၏။ ပေါင်းသင်း ၌ပင် မဖြစ်နိုင်။

ကိုဖိုးတုတ်ကို လူမိုက်များ၏ဆရာဖြစ်၍ ပိုမိုရှောင်ရှားဖွယ်၊ ကော်ဆုပ်ဖွယ်ဟု ယူဆကောင်း ယူဆပေလိမ့်မည်ဖြစ်သော်လည်း လူမိုက် သက်သက်ဟု ယူဆရန်ကား အထက်ပါ လူမိုက်ဆိုသောသူတို့ ပြုကျင့် တတ်သည့်ဉာဏ်မျိုးမရှိပေဟု လမ်းမတော်တိုက်ပိုင် ရဲမှူးဦးခင်မောင်က မှတ်ချက်ပြုထားသည်ကို လေ့လာသိရှိရသည်။

ဦးခင်မောင်သည် ပဲခူးခရိုင် စုံထောက်ရဲအဖွဲ့တွင် အမှုထမ်း နေရာမှ ရန်ကုန်မြို့တွင် ထိုစဉ်က နာမည်ကြီးလှသော ကိုဖိုးတုတ်နှင့် ဇနီးဘဝစွန်းတို့ကို နှိပ်နှင်းရန်ရည်ရွယ်၍ ရန်ကုန်မြို့သို့ ခေါ်ယူပြီး လမ်းမတော်တိုက်ပိုင်ရဲမှူးအဖြစ် တာဝန်ပေးခြင်းခံရသူ ဖြစ်သည်။ ဦးခင်မောင်သည် ၁၉၃၇ ခုနှစ်မှ ၁၉၄၄ ခုနှစ် ကိုဖိုးတုတ် နေဝင်ချိန်အထိ တွေ့ထိဆက်ဆံခဲ့ရသောသူလည်း ဖြစ်သည်။

ဤသည်ကား လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်၏ ဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်း

ပင် ဖြစ်ပေသည်။ စာရှုသူတို့အနေဖြင့် ကိုဖိုးတုတ်၏ ဘဝဖြတ်သန်းမှု
ကို လေ့လာသိရှိပြီး ကိုဖိုးတုတ်ဆိုသူအား တကယ့်လူမိုက်ကြီးလား။
လူမိုက်အပေါင်းကို ထီးဖြူမဆောင်းဘဲ အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်လာခဲ့သော
လူမိုက်တို့၏ဆရာလား။ လူမိုက်သက်သက်လားဟူသည့် အကောင်းအဆိုး
ကို ခွဲခြားစိတ်ဖြာသိရှိနိုင်ရန် လေ့လာတင်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။



ဈာပုံသားတစ်ဦး



'ကြောင်မကြီးနို့ကို ကြွက်ကလေးများစို့နေပါသည်' ဟု တစ်စုံတစ်ဦးက ဆိုအံ့။ ထိုကဲ့သို့ ပြောသောသူအား သွပ်ချောင်ချောင်ဟူ၍ နည်းကောင်း၊ တံတားကလေးမှ ထွက်ပြေးလာသူဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကြားသူများက မှတ်ချက်ချချေရာ၏။ ထိုကဲ့သို့ မှတ်ချက်ချသူများသည် တစ်တစ်စာတွင် ကြောင်မကြီးနို့ကိုစို့နေသော ကြွက်ကလေးများတတ်ပုံကို မြင်ရလေတော့မှ ...

"ဟ ... ဟုတ်သားပဲ။ လောကကြီးက အခက်သား"

ဟု ညည်းရှာကြ၏။

ယခု စာရေးသူ ရူးကြောင်ကြောင်အကောင်က ဆိုပြန်ချေ၏။ 'အလွန်ဆိုးသွမ်း၍ လူတိုင်းကြောက်ရသော ကျားကြီးသည် မြေခွေးနှင့်ကြွက်ရန်ကိုကြောက်၍ ငိုနေပါသည်' ဟူသတည်း။

ဤရူးကြောင်ကြောင်စကားကို ဆိုသော စာရေးသူသည် အကွက်လည်အောင် မပြောတတ်ပါက တံတားကလေးသို့ တစ်ခါတစ်ခေါက် အလည်ရောက်ရမည်လိုဖြစ်နေရာ အဆုံးထိအောင် သည်းခံပြီး စောင့်စားတော်မူပါရန် တောင်းပန်အပ်ပါသည်။

"ဟေ့ ... ကောင်လေးတွေ၊ မင်းတို့ညတုန်းက အချိန်မတော် ဆူညံဆူညံနဲ့ ဘယ်ကပြန်လာကြသလဲ"

ထောင်မှူးလူဟောင်းတစ်ဦးက ထောင်မှူးပေါက်စသုံးယောက်အား ရန်ကုန်ထောင်အတွင်း တစ်နေရာ၌ မေးနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထောင်မှူးပေါက်စသုံးယောက်မှာ ရွှေမောင်တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်၍ ကျန်နှစ်ယောက်မှာ ရွှေမောင်၏ရောင်းရင်းဖက် ချစ်မိတ်ဆွေမောင်တင်နှင့် မောင်နုတို့ဖြစ်ကြပါသည်။

အချိန်ကား ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမဖြစ်ပွားမီ အချိန်အနည်းငယ်

[၁]



အလွန်ဆိုးသွမ်းသော ကျားကြီးတစ်ကောင်ကို မြေခွေးနှင့် ကြွက်များက ဒုက္ခပေး၍ ထိုကျားကြီးသည် တခြား တစ်ပါးသောသတ္တဝါတစ်ခုကို ငိုယို၍တိုင်ကြားပြီး အကူအညီတောင်းရပါသည်ဟု ဆိုပါလျှင် ကြားရသူအပေါင်းတို့သည် ဘုရားပေးပေးကျမ်းပေးပေး ယုံကြည်မည် မဟုတ်ပါချေ။

သို့ရာတွင် မယုံကြည်သူအပေါင်းမှာ မကြုံဖူး၍သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကြုံဖူးပါက ဟုတ်သားဘဲဟု ပြောကြချေမည်။

ဤလောကကြီးသည် အလွန်ခက်၏။ မဖြစ်နိုင်ဟု မျှော်လင့်ထားသောကိစ္စများသည် ဆိုင်းမဆင့်မဆင့် ပေါ်ပေါက်လာတတ်ကြ၏။

၄ * မြိုင်မြိုင်ဟင်ကို

ခန့်ကဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်တို့ လမ်းမတော်ထမင်းဆိုင်က ထမင်းစားပြန်လာကြတာဗျ”

မောင်တင်က ထောင်မှူးဟောင်းအား ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... မင်းတို့ လမ်းမတော်ဘက် သွားမစမ်းကြနဲ့နော်။ အတော်ကြာ မလိကွမ်းစားနေကြဦးမယ်”

ဟု ထောင်မှူးဟောင်းက ရဲသုံးဖော်အကြောင်းကို သိထားသူ သတိပေးနေတော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့က ဘယ်သူမှ ဖော်ကားတာမဟုတ်ပဲ။ အရက် မူးရင်လည်း ရိုးရိုးပါပဲ။ ဒါမှ လုပ်ချင်တဲ့အကောင် ပေါ်လာရင်လည်း သူထိုးကိုယ်ထိုးပေါ့”

ဟု ရွှေမောင်က အက်တက်သွားရာ ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ငါက သတိပေးတာပါ။ မောင်ရင်တံဟာ မောင်ရင်တို့ ထိုးချင်ထိုး၊ ခုတ်ချင်ခုတ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းတော့ ပြောထားဦးမယ်။ ရန်ကုန်မှာ လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်ဆိုတာ မင်းတို့ စုံစမ်းကြည့်ပေါ့။ သူ့တပည့်လက်သားတွေဆိုတာ လက်ညှိုးထိုးမလွဲဘူး။ လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်ဆိုတာ ဖြူသလား၊ မည်းသလား မမြင်ဖူးပဲနဲ့ ကြောက်နေကြရတာ။ ပါးစပ်ပြောမဟုတ်ဘူး။ တကယ်ပါ။ ဟေ့ ... စံရမယ့် ပုဏ္ဏားသိန်းမောင် သွားခေါ်စမ်းကွာ”

ထောင်မှူးဟောင်းသည် ပြောပြောဆိုဆို စံရဆိုသူအကျဉ်းသားအား ပုဏ္ဏားသိန်းမောင်အမည်တွင်သူ အကျဉ်းသားကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။

“မင်းတို့ ငါပြောတာမယုံရင် နောင်လည်း မင်းတို့ ရန်ကုန်

ထောင်မှာ နေကြရဦးမှာပဲ။ လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလူလဲ၊ ဘယ်လောက်စွမ်းသလဲဆိုတာ စုံစမ်းကြပေါ့။ အခု ငါအခေါ်ခိုင်းတဲ့ ပုဏ္ဏားသိန်းမောင်ဆိုတာ ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်းမှာ ထိပ်ထိပ်ကျဲထဲကပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပုဏ္ဏားသိန်းမောင်တောင်မှပဲ ဖိုးတုတ်ရဲ့ လက်ဖျားတပည့် ခွဲ ရှိသေးတယ်။ ပုဏ္ဏားသိန်းမောင်လာရင် တီးခေါက်ကြည့်ပေါ့။ မင်းတို့ အသိတိုးလာမှာပေါ့ကွယ်”

ထောင်မှူးဟောင်းပြောနေစဉ် ပုဏ္ဏားသိန်းမောင်ရောက်လာပြီး သင့်တင့်သောနေရာက မတ်တတ်ရပ်ရွံ့နေ၏။ ထောင်မှူးဟောင်း ဦးသန်းက ...

“ကဲ ... သိန်းမောင်၊ မင်းတို့ရဲ့ဆရာ လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်နဲ့ လမ်းမတော်တစ်ဝိုက်ဟာ ဘယ်လိုဆိုတာ ဒီတောက အကောင်လေးတွေကို နည်းနည်းပါးပါး ပြောပြလိုက်ပါကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သခင်”

ဟု ပုဏ္ဏားသိန်းမောင်က ထောင်မှူးဦးသန်းအား ပြုံးပြုံးလေးလေးလိုက်ရာ ...

“အေးကွ ... ငါ့အကောင်တွေကို ငါက သိပါစေတော့လို့ သတိပေးမိတာကို ငါကသူတို့ကို ဖြေခြောက်တယ် မှတ်နေတာလားကွ။ ဒီကောင်လေးတွေက တို့နယ်သားလေးတွေဆိုတော့ မဟုတ်တရုတ်ဖြစ်လာရင် မကောင်းတတ်လို့ဟေ့။ တစ်လောက ထောင်မှူးတစ်ယောက် လမ်းမတော်က တီးလွှတ်လိုက်လို့ ကွဲသွားပါပေကာလားကွ။ အမှန်တော့ ထောင်မှူးမှန်း မသိလို့ပဲလား၊ သိလို့ဘဲ တမင်လုပ်လိုက်သလားဆိုတာ ဦးဖိုးတုတ်ကိုတွေ့မှ မေးရဦးမယ်”

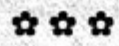
“လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်က ခက်သားဘဲ သခင်”

၆ * ပြောင်မြောက်ကို

ဟု ပုဏ္ဏားသိန်းမောင်က နိဒါန်းဆင်လိုက်၏။

“အေး... ဟုတ်တယ်။ ဒါကို မင်းက နည်းနည်းပါးပါး ပြောဖို့ လိုက်ပါကွယ်”

ဦးသန်း၏တိုက်တွန်းချက်အရ ပုဏ္ဏားသိန်းမောင်က ရွှေမောင်တို့ လူသိုက်အား လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်တရား ဟောကြားလေသည်။



[၂]



“လမ်းမတော်ရပ်ကွက်ဟာ အမှန်တော့ ပုလိပ်တွေရှိပေမဲ့ ပုလိပ်မပိုင်ပါဘူး။ ဆရာကြီး ဦးဖိုးတုတ်ပိုင်တာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့လည်း နာမည်ရ လူမိုက်တွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဦးဖိုးတုတ်နဲ့ မှတ်မှတ်ရရ တစ်ခါပဲ စကားပြောဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆရာဆရာတွေကမှ ဦးဖိုးတုတ်ရဲ့ တပည့်တွေဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့က မြေးတပည့် မြစ်တပည့် ဆိုပါတော့။

ဦးဖိုးတုတ်ရဲ့ တပည့်ရင်းဖြစ်ကြရမဲ့ အရေးကလည်း နည်းတဲ့ ပါရမီမဟုတ်ပါဘူး။ တပည့်ပေါင်းစုံ၊ အဖွဲ့ပေါင်းစုံ၊ သတ္တိပေါင်းစုံတို့ရဲ့ ဘုရားဟာ ဦးဖိုးတုတ်ပဲ။ အပြင်ဘက်မယ် သတ္တိနဲ့ ရင်းနှီးပြီးလုပ်စား

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ရတဲ့ ဘိန်းလုပ်ငန်း၊ ကစားပိုင်း၊ မာ၊ အနုကြမ်း၊ ခါးပိုက်နှိုက်၊ လူသတ်
သမား၊ သင်္ဘောကြီး ကုန်ခိုးသမား၊ မကောင်းမှုဟူသမျှမှာ ဗိုလ်ကျွေး
ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ အသက်ကိုစွန့်ပြီး လုပ်နေကြတဲ့ လူမိုက်တွေဟာ ဦးဖိုး
တုတ်ရဲ့ လက်ဖျားတပည့်တွေလောက်သာ ရှိသေးတယ်။ လက်ရင်း
တပည့်ဆိုတာ တကယ့် လူကုန်ထံပိုင်၊ ရှေ့နေဝတ်လုံပိုင်၊ အရာခွဲ
မင်းတိုင်ပင်တွေကသာ တပည့်ရင်းအဖြစ် ဦးဖိုးတုတ်ဆီ ဆည်းကပ်နိုင်
ကြတာပဲ။

ဒီတော့ ဘယ်နေရာမှာ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုရင် ဦးဖိုးတုတ် သိထား
တာပဲ။ ဘာလုပ်ချင်တယ်ဆို ဦးဖိုးတုတ်ကို ခြေထောက်ပြေးဖက်ကြ
ရတာပဲ။ ဦးဖိုးတုတ် လက်ညှိုးတစ်ချက်အထိုးမှာ အသေခံလူက ဒုနဲ့
ဒေးရုံကြတယ်။ အပြင်ဘက် ဟိုတယ်တို့၊ ကစားပိုင်းတို့မှာ လက်မြှောက်
လောက်အောင် ဆိုးရဲဖိုက်ရဲတဲ့ လူမိုက်ဟာ ဦးဖိုးတုတ်ရှေ့ကိုရောက်ရင်
ကျားရှေ့ကိုရောက်နေတဲ့ ကြောင်ကလေးဖြစ်သွားတာပဲ။

ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း တပည့်တွေက သူ့ထက်
ငါ အလှအယက် ငွေကို ပုံအပ်ကြတာပဲ။ ပိုက်ဆံတစ်ပြား မလိမ်ရဲကြ
ဘူး။ ဦးဖိုးတုတ်က သနားသလောက်ပြန်ပြီး ချီးမြှင့်တာကိုပဲ အား
ဝမ်းသာခံယူကြတယ်။

တပည့်များက ဘာလို့ဒီလောက် ရှိသေကြသလဲ၊ ကြောက်
လန့်သလဲဆိုရင် ကလန်ကဆန်လုပ်တဲ့အကောင်လည်း အလောင်း
ပျောက်တာပါပဲ။ တပည့်တွေ ဒုက္ခရောက်နေရင်လည်း ဦးဖိုးတုတ်က
ငွေကို ရေလိုသုံးတယ်။ ဝတ်လုံတော်ရကြီးတွေဆိုတာလည်း ဦးဖိုး
တုတ်အတွက် ဝိုင်းဝန်းကူညီကြတယ်။

ငွေဆိုတာကတော့ ဦးဖိုးတုတ်ဟာ ရေကိုနှုမြောမယ် ငွေကို

ရေထက်တောင် ဖောဖောသီသီသုံးနိုင်တော့ စဉ်းစားကြည့်ပါ။

ဗမာမင်း လက်ထက်သာဆိုရင် သူလည်း မင်းဖြစ်ဖို့ ဘုန်းက
နဲ့လူလို့ ဆိုရမှာပဲ။ အင်္ဂလိပ်ခေတ်မှာတောင်မှ အရေးပိုင်တွေ မင်းကြီး
တွေဟာ သူ့လောက် တန်ခိုးမရှိကြပါဘူး။ ဦးဖိုးတုတ်က ဒီလောက်
တန်ခိုးကြီးနေတော့ သူ့တပည့်တွေဆိုတာလည်း ဆရာကောင်းတပည့်
ပန်းကောင်း ပန်ဆိုသလို သေတာအဆန်းမဟုတ်ဘူး ဖြစ်နေကြတာ
ပဲ”

ပုဏ္ဏားသိန်းမောင်က ဦးဖိုးတုတ်၏ ဟိမဝန္တာ ချီးမွမ်းခန်းကို
တိုတိုတုတ်တုတ်နှင့် လိုရင်းသို့ရောက်အောင် ပြောပြနေရာ ရွှေမောင်
တို့လူလိုက်မှာ တအံ့တဩ တစ်ဦးပျက်နာကိုတစ်ဦး ကြည့်နေမိကြသည်။
သို့နှင့် ရွှေမောင်က မနေနိုင်မထိုင်နိုင် မေးမိပြန်သည်မှာ ...

“ဒီဦးဖိုးတုတ်က ဓားတွေ၊ တုတ်တွေ ပြီးသလားဗျ။ သူ့ကို
ဒီလောက် ဘာလို့ကြောက်ကြရသလဲ”

“တုတ်၊ ဓား ပြီးမပြီးတော့ ကျွန်တော်မကြားဖူးပါဘူး။ ကြောက်
ကြတာကတော့ အသက်ဦးဆံပိုင်ရှင်ဘုရင်ကို ကြောက်ကြသလိုပါပဲ”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး ...။ ပြောလက်စနဲ့ ဗဟုသုတဖြစ်အောင်
သူနာမည်ကြီးပုံကို အဖြစ်အပျက်ကလေးနဲ့ ပြောအုံးမှပေါ့ဗျ”

ရဲဘော်လူငယ်က ဆက်ပြန်ပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... နည်းနည်းပါးပါးတော့ ပြောရတာပေါ့”

ဟုဆိုကာ ပုဏ္ဏားသိန်းမောင်က ဆက်ပြန်သည်။

“ဆရာကြီး ဦးဖိုးတုတ်ရဲ့ အကြောင်းကတော့ များပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်ဆိုတာ လူမိုက်မျိုးစုံရှိတယ်။ ထင်ထင်ရှားရှား
လူမိုက်လုပ်စားကြတာက ဦးဖိုးတုတ်ရယ်၊ သံဃေးဘက်က မဆီဒီခန့်၊

ဒီလားခန့်၊ မဂျစ်ခန့်ရယ်ဆိုတာ ရှိကြတယ်။ ဗိုလ်တထောင်ပိုင်းကတော့ ငမိုး။ ရေကျော်၊ ပုသိမ်ညွန့်၊ စက်ဆန်းကျတော့ ကြက်ကျားဆိုတဲ့ကုလား၊ ကုလားထွန်းတင်က သိမ်ကြီး၊ ရှေးကားဂိတ်။ တရုတ်တန်းကတော့ အဖတ်၊ ကြည့်မြင်တိုင်ဆိုရင် ကုလားလေး။ လမ်း-၄၀ ဖရေဇာဆိုရင် နဂျစ်နဲ့ အာရတ်တို့ဆိုတာရှိကြတယ်။

အခုပြောတဲ့ လူမိုက်ထိပ်သီးတွေဟာ သူ့ဟာနဲ့သူတော့ မိုက် ကြတာချည်းပဲ။ ဗိုလ်တထောင်ငမိုးကတော့ တစ်ယောက်တည်း ခုံးမိုက် တယ်။ ဦးဖိုးတုတ်ကျတော့ အလိမ္မာဖက်တယ်။ ဉာဏ်များတယ်။ သူ့ တပည့်ရင်း သုံးလေးယောက်ကလည်း ခုံးမိုက်တဲ့အကောင်တွေ။ တား သော သေနတ်သော ရှောင်တဲ့အကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး။

သူတို့လူမိုက်တွေဟာ အမြဲခိုလ်လှပြီး ရန်က မအေးဘူး။ ဦးဖိုးတုတ်တပည့်တွေဆိုတာ တစ်လမ်းကို တစ်ယောက်လမ်းကြားခိုလ် တွေ။ သူတို့အောက် သူတို့အောက်ဆိုတာက အများကြီး”

“နေဦး ... နေဦး ... ကျွန်တော် မေးပါရစေဦး။ ခင်ဗျားက ပုဏ္ဏား။ နောက်တစ်ယောက်က ဘာတဲ့ ... ပုဏ္ဏားဘာထွန်းဆိုတော့ ခင်ဗျားက ပုဏ္ဏားဘာထွန်းဂိုဏ်းလား ... ဖိုးတုတ်ဂိုဏ်းလား”

ဟု ရွှေမောင်က ဖြတ်၍ မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်။ မူလကတော့ ကျွန်တော်ဟာ ပုဏ္ဏားဘာထွန်း ဂိုဏ်းသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေအရ ဖိုးတုတ်ဂိုဏ်းကို ရောက်လာ ခဲ့တယ်။ တိုတိုပြောကြစို့ဆိုရင် ... လူမိုက်ဖြစ်ဖြစ် လူလိမ္မာဖြစ်ဖြစ် မြောက်စားတဲ့နေရာကို ကြိုက်ကြတာပဲ။ ဒီအထဲ ဦးတုတ်လူပြောတဲ့၊ အတိုက်အခိုက်ကိယုံလွယ်တဲ့ ပုဏ္ဏားဘာထွန်းဆီက ကျွန်တော် ပြောင် ပြောင်ပဲ ထွက်ခဲ့တယ်”

“ဪ ... ဪ ... ရှင်းပြီ။ ပထမစကားဆက်စမ်းပါ ဦး”

ရွှေမောင်က အဘိယာစက လုပ်လိုက်ပြန်သည်။

“ကိစ္စပေါ်လာတာက သရက်တောကျောင်းတိုက်မယ် ဦးဖိုး တုတ်ရဲ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးရှိတယ်။ ဒီကိုယ်တော်က လောကီရေးမယ် သိပ်စုံတယ်။ ဓားနဲ့ အဝေးကပေါက်တဲ့နေရာမယ် မလွဲဘဲ ဖြောင့်တဲ့ ဘုန်းကြီးပဲ။ အင်း၊ အိုင်၊ လက်ဖွဲ့၊ အကြံဉာဏ်အစုံလေး။ ဒါကို ပုဏ္ဏားဘာထွန်းက ...

“ဖိုးတုတ် သတ္တိမရှိပါဘူးကွာ။ ဒင်းဘုန်းကြီးပဲခုံးကိုင်ပြီး ခုန် တဲ့အကောင်”

လို့ လေသံပစ်တယ်။ နောက်တော့ တကယ်ပဲ သူက ဘုန်းကြီး ကိုရန်စပြီး သူ့တပည့် တလိုင်းကလေးကျော်သင်းကို ကျောင်းပေါ်တက် ပြီး ဓားနဲ့အထိုးခိုင်းတာ။ ဟိုကိုယ်တော်က မမာနေလို့ အလစ်ကိုခံ သွားရရှာတယ်။

တလိုင်းကလေးကျော်သင်းဟာ ထိုးသတ်ပြီး ကျောင်းပေါ်က ဆင်းပြေးတော့ သူ့အကျိုးကျောင်းပေါ် ကျကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ အကျိုးမှာရှိ တဲ့ ပင်မင်းအမှတ်အသားနဲ့လိုက်ပြီး တရားခံကိုရှာတော့ တလိုင်းကလေး ကျော်သင်းလို့ သိရတယ်။

ဒါပေမဲ့ လတ္တာလမ်းဌာနက အင်္ဂလိပ်အစစ် အိုင်ပီ(တိုက်ပိုင်) ဂယ်လဝေးဆိုတဲ့အကောင်က ပုဏ္ဏားဘာထွန်းရဲ့လူမို အိန်နောအောင်ငွေ ယူပြီး အမှုကိုပိတ်ပစ်လိုက်တော့ ဦးဖိုးတုတ်ဟာ ထခုန်တာပါပဲ။ ဦးဖိုး တုတ်က ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်ရောက်မှ သိမယ်ကွဆိုပြီး အံကြိတ် စောင့်နေတာပေါ့”

ရွှေမောင်အပါအဝင် နားထောင်နေသူ အားလုံးတို့မှာ လူ့ဂိုက်ရာဇဝင်ကို နားထောင်နေရရာ၌ ဖာလူဒါနီအေးကို တင့်ချင်းစုပ်ရသလို သကဲ့သို့ ဖိမ်တွေ့နေကြစဉ် ရွှေမောင်၏ရောင်းရင်း မောင်တင်က ...

“ထိုင်ပြောဗျာ ...။ ရော့ ... စီးကရက်လည်း သောက်ဦး” ဟုဆိုကာ စီးကရက်ဖူး စေတနာဗလဝဖြင့် ထိုးပေးလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ သိန်းမောင် အလောင်းစင်ကြီးထမ်းပြီး တိုက်ပွဲဝင်တာ ဆက်ပါဦးကွ”

ဟု ဦးသန်းက ထောက်ပေးလိုက်ပြန်၍ ပုဏ္ဏားသိန်းမောင်သည် ပဲစေ့ကို ဆိတ်ဝါးသကဲ့သို့ တဖြူဖြူ ပြောပြန်၏။

“ဒါက ဒီလိုပါသခင်။ ဦးဖိုးတုတ်က သူ့ဆရာတုန်းကြီးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပုဏ္ဏားဘထွန်းကိုရရ သူ့လက်ရုံး အာဠာဝကဝေခိန်ကိုရရ ထိုးသတ်ရမယ်လို့ အမိန့်ရှိလိုက်တော့ မြေးတပည့်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်က ပဲတာဝန်ယူပြီး အာဠာဝကကို ထိုးသတ်လိုက်တာ။ အခု ဒီအမှုပါပဲ ထောင်ကျတာ။

အမှန်တော့ သက်သေအထင်အရှားမရှိပါဘူး။ အာဠာဝကဟာ ဆေးရုံမှာ သုံးရက်ကြာနေပြီး သေတော့ သူ့ဆရာက အလောင်းကို အိမ်ယူလာပြီး ခေါင်းပေါ်မှာ ကျားရုပ်ကြီးတစ်ခုတင်ထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သတင်းရတာက ပုဏ္ဏားဘထွန်းဟာ မသာချရိုးချစဉ် လမ်းက မသွားဘဲ ကာဠေးရုံရှေ့ ဦးဖိုးတုတ် အိမ်လမ်းကိုတက်လာပြီး တိုက်ပွဲဝင်မယ်ပေါ့။ ဒီအချိန်က ကျွန်တော်အဖမ်းမခံရသေးဘူး။

သတင်းလည်းရရော ဦးဖိုးတုတ်ဟာ တပည့်လက်ရွေးစဉ် ငါးဆယ်လောက်ကို အိမ်ပေါ် စုရုံးထားတာပါပဲ။ ဒီသတင်းကို ပုလိပ်က ရတော့ လမ်းမတော်တိုက်ပိုင်က ပုလိပ်မင်းကြီးကို အစီရင်ခံတယ်။

တိုက်ပိုင်ကို ချက်ခြင်း မင်းကြီးကခေါ်တွေ့ပြီး ...

“ငါ ဖိုးတုတ်အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ပုဏ္ဏားဘထွန်းမစွတ်မပို့လုပ်တာ ဖိုးတုတ်က အကုန်လိုက်သတ်ရင် ရန်ကုန်မြို့ ပျက်သွားမယ်။ ပုလိပ်လက်နက်ကိုင်ငါးဆယ်ကို လမ်းမှာ အစောင့်ချ။ ငါ့ကိုယ်တိုင်လာခဲ့မယ်။ မသာကို လက်ဦးအောင်တားကြ”

ဆိုပြီးတော့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဘယ်သိမလဲ။ လာတဲ့လာစမ်းပေါ့။ ဒီသတင်းဟာ ပျံ့နှံ့သွားတော့ လမ်းသွားလမ်းလာတောင် မရှိတော့ပါဘူး။ အားလုံးအိမ်တံခါးပိတ်ပဲ။ ဦးဖိုးတုတ်က အိမ်ရှေ့မှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်နဲ့ မှင်ကောင်းကောင်းနဲ့ ထွက်ထိုင်နေတယ်လေ။

ဒါနဲ့ မသာလည်း ပုဏ္ဏားဘထွန်းတို့ဘက်က ထွက်လည်းလာရော ကျွန်တော်တို့က ဒုတ်တပြင် ဓားတပြင်လုပ်တုန်း တချို့ကလည်း အိမ်ရှေ့ကိုတောင်အရောက်မခံဘဲ သွားပြီးကြိုရိုက်ပါမယ်ဆိုပြီး ပြောခါရှိသေး ရန်ကုန်ပုလိပ်မင်းကြီးစိပ်ရယ်၊ အကြံဆုံးပုလိပ်မင်းကြီး ဝဲလ်ဘုန်းနဲ့ ပုလိပ်လက်နက်ကိုင်တွေ ရောက်လာကြတော့တာပဲ။ တစ်ဝက်က မသာဘက်သွား၊ တစ်ဝက်က ဦးဖိုးတုတ်အိမ်ရှေ့ သေနတ်ကြီး တကားကားနဲ့ လုပ်နေကြတော့တယ်။

ဒီတော့ မသာလည်း ဘယ်လာဖြစ်တော့မလဲ။ ဦးဖိုးတုတ်က တော့ ကွမ်းကလေးတဖတ်ဖတ်ပါးပြီး မှင်သေသေနဲ့ ထိုင်ကြည့်နေတာ။ တကယ်ပဲ အတော်ကြည့်ကောင်းတာပဲ။ တစ်ချက်တစ်ချက် တဟားဟားရယ်ပေါ့လေ။ သူ့လိုလူ တကယ်ရှားပါတယ်။ ပုလိပ်မင်းကြီးဟာ မသာပြန်လှည့်သွားတော့မှ ဦးဖိုးတုတ်ဆီဝင်လာပြီး ...

“ဦးဖိုးတုတ် ... တိုင်းပြည်ပျက်အောင် မလုပ်စမ်းပါနဲ့”

လို့ကို ပြောယူရတယ်။ ဒါတောင် ဦးဖိုးတုတ်က ဘာပြော
တယ်မှတ်လဲ။ ကျွန်တော်က အလွန်ဘယ်တော့မှ မရှိစေရပါဘူးသခင်။
ကျွန်တော့်ကိုလုပ်ရင်တော့ ရန်ကုန်မြို့၊ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်ပါပဲ။ အခု
ကျွန်တော်အေးအေးထိုင်နေတာ သခင်အမြင်သား ဟုတ်ပေးလား။

အဲ ... တရားဥပဒေရှိရင် ကျွန်တော်ခံဖို့ အသင့်ပဲ”

တဲ့ဗျာ။ သိပ်လိမ္မာတဲ့လူ။ အဟန့်သိပ်ကောင်းတယ်။ ပုလိပ်
မင်းကြီးတွေဆိုတာ ပြုံးပြီး လှည့်ပြန်သွားကြတယ်။ သူတို့က ဦးဖိုးတုတ်
ကို အသုံးပြုနေရတာကိုး။ ကင်းနိုင်ကြတာမှ မဟုတ်တာ။ ၁၉၃၃
ခုနှစ်လောက်က တရုတ်ဗမာအဓိကရုဏ်းကြီးက ဦးဖိုးတုတ်ကို အစိုးရ
က လက်သိပ်ထိုး မြှောက်ပေးခဲ့ကြတာပဲ။

အင်္ဂလိပ်ဟာ သိပ်အကြောင်ရိုက်တဲ့ အကောင်တွေ။ ဒီတုန်း
က ကျွန်တော်တို့က လတ္တီလမ်းမှာ သဘောရှိ ဝင်ရိုက်နေတုန်း ပုလိပ်
တွေ ဘာလုပ်နေကြတယ်ထင်သလဲ။ ဘုန်းကြီးလမ်းမှာ စုစကားပြော
နေကြတယ်။ ရိုက်ပွဲပြီးမှ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ လာတာပဲ”

ဟုတ်သည် မဟုတ်သည်အပထား၍ ပုဏ္ဏားသိန်းမောင် သူ့
အာစရိကြီး ဦးဖိုးတုတ်၏ရုဏ်ပုဒ်ကို ယင်းသို့ အားရပါးရ ထုတ်ဖော်
လိုက်ရာ ထောင်မှူးဦးသန်းက ...

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... သိန်းမောင်၊ မင်းကို ဦးဖိုးတုတ်အကြောင်း
ပြောပါဆို ငါလခွေး ... အစိုးရကို အကြည်ညိုပျက်အောင် ပြောနေတာ
ကိုးကွ။ တို့ပါအဖမ်းခံနေရဦးမယ် မောင်ရာ”

“ဟား ... ဟား ... သူများတစ်တွေသေရမှာတော့ နား
ထောင်လို့ကောင်းလိုက်တာ။ အန်ကယ်က ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့ ကြောက်
တတ်လိုက်တာ လွန်ရောပဲ”

ဟု ရွှေမောင်က နောက်လိုက်သဖြင့် ဝါးခနဲ ပွဲကျသွား၏။

“ကိုင်း ... လုပ်စမ်းဗျို့။ အဆီတစ်ထပ် အသားတစ်ထပ်
များ ကျန်သေးလား”

မောင်တင်က လူနာငါးခြောက်တောင်းလုပ်လေရာ ပုဏ္ဏား
သိန်းမောင်သည် ဦးဖိုးတုတ်၏ရုဏ်ကို ဆက်၍ အဖွမ်းတင်ပြန်သည်။

“အာဠာဝကသေတဲ့အမှုက ပြည်ပျက်မလောက် ဖြစ်လာတော့
နီအိုင်ပီတိုက်ပိုင် ဂယ်လဝေးဟာ ကျွန်တော့်ကိုဖမ်း တရားစွဲတာပါပဲ။
သက်သေအလုံအလောက်မရှိပေမဲ့ အစိုးရက ရန်စနစ်ဖက်မီးငြိမ်းအောင်
ကျွန်တော့်ကို ထောင်ဆယ်နှစ် အပြစ်ပေးလိုက်တယ်။

အဲ ... ကျွန်တော်ထောင်ထဲကိုရောက်မှ ဒီအင်္ဂလိပ်ကို ရှာ
မတွေ့ဘူး။ ဘယ်ကိုရောက်နေသလဲလို့ သတင်းစာမှာ ဟိုးလေးတကျော်
ပါလာတော့တယ်။ ခုထက်ထိ သေတာရှင်တာ မသိရသေးပါဘူး။ ဒီ
အမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဦးဖိုးတုတ်ကို မသကာလို့ သုံးလလောက်ချုပ်သေး
တယ်။

ဦးဖိုးတုတ်ရဲ့ဝတ်လုံတွေဆိုတာ ဘာပြောကောင်းမလဲ ထောင်
ကို လာလိုက်ကြတာ သဲသဲလှုပ်နေတာပဲ။ ထောင်ထဲရောက်တော့လည်း
ထောင်မှူးထောင်ပိုင်တွေကို သိပ်ဂါရဝထားတော့ အားလုံးက ခင်ကြ
တယ်။ တကယ့် လူလိမ္မာ လူမိုက်ပါပဲ။ ဦးဖိုးတုတ်ရဲ့ ရာဇဝင်ကတော့
ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးထောင်ဆိုတာလို မဆုံးပါဘူး”

ပုဏ္ဏားသိန်းမောင်က အဆုံးသတ်လိုက်၏။

ဦးသန်းက ...

“ငါလည်း သိသလောက် တစ်ခုပြောဦးမယ်”

ဟု ဟာဝါးပန်းပြန်ရာ ဦးဖိုးတုတ်၏ရာဇဝင်မှာ တစွေ

အကြောင်း ဝိုင်းပြောကြသကဲ့သို့ နင်လားငါလား ဖြစ်နေတော့သည်။

“ပြော ... အန်ကယ် ပြော။ ဘာမှအားမနာနဲ့။ ဟဲ ... ဟဲ ...”

ဟု မောင်တင်ကလုပ်လေရာ ဦးသန်းသည် တဟဲဟဲနှင့် ...

“မဲအပေး ... မျောက်လောင်းတွေ”

ဟုဆိုကာ တတ်သမျှမှတ်သမျှ အန်ထုတ်ပြန်၏။

“တစ်လောတုန်းက ငါ သိမ်ကြီးဈေးကိုသွားတာ ငါ့ပိုင်းလော့ မောင်တိန်အကောင်းစား ငွေ ၁၅ ကျပ်ပေးရတာ ခါးပိုက်နှိုက်တွေ ဘုံ ထားလိုက်တာကိုးကွ”

“ဟား ... ဟား ... အန်ကယ်က အူကြောင်ကြောင်ဆိုတော့ နှိုက်လိုက်တာပေါ့”

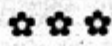
ရွှေမောင်ကအပြောတွင် အားလုံးရယ်ကြရာ ဦးသန်းကလည်း ရယ်ကာ ...

“ငါ့လခွေး ... နားထောင်ပါဦးကွ။ ငါလည်း အိမ်ရောက်မှ သိရတော့ ဦးဖိုးတုတ်အိမ်ကို ပြေးရတာပေါ့။ ဦးဖိုးတုတ်က ထောင်မှူ တွေကို သိပ်အရေးပေးတာကွ။ ငါရောက်တယ်ဆို ပျာပျာသလဲနဲ့ ဘာကို လည်းပေါ့။ ငါကလည်း ဖောင်တိန်ပျောက်သွားတာ ခါးပိုက်နှိုက်လက် ချက်ထင်ကြောင်း၊ အတိအကျတော့ မပြောနိုင်ကြောင်း၊ ရနိုင်က ပြန်လို့ ချင်ကြောင်းပြောပြပြီး ခင်းလာခဲ့တာ နှစ်ရက်အတွင်း ငါ့ဖောင်တိန်ကို ပြန်ရတာပဲ။

မင်းတို့တွက်ကြည့်စမ်း။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမယ် ဒီဖောင်တိန်မှ ဒီဖောင်တိန် မလွဲတမ်း သူ့လက်ထဲလာပေးရမယ်လို့ အမိန့်တော်ချမှတ် ကာ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်တာများ ငါ့မှာ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ်

တစ်ခါပဲ ကြုံကြုံကပ်ဖူးလို့ အံ့သြလို့မကုန်ပါဘူးကွာ။ အဲဒီတော့ မင်းတို့ ကောင်လေးတွေ သိပါစေတော့၊ ဘေးကို ရှောင်ကြပါစေတော့လို့ ပြော ထားရတာပဲ။ ဒါမှမယ့်သေးဘူးဆို မင်းတို့စမ်းကြည့်ကြပေါ့”

ရွှေမောင်တို့ လူသိုက်သည် ဦးဖိုးတုတ်နှင့် တပည့်များအား အဘယ်မှာ အထင်သေးခြင်း ဖြစ်ပုံပါတော့အံ့နည်း။



တိုင်းပြည်အကြောင်းကိုမှီ၍ ၁၉၄၂ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်ထောင်ကြီးမှ အကျဉ်းသားများအား လွှတ်လိုက်သောအခါ ရွှေမောင်တို့လူသိုက်လည်း အထက်မဟာပြည်သို့ ပြေးခဲ့ရပြီး လူချင်းကွဲ၍ သူတစ်ရွာကိုယ်တစ်မြို့ ခေကြည်ရာမြက်နုရာ သွားရောက်နေထိုင်ကြရသည်မှာလည်း 'ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း၊ ဆက်ဆံခြင်းကား ကွေကွင်းနောက်ဆုံးရှိချေ၏' ဆိုသည့်အတိုင်း ဖြစ်ချေတော့၍ တရား သံဝေဂရစရာကောင်းပါပေသည်။

ရွှေမောင်တစ်ဦးတည်း ဒုက္ခသုက္ခ အမျိုးမျိုးခံစားကာ တစ်ဦးတည်း ကျင်လည်လာခဲ့ရာ ဂျပန်ခေတ်တွင် တတ်သည့်ပညာ မနေသာ ဆိုသလိုပင် ပရိယေသနဝမ်းစာကို ထောင်မှူးအလုပ်ဖြင့်ပင် ရှာဖွေထိန်းကျောင်းကာ နေရပြန်သတည်း။

မြောင်းမြပဟိုထောင်ကြီးသည် ဂျပန်လက်ထက်တွင် အတော်ပင် စည်ကားပါပေသည်။ အကျဉ်းသား ၁၂၀၀ ခန့်နှင့် ဂျပန်ရွေးတပ်သား ၅၀၀ ခန့်တို့မှာ ဝဲကလေးကိုယ်စီနှင့် ကုတ်မဆုံးဘဲ ဖိမ်တွေ့နေကြသည်။ အကျဉ်းသားတွေသာ မဟုတ်သေးပါ။ အုပ်ချုပ်သူ ထောင်ပိုင်၊ ထောင်မှူး၊ လေးရစ် (ဆာဂျင်)၊ ဝါဒါ (ထောင်ပုလိပ်) အားလုံး ညီတူမှုတူ အသားအက်ကွဲလောက်အောင် ဝဲက နှိပ်စက်လျက် ရှိကြပါသည်။

အကျဉ်းသားများမှာ ဝက်ဆီကိုစား၍ ဝဲလှလှကြီး ပေါက်နေကြရာ အညာလုံချည်ကြမ်းနှင့် အံကိုက်ဖြစ်နေကြ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အကျဉ်းသားများမှာ အစိုးရက အဝတ်မပေးနိုင်တော့သဖြင့် ထောင်တွင်း ဂျပန်ကုမ္ပဏီမှ ယက်လုပ်သော ဂုံအိတ်စုတ်များကို ခိုး၍ပတ်ခါ လူရုပ်က တိုးနယားရုပ်သို့ ကူးပြောင်း၍ လာကြကုန်သည်။

ဂျပန်ခေတ်ထောင်အခြေအနေမှာ စိတ်ပျက်စရာလည်းကောင်း

| ၃ |



နေမဝင်သော ဗြိတိသျှအင်ပါယာသည် တမုဟုတ်ချင်း တုန်လှုပ်သွားခဲ့လေပြီ။ ဗြိတိသျှအစိုးရသည် ဗမာပြည်မှ အူယားဖားယား ထွက်ပြေးလေသည်မှာ များစွာပင် ဗာရာသံဝေဂရစရာ ကောင်းတော့၏။

မည်သည့်အခါမှ မပြိုကွဲနိုင်ဟု လူတိုင်း ထင်လာခဲ့ကြသော်လည်း တခဏအတွင်း ပြိုကွဲလာသည်မှာ 'တက်ကြွားကြွကြွ၊ မြင့်လွန်းကလည်း လျောကျနောက်ဆုံးရှိချေ၏' ဆိုသော ဓမ္မတာအတိုင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

၍ ရယ်စရာလည်း ကောင်းလှပေသည်။ အကျဉ်းသားများမှာ ကမ္ဘာဦး ကျောက်ခေတ်က လူလိုလို၊ အမေရိကန် ဇာတ်လိုက်မင်းသား တာဖံ တောတွင်းသားလိုလို အတော်ပင် ကြည့်ရှု၍ကောင်းကြ၏။

ဂျပန်ပြည်မှ အဝတ်မပါဘဲ စစ်တိုက်လာသော ဂျပန်ဗေပုများ ပင် အကျဉ်းသားများကို ဆလံပေးကြရလေသည်။ အကျဉ်းသားများ သည် ပန်းကန်ပြားကို မမြင်ဖူးကြပဲ ဝါးရက်လုပ်သော ဗန်းခုံးလေးနှင့် ရွှံ့ရွှံ့စိုသော အရေတစ်စက်တစ်စက်ကျပြီး ဝက်စာစားသကဲ့သို့ တပျော် တပါး ပလုပ်ပလောင်း စားကြသည်ကို မြင်ရ၏။

မည်သည့်ပြစ်မှုမှမရှိပဲ တသွေးတသံ တမိန့်အရ ဂျပန်တို့ ချွေးတပ်ဆွဲ၍ ထောင်တွင်းသွင်းထားသော မနုဿလူသား ၅၀ခန့်မှာ လည်း ယခင်အနမတတ္ထ သံသရာက ပြစ်မှုကြောင့်လေလားမသိ။ ငါးပိ ငါးချည်သိပ် သိပ်ထားခြင်းခံရလေရာ သူတို့သည် ထောင်တွင်း၌ တစ်ဦး နှင့်တစ်ဦး ယခင်က မသိကြဘဲလျက် ချစ်ခင်စွာ ဆိုးတူကောင်းဖက် တစ်ဦး၏ဝဲကို တစ်ဦးသို့ဝေငွေပြီး ပေါက်နေကြ၏။

မှတ်မှတ်ရရ ဝန်ကြီးဦးလှမင်းလာစဉ်က တစ်ကြိမ်သာ အဝတ် ကြမ်းတစ်စုံ ပေးခဲ့ဖူးလေသည်။ ဝန်ကြီးမှာ ထောင်တွင်းသို့ ဝိုက်နှင့် ဆိုက်နှင့် လာကြည့်မိရာ အဝတ်မရှိသော လူသတ္တဝါများကို ဝဲကိုယ်စီ နှင့် မျောက်တွေ မတ်တတ်ရပ်လျှောက်ပြသလို ဝန်ကြီးအား ဝိုင်းကြ တော့သဖြင့် အသံအူပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားသော ဝန်ကြီးသည် အဝတ် တစ်စုံစီပေးပါမည်ဟု ကတိခံလေတော့မှ ဖင်ကို ကုတ်ခါကုတ်ခါ လမ်း ဖယ်ပေးကြလေ၍သာ ဝန်ကြီးခမျာမှာ ထောင်တွင်းမှ ဆောင့်တွန်းလိုက် သကဲ့သို့ လျင်မြန်သောအရှိန်ဖြင့် တမုဟုတ်ခြင်း ထွက်ပြေးခဲ့နိုင်ရှာ သည်အထိ အဝတ်ပြဿနာ၊ ဝဲပြဿနာနှင့် ရင်ဆိုင်နေချိန်တွင် ဂျပန်

ကင်ပေတိုင်သည် နိုင်ငံကျော် လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်အား တရိုတသေ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှပင် မဆင်းစေဘဲ ထောင်သို့ ပင့်ဆောင်လာ ခဲ့လေသတည်း။

လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်သည် အလာကောင်းသော်လည်း အခါ နှောင်းခဲ့ချေပြီ။ အကြောင်းမှာ ထောင်တည်းဟူသော လူမိုက်တိုင်းပြည် သို့ လူမိုက်တို့၏ ဘိုးအေးကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာသဖြင့် လှုပ်လှုပ် ရွရွနှင့် ...

“လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်ကို ဖမ်းလာတယ်တဲ့ဟေ့”

ဟု ပြောနေကြသော်လည်း အဝတ်မရှိ၍ ဆီးကြိုခြင်း မပြုနိုင် ကြပေ။ ရွှေမောင်တစ်ဦးတည်းသာ ခြောက်ကပ်ကပ်နှင့် တံခါးဝမှ ဆီးကြို လက်ခံလိုက်ရပေသည်။

ဦးဖိုးတုတ်မှာ ဂျပန်ကပဲ ရိုက်ထားသလော၊ ရောဂါပဲ ဖိစီးနေ သလော မပြောတတ်။ ကုလားထိုင်မှ မထနိုင်သည်ကား အမှန်ပင် ဖြစ်ချေသည်။ သို့နှင့် ရွှေမောင်သည် ဂျပန်ကင်ပေတို့၏ အမိန့်တော်ကို ဦးထိပ်ရွက်ပန်ဆင်ကာ ဦးဖိုးတုတ်အား သီးသန့်တိုက်တစ်ခုရှိ အလျား ဆယ်ပေ အနံ့ခြောက်ပေရှိသော အခန်းဂေဟာတစ်ခုကို အပိုင်စားလွှဲ အပ်ပေးထားလေသည်။

ဦးဖိုးတုတ်၏ ဥပစိရုပ်သည် မဆိုးပါပေ။ အသက်အရွယ်မှာ ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်တွင်း ဆိုငြားသော်လည်း မျက်နှာရည် အတော်ပင်တင်းသေး၏။ အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်း လူ့လောက် လေးကိုင်းဟု ပြောဖွယ်ရှိသည်။ အသားညို၊ မဝမပိန် ထူမြေ့ရှိသော ရုပ်ပိုင်ရှင် ကတုံးဆံတောက်နှင့်ဖြစ်ပြီး မေးရိုးကားကား နှုတ်ခမ်းမွှေး ဝပ်စပ်နှင့် မှင်ကောင်းလှ၏။ သူသည် ကျူးနစ်ခေါ်ကော်လာနှင့် သက္ကလတ်

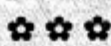
၂၂ ❀ မြင်မြင်ကံ

အင်္ကျီပွဲကြီးကို ဝတ်ထား၏။ အင်္ကျီကြယ်သီးများမှာ ဩစတေးလီးယား
မြေပုံတံဆိပ်ပါလေရာ မူလအင်္ကျီပိုင်ရှင်မှာ ဩစတေးလီးယန် စစ်ဗက်
အရာရှိတစ်ဦးပင် ဖြစ်ရမည်ဟု တထစ်ချ ယုံကြည်နိုင်သည်။

ဦးဖိုးတုတ်၏လုံချည်မှာ ပိုးဖြစ်၍ အနီနှင့် အညိုကွက်တုံး
ရနိုင်ဆင် တစ်ပတ်ရစ်ဖြစ်ရာ ကုတ်အင်္ကျီ ပိုးလုံချည် သိုးမွေးခေါင်းစွပ်
ဦးထုပ်တို့ဖြင့် သားသားနားနားရှိလှသော ဦးဖိုးတုတ်သည် အင်္ကျီလုံချည်
လုံးဝနီးနီးမရှိကြသော အကျဉ်းသားတို့၏အကြား၌ စာသူငယ်ကြား
လင်းတနားသကဲ့သို့ ကျားကျားယားယား ထင်ထင်ရှားရှားနှင့် ကြည့်၍ရှု၍
ကောင်းပါတိတောင်း။

ဦးဖိုးတုတ်၏ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းများမှာ မကုန်သေးပါ။ ကျန်မိ
သေး၏။ တစ်ခုမှာ စိပ်ပုတီးအနက်တစ်ကုံးဖြစ်၍ နောက်တစ်ခုမှာ
လမ်းလျှောက်လျှင် ထောက်၍ထောက်၍သွားသော ဘုန်ကြီးဆောင်းထီး
လက်ကိုင်ရိုးခန့်ရှိ ငါးလုံးတုတ်တစ်ချောင်းတို့ဖြစ်ကြ၏။ တုတ်အရှည်
မှာ လေးပေမျှတည်း။

ဤမျှသော ပစ္စည်းစုစုပေါင်းနှင့် ၁၉၄၄ ခု ဆောင်းဝင်စအချိန်
တွင် လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်အား မပျော်လင့်မတောင့်တတ် ပူးတွေ့ခွင့်
ကြုံရသော ရွှေမောင်သည် ကြုံပုံကြုံတော့ နောက်အမိန့်မရမချင်း ရေရှည်
ဖူးပေတော့ဟု ဂျပန်က အပိုင်စားပေးသနားသွားသည့် အခွင့်အရေး
ထူးကို ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့်ပဲ ရရှိလိုက်တော့၏။ ဦးဖိုးတုတ်သည် တိုက်ထဲ
သို့အရောက်တွင် မောရှာလွန်း၍ ပန်လန်လက် ယက်လက်လန်ကာ စန့်စန့်
ကလေး ဖြစ်နေလေတော့သတည်း။



“ဘယ်နှယ်လဲ ... ဦးကြီး။ နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား”
နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ရွှေမောင်သည် ထောင်၏လုံခြုံရေး
စဉ်းကမ်းသေဝပ်ရေးကို စစ်ဆေးရင်း ဦးဖိုးတုတ်နေသောတိုက်သို့ ခရီး
သွားဟန်လွှဲ ဝင်ရောက်မေးလိုက်၏။ ဦးဖိုးတုတ်က ရွှေမောင်အား အဖက်
မတန်သလို စကားကောင်းစွာ ပြောချင်ပုံမရ။ သူ၏မျက်လုံးသည် ယခု
တိုင်အောင်ပင် မာနကျပုံမရသေး။ ဦးဖိုးတုတ်ကိုကြည့်ရသည်မှာ ထောင်
အရာရှိများကို မကျေနပ်သလိုလို၊ ဂျပန်ကိုဘဲ စိတ်ဆိုးနေသလား။ ထောင်
အရာရှိများကိုပဲ စိတ်ဆိုးနေသလား တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုနှင့်တူပေ
သည်။

ထိုအချိန်က မြောင်းမြထောင်ကြီးတစ်ထောင်လုံးတွင် အင်အား
ခေတ်ထောင်မှူးဆို၍ အကြီးဆုံးထောင်ပိုင်တစ်ဦးနှင့် ရွှေမောင်တစ်ဦး
သာရှိရာ ကျန်ထောင်မှူးကြီးနှင့် ထောင်မှူးများမှာ ဒို့ဗမာသခင် အခေါ်
နိုင်ငံရေးလိုလို၊ ဓားမအဖွဲ့ဝင်လိုလို အရာရှိများ ဖြစ်ကြ၏။ ဦးဖိုးတုတ်
အားနာမည်ကြီးမို့ အထူးပင် အရိုအသေပေးထားသလော။ သို့တည်း
မဟုတ် မနူးမနပ်နှင့် မည်သည့်စကားမျိုးပြောထားမှန်းမသိ။ ရိုးရိုးတန်း
တန်းသွားမေးသော ရွှေမောင်အား မျက်စောင်းတစ်ခဲ ဖြစ်နေတော့
သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ... ဦးကြီး၊ နေထိုင်ကောင်းပါလဲ့လား။”

“ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မမြင်ဘူးလား။”

ဦးဖိုးတုတ်က စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“မြင်တော့မြင်သားပဲ ဦးကြီးပါးစပ်ကလည်း ပြောဦးမှပေါ့။”

“မောင်ရင်က ဘာအရာရှိတုံး။”

ဦးဖိုးတုတ်သည် ယူနီဖောင်းအပြည့်အစုံ မဝတ်နိုင်သော ရွှေ
မောင်အား ထောင်မှူးမှန်း ဝါဒါမှန်းမသိ၍ မေးဟန်ရှိ၏။ ဂျပန်ခေတ်
တွင် ဖြစ်သလိုဝတ်နေရ၍ မေးလည်းမေးထိုက်ပါ၏။

“ကျွန်တော် ဒုတိယ ထောင်မှူးကြီးပါပဲ။”

“ဪ... ဪ... မနွေက ကျုပ်ဆီးမသွားနိုင်လို့ ထောင်
မှူးကြီးကို တိုင်ပေးပါလို့ လူလွတ်ပြောတာ သွားပြောတဲ့တိုက်တန်းစီး
ကို အော်လွတ်လိုက်တယ် ပြောတာပဲ။”

အကျဉ်းသားရိုးရိုးကို ထောင်သုံးစကားဖြင့် ‘ကတုံး’ ဟုခေါ်၍
ကတုံးထက်တဆင့်မြင့်သူ အကျဉ်းသားကင်းသမား (Convict Night
Watcher) ကို ‘ဘုတ်ကိုင်’ ဟုခေါ်၏။ ၎င်းတို့မှာ ညအချိန်တွင် အိပ်ခန်းဝ

၌ အိပ်ခန်းစောင့်ရ၏။ ဘုတ်ကိုင်ထက်ကြီးသူမှာ (Convict Officer)
အကျဉ်းသားအရာရှိ (ဝါ) ထောင်စကားဖြင့် ‘တန်းစီး’ ခေါ်ပါသည်။

၎င်းတို့မှာ အိပ်ထောင်တွင်ဖြစ်စေ၊ တိုက်တန်းတွင်ဖြစ်စေ
အကြီးအကဲအဖြစ် လုံခြုံရေးနှင့် စည်းကမ်းကို ထိန်းသိမ်းရပါသည်။
ဆုရက်နှင့် တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် ပို၍ကြပါသည်။ ၎င်းထက်ကြီးသူ
မှာ (Convict Warden) ခေါ် ‘သန်ဒေ’ ဖြစ်၏။

ထောင်မှူးကြီးမှာ တစ်သက်လုံး အစိုးရအလုပ်ကို လုပ်ဖူးသူ
မဟုတ်ဘဲ သခင်တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်ရာမည်ကဲ့သို့အကြောင်းကြောင့် အော်
လွတ်လိုက်သည်ကို ရွှေမောင် မသိရပါချေ။ အမှန်မှာ အစိုးရအလုပ်
ကို မလုပ်ဖူးပဲ တကယ်တာဝန်ရှိသော နေရာ၌ နေရသော သူတို့၏
ဥပဒေမှ အပြုအမူအပြောအဆိုများမှာ အုပ်ချုပ်ရေးတွင် လွန်စွာ ထိခိုက်
တတ်၏။

“ကောင်းပြီလေ ... ဦးကြီး၊ တရားသဖြင့် အကူအညီတော့
ရရမှာပေါ့။ ကျွန်တော် ဆရာဝန်ကို သွားခေါ်လိုက်မယ်။”

ဟု ရွှေမောင်ပြောပြီး ထွက်သွားရာ ဦးဖိုးတုတ်၏မျက်နှာမှာ
သိန်လင်းလာသည်ကို အကဲခတ်လိုက်မိ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ဆရာဝန်သည် ဦးဖိုးတုတ်အား တတ်အားသမျှ
ပြုစုပေးရာ ဦးဖိုးတုတ်သည် ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ထူထူထောင်
ထောင်နှင့် အတော်ပင် သွားနိုင်လာနိုင်သောအခြေသို့ ရောက်လာခဲ့၏။
သို့နှင့် ရွှေမောင်မှာ ဦးဖိုးတုတ်၏ ‘ဓာတ်စာ’ ဖြစ်လာတော့သည်။ ဦးဖိုး
တုတ်သည် ရွှေမောင်မေးသည်ကို ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးနှင့် ပြောဖော်ရလာ
၏။

တစ်နေ့သောအခါ ရွှေမောင်သည် ဦးဖိုးတုတ်အား တောက်

၂၆ * မြင်မြောက်ကို

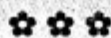
တိုပယ်ရ မေးနေမိ၏။

“ဦးကြီး ... ဟိုတုန်းက တယ်နာမည်ကြီးပါလား”

“ဒိမ်း ... နာမည်ကြီးဆို တပည့်လက်သားက များတာ ကိုး။ ဘယ်သူလုပ်လုပ် ကျုပ်နာမည်ကြီးဖို့ ဖြစ်လာတာပေါ့”

“ဦးကြီး ... ပထမဆုံး ဘယ်ကနေ နာမည်ကြီးလာသလဲ”

ရွှေမောင်သည် ဦးဖိုးတုတ်နာမည်ကြီးပုံကို သိလို၍ တိုတိုနှင့် လိုရင်းကိုမေးလိုက်ရာ ဦးဖိုးတုတ်သည် ရွှေမောင်၏အမေးကို ပြုံးပြီး ကြီးကြည့်ကာ ထောင်ကြီးအုတ်ရိုးသို့ တစ်ချက်ငေးကြည့်ရင်း ချောင်းတစ် ချက်ဟန်လိုက်ပြီး အောက်ပါအတိုင်း မကွယ်မငှက်ပြောပြရှာ၏။



ရန်ကုန်မြို့ သရက်တောကျောင်းတိုက်၏ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုမှာ သစ်ပင်ချုံဖုတ်များဖြင့် စိမ်းလန်းစိုပြေလျက် တကယ့် တော ကြီးသာဖြစ်ပေသည်။ ယခု ဆေးကောလိပ်ရှိသောနေရာနှင့် ထောင်ကြီး နောက်ဖေးဒေသတို့မှာ ကျားသစ်၊ မျောက်၊ စပါးကြီးမြွေနှင့် သားငှက် အပေါင်းပျော်စံရာ ရက်မြိုင်ကြီးဖြစ်လျက် အင်္ဂလိပ်အရှင်သခင်ကြီးတို့ ၏ တောကစားထွက်ရာ မဟာဂနိုင်းဖြစ်ကြ၏။ ထိုစဉ်က ရန်ကုန်မြို့ ဆိုသည်မှာ ဖိရွက်ပမာဏမျှသာရှိသော ချောက်တီးချောက်မြို့မျှ သာ ဖြစ်ပေသည်။

၂၈ * ပြောင်မြောက်ကို

ထိုအချိန်ကာလဝယ် တစ်ဦးသော လုလင်ပျိုသည် တွံတေး အပိုင် တောကြီးရွာမှ ရန်ကုန်သွားကွမ်းရောင်း လှေတစ်စင်းတွင် ခန့် ကြုံလှေလှော်ရင်း သူ၏ဆရာဦးပွင့်ထံ ခိုလှုံရန်စိတ်ကူးဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ သို့ ရောက်လာခဲ့၏။

သူသည် သွားဖန်များ ခရီးရောက် မေးဖန်များ စကားရဆို သည့်အတိုင်း သရက်တောကျောင်းတိုက်တွင် သီတင်းသုံးတော်မူသော ဦးပွင့် ဦးဝိလာသထံသို့ ဒုတ်ဒုတ်ထိ ရောက်သွားလေ၏။ သူသည် စာရေးစာချီလုပ်ကိုင်နိုင်သော ပညာရွှေအိုးရှိသူမဟုတ်၍ ဦးပွင့်၏ ကပ္ပိယအလုပ်မျှဖြင့်သာ ထမင်းစားဝမ်းရောင် တစ်စုံစုံနေရလေတော့၏။

ဦးပွင့် ဦးဝိလာသမှာ လောကုတ္တရာရေးထက် လောကီပညာ များတွင် စိတ်ဝင်စားလေရကား ဗေဒင်ကျမ်း၊ ဆေးကျမ်း၊ ဓာတ်မိန္ဒော ပယောဂ၊ အင်းအိုင်ဂါထာ မန္တရာများဖြင့်သာ အချိန်ကို ကုန်လွန်စေ ၏။ အခါတစ်ပါး၌ သူ၏လက်ဖွဲ့တစ်လုံးကို စမ်းလို၍ ...

“ဟေ့ ... ဖိုးတုတ်၊ မင်း ကာယသိဒ္ဓိ မလိုချင်ဘူးလား”

“ဟာ ... ဦးပွင့်၊ တပည့်တော်ကြောက်တယ်။ မဖြစ်ပါ ဘူး”

ဖိုးတုတ်သည် ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလိုက်ရာ ...

“ခက်တဲ့ အကောင်ပဲ။ မင်းနယ် ကြောက်တတ်လိုက်တာ လွန် ရောဘဲကိုးကွ”

“ကာယသိဒ္ဓိပြီးတော့ ဘာလုပ်ရမလဲဘုရား”

“ဒီအကောင် အ,ပါပေမကွာ။ လိုသလို သုံးနိုင်တာပေါ့ကွ နောက်ပြီးတော့ ကျောင်းမြဲထဲ ဘွတ်ဖိနပ်နဲ့ဝင်လာတဲ့ အင်္ဂလိပ်တွေ မင်းကြည့်ကောင်းသလား။ ငါ သင်္ကန်းကြီးနဲ့မို့သာကွာ။ ဒါတော့ မ”

ခင်ဆုံးပဲကွ”

“မဖြစ်ပါဘူး ဦးပွင့်၊ တပည့်တော် သူများကို မရိုက်ပါရ ခန့်။ ကြောက်တယ်။ ဒီပြင် ဦးပွင့်၊ ခိုင်းချင်တာခိုင်းပါ ဘုရား”

ဦးပွင့်သည် ဖိုးတုတ်အား အတော်မချင့်မရဲနှင့် ကြည့်လိုက် ခြီး ...

“ယောကျာ်းမဟုတ်သလိုပဲ အလကားအကောင်”

ဟုရှေ့တင်နေရင်း ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ ဂေါ်ရခါးစစ်သား စစ်ဦး ဖိနပ်ကြီးနှင့်ဝင်လာကာ မည်သူ့ထံမှ တောင်းခံခြင်းမပြုပဲ ပိုင်စိုး ခိုင်နင်းနှင့် ဝိခွဲသီးများခုနေသည်ကို ဦးပွင့်မြင်ရလေရာ ...

“ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း ... ပြောရင်းမတ်တတ် ဟိုမယ် မင်းအဖေတွေ လုပ်နေကြတာတွေလား”

ဟုဆိုကာ ဓားတစ်ချောင်းဆွဲ၍ ထလိုက်လေရာ ဂေါ်ရခါး စစ်သားများသည် အူယားဖားယားနှင့် ပြေးကြလေသတည်း။ ဦးပွင့် သည် မောမောနှင့်ပြန်လာခဲ့ပြီး ...

“ဟေ့ ... ဖိုးတုတ်၊ ကျောင်းမှာ ခွေးကိုထားတာကမှ ဟောင် ဟော်ရဦးမယ်။ မင်းကိုကျွေးထားရတာ အလကားပဲ။ ဒီလိုဆို မင်းနဲ့ငါ မဖြစ်ပါဘူးကွာ။ မင်းရွာမင်းပြန်”

ဟုပြောလိုက်၏။

ဖိုးတုတ်သည် ဆဲရုံမက ခြေထောက်နှင့်ကန်လျှင်ပင် အသင့် ခံမည်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူကြောက်သည်မှာကား ကျောင်းမှ နှင်ချ မည့်အရေးဖြစ်၏။ မိမိမှာ ဘာပညာမှတတ်သည်မဟုတ်၍ ထမင်းငတ် မည့်အရေးကို တွေးမိလေရာ ဦးပွင့်အား အသနားခံ ပျက်နှာငယ် လေးနှင့်ကြည့်နေပြီး ရှက်ရှက်ဖြင့် ...

“တပည့်တော်မကြောက်ပါဘူး ဦးပဉ္စင်း”

ဟု မရဲတရဲ တိုးတိုးလေး ခေါင်းငုံ့လျှောက်ထားလိုက်လေ၏။

“အေး ... ကြောက်ရင်တော့ ငါနဲ့မနေနဲ့မောင်။ လူဆိုတာ သူများကို မရိုက်ရဲ မသတ်ရဲတောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ သူများမစော်ကားနိုင်အောင် ကာကွယ်ရဲရမယ်ကွ”

ဦးပဉ္စင်းသည် ဒေါသဖြင့်ပြောပြီး ကျောင်း၏ ကျက်သရေခန်းသို့ ဝင်သွားလေရာ ဖိုးတုတ်သည် ညှိုးငယ်စွာနှင့် ရေခပ်ရန် ရေတွင်းသို့ လာခဲ့လေ၏။ ဖိုးတုတ်သည် စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ရေကို ဆောင့်၍ ဆောင့်၍ဆွဲနေစဉ် သူ့အလွန်ကြောက်သော တစ်ဖက်ကျောင်းမှ ခွေးကြီးသည် အတင်းပြေးလာပြီး ဖိုးတုတ်အားဝင်ဆွဲရာ ဖိုးတုတ်သည် ဒေါသဖြစ်နေချိန် ကြုံကြုံကန်၍လားမသိ အနီးရှိထမ်းပိုးဖြင့် ခါးကို ဖြတ်ရိုက်လိုက်သဖြင့် ခွေးမှာ ငယ်သံပါအောင်အော်ပြီး တန်းပြေးလေတော့မှ သူသည် ခွေးပြေးရာသို့ မျက်စေ့တသုံးကြည့်ကာ စဉ်းစားနေတော့၏။

“သူများမစော်ကားနိုင်အောင် ကာကွယ်ရဲရမယ်ကွ”

ဟု ဦးပိလာသမိန်ကြားစဉ်က ဘာကိုဆိုလိုမှန်း မတွေးတတ်သော်လည်း ခွေးကိုရိုက်ပြီးမှ အသိတိုး အဓိပ္ပာယ်ပေါက်သွားလေရာ ထိုနေ့မှစ၍ ဖိုးတုတ်သည် သတ္တိတရားကို အသိညာဏ်နှင့် ဖက်လိုက်လေ၏။ သူသည် အရမ်းမကြောက်တော့ပြီတကား။

“ဟေ့ ... ဖိုးတုတ်၊ ဗမာဟာမျိုးရိုးအရ သတ္တိရှိတယ်။ ရှေးခေတ်လူတွေဟာ ထိုးကွင်းနဲ့ ကျားကျားယားယားရှိကြတယ်။ လာကြတုန်း ထိုးကွင်းထိုးရအောင်။ တစ်ပေါင်တစ်ကျပ်ခွဲရယ် ငါပေးမယ်။ ဒါမှမဟာကွ”

ဦးပဉ္စင်းသည် ယခင်နှင့်မတူသော ဖိုးတုတ်အား သဘောကျသော၍ ထိုးကွင်းထိုးခိုင်းရာ နာကြင်မည်ကြောင့် ထိုးကွင်းထိုးရမည်ကို နေလေးမိသော်လည်း ဦးပဉ္စင်းက အလကားအကောင်ဟု ပြောမည်စိုး

၍ ...

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ထိုးတာပေါ့ဘုရား။ ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... နာတော့ နာမယ်ထင်ပါရဲ့”

ဟု အဟဲကလေးနှင့် အရက်ပြေလေး လျှောက်ထားလိုက်မိ၏။

“နာရင်ကော အရေးလားကွ သေနိုင်တာမှတ်လို့။ ရော့ ... ဒီဆေးလုံးကို ထိုးခါနီးမျှလိုက်။ ကဲ ... ဟိုကျောင်းသွားထိုး”

ဖိုးတုတ်သည် တုံ့ဆိုင်းဘုတ်ဆိုင်းနှင့် ထသွား၍ လမ်းတစ်ဝက်တွင် ဦးပဉ္စင်း၏ဆေးလုံးကို ထုတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဟာ ... ယောကျ်ားပဲ ဦးပဉ္စင်းဆေးရှိသားပဲ”

ဟု အားတင်းကာ ထိုးကွင်းကို ထိုးလိုက်လေ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ...

“ကဲ ... ဘယ်နှယ်လဲ မင်းမနာဘူးမဟုတ်လား”

ဦးပဉ္စင်းက ထိုးကွင်းထိုးထားသဖြင့် ပေါင်များကိုင်းနေအောင် ရောင်နေသော ဖိုးတုတ်အား မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ... ဘုရား၊ နည်းနည်းမှမနာဘူး။ ဦးပဉ္စင်းဆေး သိပ်ကောင်းတာပဲ”

ဦးပဉ္စင်းသည် ဖိုးတုတ်၏အဖြေကြောင့် တဟားဟား ရယ်လိုက်ပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းမနာသာမနာတယ် ငါပေးလိုက်တာ

၃၂ ❁ မြိုင်မြိုင်ကံ

ဝမ်းနုတ်ဆေးကွ"

"ဟောဗျာ ...။ ဒါနဲ့ မနာတဲ့ဆေးဆို ဦးပဉ္စင်းက"

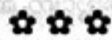
ဖိုးတုတ် အတော်ပင် အံ့သြသွား၏။

"မင်းအဘ ... လောကမယ် မနာတဲ့ဆေးရှိမလား။ ဟေ့
သေသေချာချာမှတ်ထားကွ။ နာတာလည်းစိတ်၊ မနာတာလည်း စိတ်
ပဲ"

"ဒါနဲ့ ထင်ပါရဲ့။ အခု နည်းနည်းနည်းနည်း နာလာတယ်
ဘုရား"

"ခွေးမသား ... ဆေးထိုးပြီးမှ နာနေရသေးတယ် ငါဘေး
ပိတ်ကန်လိုက်ရ"

ဖိုးတုတ်သည် တဟဲဟဲရယ်ကာ ဗိုက်နာလာ၍ အိမ်သာသို့
ထပြေးပြီး ဦးပဉ္စင်းလုပ်ပုံကို သဘောကျကာ တအားရယ်မိလေသတည်း။



စိတ်အကြောင်းကို သဘောပေါက်သွားသော ဖိုးတုတ်သည်
သရက်တောကျောင်းလမ်း၊ မှောင်ရိပ်ကိုခို၍ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ
တုတ်စမ်းလေတော့ရာ ကောင်းစွာအောင်မြင်၏။ သို့နှင့်သူသည် အရက်
မူးလာသော စစ်သားများကို ထွက်၍ထွက်၍ တီးလေရာ အတီးခံရသူ
များမှာ ထုံးစံအတိုင်း ပြေးကြသည်သာဖြစ်ရကား ဖိုးတုတ်မှာ မိမိကြောက်
တတ်ခဲ့သော အချိန်ကို အလွန်ရယ်ချင်နေတော့၏။

အလုပ်ဟူသမျှတို့မှာ မှုဆိုးစိုင်သင်သာ ဖြစ်ကြ၏။ ဇက်ရဲ
လက်ရဲနှင့် အပျံသင်စဉ်ကလေးကဲ့သို့ သူ့လမ်းကို သူထွင်လာရာ
ဖိုးတုတ်မှာ လူဆိုးလုပ်လိုသူအပေါင်းနှင့် သတင်းလွေ့လွေ့ ပေါင်းဖက်

တွေ့ကြလေ၏။ မိုးတုတ်ကလေးသည် တစ်ချက်ရှိက်လျှင် ငါးကျပ်တစ်ဆယ်မှ ငါးဆယ်တစ်ရာအထိ ဖုတ်ခနဲ ချလိုက်တိုင်း ဘက်ခနဲ ငွေကဝင်လာလေရာ မျက်မျက်ကလေး တွေ့လာတော့၏။

မိကျောင်းကလေးများသည် ကြီးလာလျှင် ချောင်းထွက်၍ မြစ်ကို ဝင်၏။ ထိုထက်မက ကြီးလာလေက မြစ်ကိုပစ်ပြန်ကာ ပင်လယ်ကိုဝင်တတ်သကဲ့သို့ သရက်တောကျောင်းလမ်းမှ လမ်းကြားဖိုလ် ဖိုတုတ်ကလေးသည် ကျိုးကြီးလမ်း၊ ဘုန်းကြီးလမ်းနှင့် ထိုမှတစ်ဆင့် လမ်းမတော်တစ်ပိုင်းလုံးတွင် ခြေရာတစ်ထောင်မောင်မဲခေါင် ဖြစ်လာသည်နှင့်အမျှ အူဖိုအောင်စားသုံးနေရ၍ လူမိုက်အရသာကို မျှော်လင့်သည်ထက် ခံစားရတော့သည်။

သို့ရာတွင် မိုးတုတ်အား လမ်းမတော်ပိုင်းတွင် လှည်းနေလေ့အောင်း မြင်းစောင်းမကျန် သိကြာသည်မဟုတ်သေး။ သူကလည်း နာမည်ကြီးအောင်မကြံခဲ့။ သို့သော် လူ့ဘဝဟူသည် ဖြစ်ချင်တာလည်း မဖြစ်ရ မဖြစ်ချင်သော်လည်း မနေရသော ဘဝမဟုတ်တုံလော။

မောင်မိုးတုတ်မှာ သူ၏ဇာတာကို ခေါင်မိုးတွင် ထိုးထားမိသလားမသိ။ နတ်မင်းများကပင် မိဖုရားအမြှောက်ခံထားရသော နတ်ကတော် ဖြူဖြူပွေးပွေး ရေဆေးငါး ရွှေမိလေးအား ရွှေလက်တော်ကို အတင်းဆွဲ၍ အောင်ပွဲကျင်းပလိုက်ရာ မိုးတုတ်၏နာမည်မှာ ရေထဲမှ ငါးပွက်သကဲ့သို့ လမ်းမတော်ပိုင်းတွင် 'ဗွက်ခနဲ' တစ်ချက်ဖြစ်သွား၏။

ထိုမှတစ်ဖန် ကြုံလာမည့်အရေးမှာ မဝေးတော့ပါချေ။ မိုးတုတ် ရွှေမိတို့၏ပွေးစားသား သားတပည့် မောင်သန်းတင်မှာ ဘမျိုးဘိုးတူ ဂျီနှင့်ကားကား ဖအေ့ခြေရာကိုနင်း၍ ဓားထိုးမှုတစ်ခုဖြစ်လေ

ရာ မိုးတုတ်မှာ ချစ်လှစွာသော သားတပည့်အား အားကိုးအားထားပြုနေစဉ် ငွေလှလှော်ရင်း တက်ကျိုးဖြစ်သွားရှာရာ အမှုမှ ချမ်းသာရစေကြောင်း ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားပြီး ကြောက်အားနှင့် အမှုလိုက်ရာဝတ်အုပ်မင်း ဦးစိန်ထံ အသနားခံသွားရှာ၏။

“ရာဝတ်အုပ်မင်းရယ် ... ကျွန်တော့်တပည့်လေးကိုတော့ ကျေအောင် စောင့်ရှောက်ပါဦး။ ကျေးဇူးမမေ့တတ်ပါဘူး”

အမှုလိုက်ဆွဲချမ်းသည် ကြီးစွာသောက္ကမ္မေဋ္ဌနှင့် ...

“ခင်ဗျား နောက်ဘယ်တော့မှ အမှုကိစ္စနဲ့ ကျွပ်ဒိမ်ပေါ်မဟက်ပါနဲ့။ ခင်ဗျားတို့လူဆိုးတွေ ဒိမ်ပေါ်တက်ရင် ကျုပ်နာမည်ပျက်တယ်။ စကား ရုံးကိုလာပြော။ သွား ... သွား ... သွား”

ထိုစဉ် ရာဝတ်အုပ်မင်းဆိုသည်မှာ အနန္တတန်းခိုးရှင်တွေ မဟုတ်ပါလား။ မိုးတုတ်သည် တစ်မဟုတ်ချင်း နောက်ဆုတ်ခဲ့သော်လည်း လူဆိုးတွေဟုပြောလိုက်ပုံကို ရင်တွင်း၌ နင့်သွားလေ၍ အပြန်တွင် ရာဝတ်အုပ်အိမ်ဘက်သို့ မကြေမချမ်းနှင့်လှည့်ကာ တက်ပြင်းပြင်း တစ်ချက်ခေါက်ပြီး ...

“သိကြသေးတာပေါ့ ဦးစိန်ရယ်။ မိုးတုတ်တဲ့ဟေ့”

ဟု ကြိမ်းဝါးကာ လှည့်ထွက်သွားလေ၏။

တံငါသည် မည်သည့်ငါးအား မည်သည့်အစာဖြင့် မျှားရမည်ကိုသိ၏။ ထိုအတူ မိုးတုတ်သည် မည်သည့်လူမိုက်ကို မည်ကဲ့သို့ လက်ဖက်ထုပ်ကျွေးရမည်ကို ပင်ကိုယ်ကသိသူဖြစ်ရာ ရာဝတ်အုပ် ဦးစိန်အား တစ်ဖက်လက်ပေး မိန်းမစာဖြင့် မျှားရန် တပည့်လက်ရင်းဖြစ်သော အောင်ဘ၊ ကုလားမောင်စိန်၊ ဂန္ဓမာတို့နှင့်စိစဉ်ကာ ဦးစိန်အား ဗဟန်းရွှေဂုံတိုင်တောသို့ မျှားခေါ်ခဲ့ပြီး သူတို့သည် သင့်တင့်သော ချုံကွယ်

တစ်ခုမှ ငုံ့လင့်၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ ... ဆရာ၊ ပျော်ရဲ့လား”

“ဟာ ... ပျော်ပေါ့ကွာ။ လူဆိုတာ မသေခင် ကျကျနန ပျော်ရမယ်ကွာ။ သေပြီး ဖင်ထဲတိဝင်တော့မှ ဘယ်ပျော်စရာရှိတော့မလဲ။ ဟဲ ... ဟဲ ... မဟုတ်ဘူးလား အမြဲရယ်”

ရာဇဝတ်အုပ်မင်းက မူးမူးနှင့် အူရွှင်ဖွယ်ပြောလိုက်ရာ နတ်ကညာအလှ မမြဲမြဲက ဒီခနဲ ရယ်လိုက်၏။

တောတောင်ရိပ်တို့သည် လေပြေလေညှင်းတို့ဖြင့် ဘဝင်နူးအောင် ဖန်တီးလျက်ရှိ၏။ ကျေးငှက်သာရကာတို့သည် မာဂဓာသံချိုနှော၍ တော၏တန်ဆာကို ဆင်နေကြရာ ဆက်ရက်မင်းစည်းစိမ်နှင့် လောကကိုမေ့နေသော ရာဇဝတ်အုပ်အား ...

“ဒါနဲ့ဆရာ တစ်လောက ဖိုးတုတ် ဆရာဆီလာကပ်သေးတယ်ဆို”

ဟု ခေါ်ဆောင်လာသော တပည့်က မေးပြန်၏။

“အလကားကွာ ...။ ဒီအကောင် နာမည်လေး နည်းနည်း ရလာတယ်ဆို ငါ့များ ခြိမ်းခြောက်ချင်ထင်ပါရဲ့။ ဟား ... ဟား ... ခါးပိုက်နှိုက်သာ ဗိုလ်ကျလို့ရမှာကွ လူဆိုက ရာဇဝတ်အုပ်ကို ဗိုလ်ကျလို့ရမတဲ့လား။ ဟား ... ဟား ... ဒီလိုဆို ဒီခြောက်လုံးပြူးဟာ ထင်းပေါက်ခြမ်း ဖြစ်သွားမှာပေါ့ကွာ။ ဟား ... ဟား ...”

ရာဇဝတ်အုပ်မင်းသည် အားရဝမ်းသာရယ်လိုက်ရာ ချုံကွယ်မှ နားထောင်နေကြသော ဖိုးတုတ်နှင့်တပည့်များမှာ သားကောင်ကို ကျားအုပ်ဘီသို့ ရယ်၍မှမဆုံးသေးသော ရာဇဝတ်အုပ်အား ခြုံးခနဲ ထွက်ပြီး ဓားနှင့်တော့ကာ ...

“ဟဲ ... ဟဲ ... ကျုပ်ဟာ လူဆိုပေမဲ့ ဉာဏ်က မဆိုးသေးပါဘူး ... ဟား ... ဟား ...”

ဟုရယ်လိုက်စဉ် လက်မြန်သောတပည့်များက ငှက်ပျောပင်ကို ဓားနှင့်ထိုးသကဲ့သို့ ထိုးလိုက်ကြရာ ဖိုးတုတ်ပင် တစ်ချက်သာထိုးလိုက်ရသည်။ ရာဇဝတ်အုပ်မင်းကား ပွဲချင်းပြီး ကိစ္စတုံးသွားရှာလေသတည်း။

နောက်သုံးရက်မျှအကြာတွင် သူရိယသတင်းစာ၌ ...

“ရာဇဝတ်အုပ် အမှုလိုက်ဦးစိန်အား သတ်မှုဖြင့် လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်နှင့် အပေါင်းပါတို့အား ဖမ်းဆီးလိုက်ခြင်း”

ဟု စာလုံးမဲကြီးများဖြင့် ဖော်ပြထားလေရာ လမ်းစောင့်ပုလိပ်ကိုပင် ကြောက်ကြသော မြို့သူမြို့သားများမှာ ...

“အံ့ပါရဲ့တော် ...။ ရာဇဝတ်အုပ်ရင့်မကြီးတောင် သတ်ရဲတာများ”

ဟု လူဆုံတိုင်း တဖွဖွပြောရသော အခြေသို့ရောက်ပြီး နေဝင်တံခါးပိတ်ဖြစ်ကုန်ကြရာ၏။ ဤသို့လျှင် ဖိုးတုတ်မှာ ရှေ့မှ လမ်းမတော်ဟူသော ဂုဏ်ထူးနာမည်သေသန တစ်လုံးတိုးလာကာ အထက်တွင် သိကြား အောက်တွင်ဖိုးတုတ် အဟုတ်ကို ကျော်ကြားခဲ့လေ၏။

ထိုထက်မက လူသတ်မှုပင်ဖြစ်စေကာမူ သုံးလမျှ အချုပ်ခံရပြီး ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်လာခဲ့ရာ ဖိုးတုတ်ဆိုသောနာမည်မှာ ရာမဆိုနားကြောကစိမ့်သော ဒေသကိရိတီလူးကဲ့သို့ ကြားရသူအပေါင်း နားကြောစိမ့်ကုန်ကြတော့၏။

အကြောင်းမှာ ဖိုးတုတ်သည် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ကောင်းသူဖြစ်ရာ ဦးစိန်ကိုသတ်ပြီး ဦးစိန်၏ခြောက်လုံးပြူးကို ယူလာခဲ့၏။ ထို့နောက်

အခြားခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်ကို သူ့နှမအိမ်အောက်တွင် မြှုပ်ထားပြီး ဦးစိန်၏ခြောက်လုံးပြူးကို ဖိုးတုတ်၏နှမအိမ်အောက်တွင် မြှုပ်ထားကြောင်း အသေအချာသိပါသည်ဟု ယုံကြည်သော တပည့်တစ်ဦးအား ဖြောင့်ချက်ပေးစေ၏။

ထိုဖြောင့်ချက်အတိုင်း မြေမြှုပ်ထားသော ခြောက်လုံးပြူးကို ရရှိ၍ ရုံးတင်တရားစွဲဆိုသည့်အခါတွင် ဖိုးတုတ်နှမ၏ အိမ်အောက်မှ သော ခြောက်လုံးပြူးနံပါတ်မှာ ဦးစိန်အားဌာနမှ ထုတ်ပေးထားသော ခြောက်လုံးပြူးနံပါတ်နှင့် တက်တက်စင်လွဲနေသဖြင့် ရှေ့နေများ ကော်ပေါက်တွေ့သွားပြီး ဖိုးတုတ်တို့အား စွဲဆိုထားသော အမှုမှာ ပိန်းကြာဖက်တွင် ရေမတင်သကဲ့သို့ လျော့ကျသွားလေ၏။

သူသည် ထိုနေ့မှစ၍ သရဖူမဆောင်းသော လမ်းမတော် မင်းကြားကြီးဘဝသို့ ကောင်းစွာမသွေ ရောက်ရှိလေတော့သတည်း။

ရွှေမောင်သည် ဦးဖိုးတုတ်ပြောပြပုံကို သဘောတွေ့မနော့ခွေကာ ဆက်မေးပြန်၏။

“ဦးကြီး ... မိုက်ကော တကယ်မိုက်သလားဟင်”

“ဘယ်ကမိုက်ရမှာတဲ့။ ကျုပ်က လူလိမ္မာပါ။ သူများတွေကို ခိုင်းစားတယ်ဆိုပါတော့။ အဲ ... တစ်ခုတော့ရှိတယ် ကျုပ်က စိတ်တိုတော့ ဟင်ဆိုရင် ... ဒါဘဲ။ (ဘယ်ဘက်က ဝါးလုံးတောင်ဝှေးလေးကိုပြ၏။) မို့ပေမဲ့ ... ခုတော့ ဒါပဲရှိပါတော့တယ်။ (လက်ယာဘက်မှ ကိုင်ထားသော စိပ်ပုတီးကို ပြသည်။)

ရွှေမောင်သည် ဦးဖိုးတုတ်လုပ်ပြသည်ကို အတော်သဘောကျသွားကာ ...

“ဦးကြီးက ဘယ်လိုလိမ္မာတာလဲ။ နည်းနည်းပြောပြစမ်းပဲ”

ဦး”

ဟု အဓိပတိ လူမိုက်တစ်ဦးက လူလိမ္မာပါဟု ပြောသည်ကို ထူးဆန်းလွန်း၍ မေးမိ၏။

ဦးဖိုးတုတ်သည် ရွှေမောင်အား တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး တဟဲဟဲ ရယ်ပြန်သည်။ ထို့နောက် ...

“ဘယ်နေရာမှာမဆို လိမ္မာတာဟာ ကိုယ့်ဖို့ပဲ။ မိုက်တာမှာလည်း အလိမ္မာရှိမှ။ ခုံးမိုက်ရင် ဘယ်သက်ဆိုးရှည်မလဲ။ ဗိုလ်တထောင် ငမိုးကိုကြည့်ပါလား။ အောက်ထစ် ထောင်ထဲနေရတာပဲ မဟုတ်လား။ လောကမှာ ဦးကြီးတစ်ယောက်သာ လူဆိုးအဖြစ်နဲ့ နာမည်ကြီးနေတာ။ ဦးကြီးထက်လိမ္မာတဲ့ တကယ်လူဆိုးကြီးတွေဟာ နာမည်တောင်မပေါ်ပဲ ဘုရားဒကာတောင် အခေါ်ခံရသေးတယ်။ ဒါဟာ ဘာလဲ။ အလိမ္မာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် လိမ္မာရင်ကိုယ့်ဖို့လို့ ပြောကြတာပေါ့”



“ဘယ်လို မျောက်ပြဆန်တောင်းလဲ ဦးကြီး”

“ဒီလို ဒီလို...။ ရန်ကုန်မြို့ဟာ မင်းမဲ့မြို့တော် သူခိုးလူဆိုး မြို့တော် ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မယ် ကျုပ်တို့တစ်တွေသာ ရှိလေတော့ ရန်ကုန်မြို့ကိုဝင်လာတဲ့ ဂျပန်တပ်ကိုလည်း ကျုပ်အကောင်တွေက ချမ်းသာပေးကြတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဂျပန်ကို ဦးတို့က ဘာလုပ်သလဲ”

“ကျုပ်တို့က ကိုယ့်ဝါဒအရ ကျုပ်အကောင်တွေဟာ ဖက်ဆစ်ဂျပန်သော ဘာသော ဂရုစိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒိုင်းနမိုင်း ဝုံးကို တောင် ချမ်းသာမပေးကြဘူး။ ခိုးကြတာပဲ”

“ဟောဗျာ...။ ဦးကြီးတို့က ဂျပန်ကို ခံချမယ်ပေါ့... ဟုတ်လား”

ရွှေမောင်က အထင်ကြီးတစ်ခွဲသားနှင့် မေးမိ၏။

“ဟဲ... ဟဲ... ဘယ်ကဟုတ်ရမှာတုံး။ ကျုပ်လည်း မသိရပါဘူး။ ဒိုင်းနမိုင်းကိုထုခွဲပြီးတော့ အခွံကို ဒယ်ဒိုင်းလုပ်ရောင်းကြမလို့ တဲ့ဗျ”

ရွှေမောင်သည် နဖူးကို ဖျတ်ခနဲရိုက်လိုက်ပြီး အတောမသတ် ရယ်မိ၏။

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်လာသလဲ... ဟဲ... ဟဲ...”

“မဖြစ်ပါဘူး။ ဂျပန်က မဖြစ်ချေဘူးဆိုပြီး ကျုပ်ကိုဖိတ်ပြီး ထမင်းကျွေးတယ်။ သူတို့ကို ကူညီဖို့ပြောတော့တယ်။ လူဆိုးတွေကို ထိန်းပေးပါ။ ပုလိပ်မင်းကြီးလုပ်ပါဆိုပြီး ချက်ချင်း ယူနိုဖောင်းတစ်ခု၊ ခြောက်လုံးပြူးနှစ်လက်၊ ဓားရှည်တစ်ချောင်း၊ မြင်းဖြူကြီးတစ်ကောင် နဲ့ မန်းမော်တဘက်တစ်ထည် ပေးတာပါပဲ”

[၇]



“အင်း... ဦးကြီး လူဆိုးလုပ်စားရတာလည်း မသက်သာပါလား”

“ဟဲ... ဟဲ... လောကမှာ ပိုက်ဆံရတဲ့ အလုပ်မှန်ရင် ဘယ်အလုပ်မှ မသက်သာပါဘူး ထောင်မှူးရယ်”

“ဦးကြီး... ဂျပန်တက်လာတော့ ပုလိပ်မင်းကြီးဖြစ်သေးတယ်ဆို”

“ဟဲ... ဟဲ... အိမ်း... ပုလိပ်မင်းကြီး နှစ်ရက်ခွဲတစ်ပိုင်းသာ လုပ်လိုက်ရတယ်။ နောက်တော့ ကာလနာမင်းကြီး ဖြစ်သွားတာပါပဲ။ ဟား... ဟား... ဂျပန်တွေ မျောက်ပြဆန်တောင်း လုပ်ကြတာလေ”

“ဟာ ... တစ်ချက်ထဲ ပွတာပါပဲ။ ဒါနဲ့ ပုလိပ်မင်းကြီးအလုပ်မှာ ဗန်းမော်တာဘက်က ဘာလုပ်ရတာလဲ ဦးကြီး”

ရွှေမောင်သည် မျက်စိလည်သွား၍ မေးမိ၏။

“ဟဲ ... ဟဲ ... သူတို့ပေးတာ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ်။ မြင်းဖြူကြီးကို ချွေးသုတ်ဖို့တဲ့ဗျ”

“ဪ ... ဪ ... ဟုတ်ပြီ”

ရွှေမောင်သည် ပဟေဠိတစ်ခုရှင်းသွား၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒါနဲ့ ပုလိပ်မင်းကြီးဖြစ်ပြီးတော့ ဦးကြီးဟာ သိပ်ပျော်ရောပေါ့”

“ဟာ ... ဘာပြောကောင်းမလဲ။ ဂျပန်ဆီကအပြန် ကျုပ်ဟာ မုန့်လေပွပေါ် တက်နင်းသွားရင်တောင် မုန့်လေပွ ကျိုးမယ်မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ကိုလည်းရောက်ရော ကျုပ် တော်တော်စိတ်ညစ်သွားတယ်”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်ပါလိမ့်။ ကြီးဒေါ်က မကြိုက်ဘူးလား”

“ဟာ ... ဘယ်မကြိုက်ရမှာတုံး။ ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ် ပုလိပ်မင်းကြီးဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်ကကြားကြမုန်းမသိပါဘူး။ ကျုပ်တပည့်တွေလာပြီးတော့ ရာထူးတောင်းလိုက်ကြတာ ခေါင်းကိုကိုက်ရော။ ဒီအလုပ်ဟာ တော်တော်တာဝန်ကြီးတာ။

ဘယ်သူ့ကို ဘယ်နေရာနဲ့တော်ပါ့မလဲလို့ အတော်အစဉ်းစားရကြပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ် ပုလိပ်မင်းကြီးပဲဆိုပြီး မင်းက လမ်းမတော်အရေးပိုင်၊ မင်းက ရေကျော်အရေးပိုင်နဲ့ ခန့်ပစ်လိုက်တာ သောက်သောက်ကို လဲသွားတာဘဲ။ မတတ်နိုင်တော့ဘူး တောင်မှူးရယ် ပုလိပ်

မင်းကြီးဟာ အရေးပိုင်ကို ခန့်နိုင်သလား။ မခန့်နိုင်သလား ဘယ်သိမလဲ။ တပည့်တွေကျေနပ်အောင်ဆိုပြီး လုပ်ရတာပေါ့။ ဒါတောင် မျက်နှာလိုက်တယ်ဆိုပြီး မကျေနပ်ကြသေးဘူး”

“ဟာ ... ဒီလိုမှပေါ့ ဦးကြီး။ ဆရာကောင်းတပည့် ပန်းကောင်းပန်းဆိုတာ ဒီအချက်မှမပန်ရ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ကျွန်တော်တောင် အားကျလိုက်တာ။ ဟိုတုန်းကတွေ့ရ အကောင်းသား ... ဟဲ ... ဟဲ”

“ဟာ ... ထောင်မှူးလောပေမဲ့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ သူစိမ်းလူဆိုရင် တတ်နိုင်လို့ ပညာတတ်မကလို့ ဘီလပ်ကပဲပြန်ပြန် မပေးနိုင်တာတော့ တကယ်ပဲ။ ဦးကြီးလူတွေ ပညာမတတ်ပေမဲ့ ခိုင်းသမျှ အောက်လူတွေက လုပ်ပေးနိုင်တယ်။ အရေးရှိ ဦးကြီးက ဒီသူခိုးတွေကို အားကိုးရတယ်မဟုတ်လား။ လူကြီးဖြစ်လာပြီဆိုရင် ခေါင်းကွဲမတတ်စဉ်းစားရတယ်ဗျ။ မယုံမရှိနဲ့ ကိုယ်တွေ့ကိုယ်တွေ့”

“ဒါနဲ့ နောက်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်လာသလဲ”

ရွှေမောင်က ဆက်ဆက်မေးပြန်သည်။

“ဦးကြီး ပုလိပ်မင်းကြီး ဖြစ်တယ်လည်းကြားကြရော ရန်ကုန်မြို့ဆိုတာ မီးခိုးတိတ်ပေါ့။ သူခိုးဝေးပြန်ကို ဝင်သွားတာဘဲ။ အဲ ... သူခိုးတွေလည်းကင်းရော ကျုပ်အလုပ်တစ်မျိုး လုပ်ပေးရပြန်တာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘာတွေလဲ။ စစ်အောင်နိုင်ရေးတွေပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ကျုပ်က မြင်းဖြူကြီးစီးစီးပြီးတော့ ဂျပန်အတွက် မိန်းမရွှင်တွေ လိုက်ရှာရတာပါပဲ။ ဟဲ ... ဟဲ ... မွတ်ကရော မဟုတ်လား”

“ဟောဗျာ ...”

“အေးလေ ... ရိုးရိုးပုလိပ်မင်းကြီးက တိုင်းပြည်ကောင်းတုန်း

၄၄ * မြင်မြင်ဟန်ကို

လုပ်ရတာလား။ ကျုပ်က စစ်ဖြစ်ချိန်မှာဖြစ်တဲ့ သမာဓိပုလိပ်မင်းကြီးကိုး ထောင်မှူးရဲ့”

ဦးဖိုးတုတ်သည် အားရပါးရ ရယ်လိုက်၍ ရွှေမောင်လည်း အတော်ရယ်မိ၏။

“ဘယ်လောက်ကြာကြာ ရှာပေးရသလဲ”

“ဒီလိုလည်းလုပ်ရော သိပ်မကြာပါဘူး။ ဒီအကောင်တွေ စည်းကမ်းကလနားစောင့်တဲ့ အကောင်တွေမှ မဟုတ်ဘဲလား။ နောက်တော့ ကျုပ်ယူထားတဲ့မိန်းမကို လက်ညှိုးလာထိုးတော့တာပါပဲ။ ဒီတော့ ထုံးစံအတိုင်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ တစ်ကောင်ကို အစပျောက်ခိုင်းလိုက်တာ ကျုပ်ကိုမသင်္ကာတာနဲ့ အကျယ်ချုပ်ဘဝကို ရောက်သွားတာပဲ”

“နောက် ဘယ်လိုဖြစ်လာသလဲ”

“ကျုပ်ဒီလိုနေရတုန်း မောင်တို့ထောင်ဘက်က ရင်းနှီးခဲ့ဖူးတဲ့ ထောင်မှူး မစ္စတာဆင်းဒတ်ဆိုတဲ့လူနဲ့ ဥက္ကလာဟော်တယ်ကို ဖွင့်ကြတယ်။ သူကလည်း အင်္ဂလိပ်အပြေးမယ် ကသာ-ဗန်းမော်ဘက်က အင်္ဂလိပ်တွေ ငွေစက္ကူပုံကြီးမီးရှို့တာ ရလာတယ်ဆိုလား။

အဲ ... သူနဲ့ စပ်တူအလုပ်ကလေးက ဖြစ်လာတော့ ဂျပန်ခိုင်းတာတွေ ပျက်ကွက် တယ်ဆိုတာက တစ်ချက်၊ မစ္စတာဆင်းဒတ်က ကပြားဆိုတော့ သူနဲ့ပေါင်းတာ စပိုင်လုပ်နေပါတယ်လို့ တွန်ကြတာက တစ်ချက်။ နောက်တစ်ချက်ကတော့ ကျုပ်မိန်းမဟာ ပြောမရဘူး ငါးထပ်ကြီးဘက်မယ် နတ်ပွဲပေးလိုက်တာ တခြံခိုခြံပေါ့။

တစ်နေ့တော့ ဂျပန်တစ်ကောင်က မူးမူးနဲ့ နတ်ကတော်တွေ ဝင်ဆွဲတော့ ကျုပ်အကောင်တွေက တီးလွှတ်လိုက်လို့ ကျုပ်ကို ဖမ်းတာပါပဲ။ အမှန်ကတော့ ကျုပ်မှာရှိတဲ့ ဂိုဒေါင်ထဲက ပုဂံလည်းတွေကားတာ

ရာ အထည်အလိပ်တွေကို သိမ်းချင်တာနဲ့ အတော်ဖြစ်သွားထင်ပါရဲ့”

“ဪ ... ဪ ... ဦးကြီးမိန်းမ နတ်ပွဲပေးတာက လူမမာ ဆေးကုတာလား။ ဘာကြောင့် ခဏခဏ က,သလဲ”

“ဟိုတုန်းကတော့ နတ်ကိုယုံပြီး မင်းကတော်ပေါင်းစုံလာကြတော့ လူချင်းရင်းနှီးရလို့ ကျုပ်မိန်းမက အဟုတ်ကြီးထင်ပြီး လင်နဲ့ တွဲသွားတဲ့မိန်းမ၊ လင်မယားငယ်ယူသွားတဲ့ မင်းကတော်တွေက သူတို့လင်ပြန်လာအောင် နတ်ကိုလုပ်ခိုင်းရတာနဲ့ ရှုပ်နေတာပါပဲ”

“ဟုတ်လား ... ဒီနတ်က ဒါတွေ လုပ်ပေးနိုင်သလား ဦးကြီး”

“ဟား ... ဟား ... ထောင်မှူးစဉ်းစားကြည့်လေ။ ဒီနတ်တွေဟာ သူတို့ဟာသူတို့မှ ထမသွားနိုင်တာ ကျုပ်မိန်းမက လင်ပူနာလိုက်နေတဲ့ဟာမတွေဆီက နတ်ကိုအယောင်ပြုပြီး ဟန်ကျနေတော့ သူ့လမ်းနဲ့သူ ဟန်ကျပါစေလို့ မယားငယ်ယူနေတဲ့ လူတွေကို အိမ်ပြန်အောင် ကျုပ်တပည့်တွေကို တဖက်လှည့်နဲ့ ဓားထောက်ပြီး ပြန်ခိုင်းတော့ နတ်စွမ်းတယ် ထင်ကြတာကိုးဗျ။ အမှန်က ကျုပ်စွမ်းတာ ... ကျုပ်စွမ်းတာ”

ရွှေမောင်သည် အပြောပါလှသော ဦးဖိုးတုတ်အား သဘောကျ၍ တအားရယ်လိုက်လေ၏။ ထို့အပြင် သူသည် ဦးဖိုးတုတ်ထံမှ ဟေ့သုတရခိုက် ယူဦးမည်ဟုတွေးကာ ဆက်မေးပြန်သည်။

“ဦးကြီး ... ဗမာမတွေကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တွေနဲ့ တော်တော်ပေးစားပစ်တယ်ဆို”

“ဘယ်ဟုတ်ရမှာတဲ့။ နပူနဆာလုပ်လွန်းလို့ တစ်ယောက်တော့ ကျုပ်ကြောင့် ပါသွားတယ်ဆိုပါတော့”

“ဦးကြီး ... ပေးနိုင်ကမ်းနိုင်တုန်းက ကြည့်ထားတဲ့လူတွေ

ဘယ်သူမှ ထောင်ဝင်စာ မလာကြပါလား”

“လောကကြီးဟာ မြေနိမ့်ရာ လှံစိုက်ပါကွယ်”

“ဆိုစမ်းပါဦး ဘယ်လိုလဲ”

“ကျုပ်ကို ဟိုတုန်းက ဘုရားတစ်ဆူ၊ ဂူတစ်လုံး လုပ်လာခဲ့တဲ့လူတွေ ကျုပ် ဓာတ်မသွား။ ဝမ်းချုပ်တာကိုတောင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့တဲ့လူတွေဟာ ကျုပ်ဒုက္ခရောက်ပြီဆိုကတည်းက သတင်းမေးဖော်တောင်မရတဲ့အပြင် ခွားချေးခြောက်ရေနှူးပြီးတော့ ကျုပ်မကောင်းတာတွေကိုသာ သက်သေခံကြ ထုတ်ဖော်ကြတာပဲ။

ကျုပ်ကလည်း မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မကောင်းမှန်းသိရက်နဲ့ ဟိုတုန်းက မြောကြပါတော့လား။ အခုမှ မြောကြဆိုကြ တွန်းကြနဲ့ ကျုပ်ကနိမ့်တုန်းမှာ ပုံချကြတာဟာ မြေနိမ့်ရာလှံစိုက်တာဘဲ မဟုတ်လား။ ထောင်မှူးသိမလား မဆိုနိုင်ဘူး။ ကျုပ်တပည့် စံဖဲရယ်၊ ဂျိုးဇက်ရယ်ဆိုတာလေ”

“ဘယ်စံဖဲလဲ ဦးကြီး။ ခေါင်းစောင်းစောင်းနဲ့လူလား”

“အစစ်ပေါ့”

“ဒီအကောင်ဘာဖြစ်သလဲ။ ဦးကြီးကို ဘာလုပ်သလဲ”

“သူ့ရဲ့ဦးလေးတစ်ယောက်ကို ဂျပန်က လက်သည်းခွဲခွာမဲ့ဆဲဆဲ ဒီအကောင် ငိုငိုရယ်ရယ်လာပြောလို့ ကျုပ်ပါဝါရှိတုန်းက ဂျပန်ဆီက ဆွဲထုတ်ခဲ့တယ်။ စံဖဲဆိုတာက အင်္ဂလိပ်ခေတ်တုန်းက လမ်းမတော်ကို ဝင်လာတဲ့ ဘတ်စ်ကားတစ်ခေါက် သုံးပဲကောက်တဲ့နေရာမှာ ကျုပ် မြှောက်စားခဲ့တဲ့အကောင်ပဲ။ အခုတော့ သူ့ဦးလေးနဲ့သူဟာ ကျုပ်ဘာလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဂျပန်ဆီ သံတော်ဦးတင်နေကြပြီလေ”

“ဪ... ဪ... ဂျိုးဇက်ကကော ...”

“ဒီအကောင်ကတော့ သူ့ကိုပဲ ဂျပန်ကသတ်မလို့ဟာ ကျုပ်တယ်ထားခဲ့တယ်။ အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့ ပုလိပ်အဖွဲ့မှာ သူလေးကြီးပဲ”

“ဟင် ... ဦးကြီးမှာ ပုလိပ်အဖွဲ့တောင်ရှိသလား”

“ဟုတ်တယ် ... ဒီလိုဒီလို ... အယောင်ဆောင်ပေါ့ကွယ်။ ဥပမာ ခါးပိုက်နှိုက်တစ်ယောက်ကို လက်ပူးလက်ကြပ် ပိပြီဆိုပါတော့။ ကျုပ်အကောင်တွေက ကျုပ်ဟာ ဘယ်ဂါတ်ကပဲဆိုပြီး ခါးပိုက်နှိုက်ကို ဆုထောင်းပြီး ဂါတ်ကိုခေါ်သွားဟန်ဆောင်တယ်။ ပစ္စည်းရှင်ကတော့ ကျေနပ်ပေါ့။ နောက်တော့ ခါးပိုက်နှိုက်ကို လမ်းတွင် လွှတ်လိုက်တာပဲ။ ခါးပိုက်နှိုက်ကလည်း ကျုပ်တို့လူပဲကို။ ဒီလိုပုံမှားမရှိရင် အကုန်ဆောင်ထဲရောက်နေမှာပေါ့”

“အံ့ရော ... ဦးကြီး ဒီထိအောင် အဖွင့်နဲ့အပိတ်နဲ့ လုပ်ထားတာကိုး”

ရွှေမောင်က ချီးမွမ်းစကားဆိုလိုက်သည်။ ထို့နောက်ဆက်၍-

“ဒါနဲ့ ဂျိုးဇက်ဘာလုပ်သလဲ”

“ဒီအကောင် ဂျပန်ဆီကလွတ်ပြီး ငွေကြေးထုတ်ပေးပြီးတော့ ဂျပန်စစ်ဗက်မှာ ကန်ထရိုက်တာ လုပ်ခိုင်းထားရာက ငွေတွေပြန်မပေးဘဲ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နဲ့ တရုတ်ပြည်ကို လိုက်သွားတယ်။ ပြန်လာတော့ ဦးကြီးရဲ့ ကားတာရာတွေကို ဂျပန်ဆီ ရေးကောင်းကောင်းနဲ့သွင်းမယ်။

ဒီတော့မှ အရင်ယူထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေ ဆပ်ပါရစေဆိုပြီး လာပြောတော့ ကျုပ်က သူ့ကိုမယုံနိုင်တာနဲ့ ခဏစောင့်ပါဦးပြောတာတကတည်း ကျုပ်ဟာ ကပြားတွေနဲ့ပေါင်းပြီး ဥက္ကလာဟိုတယ်ကနေပြီး စပိုင်လုပ်ပါတယ်။ အရင်ပျောက်သွားတဲ့ဂျပန်ဟာ ကျုပ်လက်ချက်

ပဲဆိုပြီးပြောလေတော့ မဖမ်းဘဲခံပါမလား။ မသတ်တာပဲ ကံကောင်း။ ကျုပ်တပည့်တွေကလည်း ဂျပန်ဖမ်းရင် ထစ်ခနဲရှိ ကျုပ်ကိုပဲ လက်ညှိုး ထိုးကြတော့တယ်”

ဦးဖိုးတုတ်သည် သူ၏ ဘဝအတွေ့အကြုံကို ပြန်လည်စဉ်းစားဟန်ဖြင့် ထောင်အုတ်ရိုးကြီးကို တွေ့ဝေညှိုးငယ်သော မျက်နှာနှင့် ကြည့်နေပြီး သက်မကြီးတစ်ချက် ချလိုက်၏။

“ဒီတော့... ထောင်မှူး။ လောကကြီးဆိုတာ ပွဲထဲက လူပြက် တွေပြောသလို လောလောပြီး က၊နေကြတာပဲ။ ကျုပ်ကို ဂျပန်ဖမ်းပြီးဟေ့ လို့ဆိုကတည်းက ကျေးဇူးတရားတွေ မှေ့ ကျုပ်မစွည်း ကျုပ်မယား တွေကိုယူ၊ ကျုပ်နေရာကိုလု၊ ဟိုတုန်းက တပည့်တွေလုပ်သမျှ ကျုပ် ကောင်းဖို့ဖြစ်လာခဲ့တာ။

အခုတော့ သူတို့လုပ်သမျှ ကျုပ်ခံရဖို့ ဖြစ်လာတော့တယ်။ လောကကြီးဟာ သာပေါင်းညာစားပါ။ ရိုးပါတယ်ဆိုတဲ့လူဟာ ဆင်စွယ် ညွတ်တော့ကောက်သေးတာပဲ ထောင်မှူး။ အသိပေါ်လို့ မိတ်ဆွေမရှိ တဲ့လောက မှန်းချက်နဲ့ နှမ်းထွက်ကွာလေခြင်း ... တောက်”

ဦးဖိုးတုတ်သည် စိတ်မကောင်းစွာနှင့် တောက်တစ်ချက်ခေါက် လိုက်ရာ သူ၏တောက်ခေါက်သံသည် ရွှေမောင်၏နားထဲသို့ စူးရှသွား လေ၏။ သို့နှင့် သူသည် ဦးဖိုးတုတ်မျက်နှာကို အကဲခတ်ရင်း ...

“ဦးကြီးလွတ်သွားရင် ဒီနာမည်နဲ့ပဲ လုပ်စားဦးမယ်လို့ စိတ်ကူး သလား”

“အခုတော့ အသက်ကြီးပြီ။ ဒါပဲအားကိုးတော့တယ်”

ဦးဖိုးတုတ်သည် လက်တွင်ကိုင်ထားသော စိပ်ပုတီး မြှောက်ပြ ရှာ၏။

“ကဲ ... ဦးကြီးလည်း မော့ရောပေါ့။ ဦးကြီး ဘာစားချင် သလဲ”

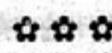
ရွှေမောင်က လူဆိုးရာဝေင်အူပေါက်ကို တစ်ဝန်းထောင်ရ၍ ကျေနပ်သွားကာ မေးလိုက်သည်။

“ထောင်မှူး... ထောင်ဆေးရုံက ငါးဟင်းစားရအောင် လုပ် ပေးတာကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ။ အားတော့နာပါတယ်။ ထမင်းစား ပြီး ထန်းလျက်ကလေးတစ်လုံးလောက် စားချင်လိုက်တာ ကြာပါပြီ”

ရွှေမောင်သည် အသက် ၆၀ နီးပါး ငွေကို ရေလိုသုံးခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ထန်းလျက်ကလေးကို အာသာမျှင်းမျှင်း တောင့်တောင့် တာတ ရှိနေရှာသည်ကို မိအိုဖအိုချင်း စာနာ၍လည်းကောင်း၊ လောကဝံ တရား၏ညှဉ်းဆဲပုံကို သံဝေဂရ၍လည်းကောင်း လွန်စွာ ကရုဏာပွား မိကာ ထန်းလျက်အစိတ်သားကို ဝယ်ပေးပြီး ...

“နောင်စားချင်ရင်လည်း ဝယ်ပေးပါ့မယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးဖိုးတုတ်မှာ ရွှေထုပ်ကိုရသူကဲ့သို့ အားရ ဝမ်းသာ ဖြစ်နေရှာပါသတည်း။



ဂျပန်ခေတ် ထောင်ဆေးရုံဆိုသည်မှာလည်း ဆားခါးကိုမှ
လျှော်ပီအောင် သိုလှောင်မထားနိုင်၍ တစ်နေ့လျှင် နှစ်ယောက်သုံး
သောက်ကျသေဆုံးနေကြရာ လူဆိုတာ သေမျိုးဘဲဟု နှလုံးသွင်းရချိန်
ဦးဖိုးတုတ်အတွက် ကံဆိုးမသွားလေရာ မိုးလိုက်လို့ရွာခြင်း ဖြစ်နေ
တာတည်း။

ဦးဖိုးတုတ်မှာ ခြေလက် ဖောရောင်လာတော့သည်။ ခြေထောက်
များဖောသည်မှာ မားပြုတ်ကျောကုန်း ကျနေတော့သည်။ ဖောရောင်
ခြင်း ကျဆင်းသွားသောအခါ၌လည်း အရိုးပေါ်အရေတင် တကယ့်
အမ္မဋ္ဌာန်းရုပ် ပေါက်နေရှာတော့သည်။

စိတ်မချမ်းသာစရာတစ်ခုကား ရွှေမောင်ဝယ်ပေးသော ထန်း
ချက်များကို အဘိုးကြီးမသိအောင် ဦးစားကြသော အကျဉ်းသားက
စည်းရိုသေးရာ ဦးဖိုးတုတ်ခမျာ ကလေးသဖွယ် တကြူကြူငို၍ ရွှေ
မောင်အား တိုင်တန်းနေရှာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သက်သေအခိုင်အမာမရှိပဲ စွပ်စွဲရမှာကလည်းခက်နေ၍ ရွှေ
မောင်က ဖိစိတခါနု ထပ်၍ လုပ်ပြန်သည်။ ဝါးဖောက်ကဲ့သို့ တောင့်တင်း
သော ဦးဖိုးတုတ်၏စိတ်သည် ဖောင်ပျက်သကဲ့သို့ ရှိနေချေပြီ။

သို့ဖြစ်၍ ဤဝတ္ထုအစဉ် အလွန်ကြမ်းကြုတ်သော ကျားကြီး
သည် မြေခွေးနှင့်ကြွက်များကို ကြောက်၍ ငိုယိုကာ အကူအညီတောင်း
နေသည်ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

'လက္ခဏာ ဟန်မကျချင်တော့ အနန္တခက်တွေ' အစချီထား
သော ဦးပုညတေးထပ်ကို ကောသလမင်းကဲ့သို့ ဇာတ်တွင် ခွေးသေသေ
ရာဇဝင်တွင်မည့် 'လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်'သည်
ထောင်ထဲ၌ အခြွေအရံလုံးဝမရှိဘဲ အလွန်အလွန် ဆင်းရဲစွာ ဝေဒနာကို

[၈]

□

လူသတ္တဝါဟူသမျှတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ကံစိတ်ဥတုအာဟာရ
တည်းဟူသော အကြောင်းတရားလေးပါးတို့ ပြုပြင်သမျှ ခံနေကြရ
ကုန်၏။ အကြောင်းတရားလေးပါးအနက် တစ်ပါးမှ မလွတ်ကင်းအောင်
နိုင်စက်ခြင်းကို လှလှကြီးခံနေရရှာသော အိုဇာတာဆင်းရဲလှသည်
ဦးဖိုးတုတ်မှာ လောကံပံလှိုင်းဂရက်တွင် နစ်ချီပေါ်ချီ ဖြစ်နေရှာ၏။

ကံမကောင်း၍ ထောင်ထဲကိုရောက်၊ ထောင်ထဲကိုရောက်၍ နေရသည်ဟု
စိတ်ဆင်းရဲရပြန်။ ထိုအယံ ဆောင်းရာသီခဏ်ကို ခုခံနိုင်စွမ်းသော အဝတ်
နှင့် အားအင်ကချို့တဲ့၊ ထောင်တွင်း အာဟာရက စိတ်တိုင်းကျစရာ
တစ်ချက်မှမတွေ့ရ။ သို့နှင့် အသက်အရွယ်ကြီး၍ ရောဂါအခံကလည်းမည့်
ရှိနေသော ဦးဖိုးတုတ်မှာ တဖြည်းဖြည်း လုံးပါးပါးလာရှာချေတော့၏။

ခံစားနေရင်း သေမင်းကို မျှော်လင့်၍သာ နေရတော့သည်။ သူ့အဖေ
တောင်တစ်ခုသော ထန်းလျက်ချိုလေးကိုပင် လက်မခံနိုင်ရှာတော့။
နှင်းမှုန်တို့သည် ထောင်ကြီး၏ အုတ်ရိုးတံတိုင်းအတွင်း စေတနာ
တွင်ထည့်ထားသော ဝါခွမ်းဖတ်ကဲ့သို့ ပြည့်လျှံမောက်ဖြိုးလျက်ရှိ
သည်။ တသွင်သွင်နှင့် အသံကြည့်အောင် တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော ဆေး
လေအေးတစ်ခုသာလျှင် တိတ်ဆိတ်သော ထောင်ကြီးအတွင်း၌ လှုပ်ရှား
လျက်ရှိ၏။

၁၅ မိနစ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ အလန့်တကြား အော်တတ်သော
စန္ဒရီထောင်ဝါဒါ၏ 'အားလုံးကောင်းကြရဲ့လား' ဟူသော အမေး
ဝေဒနာကြောင့် မေ့တစ်ချက်မျှတစ်ချက်ဖြစ်နေသော လူမမာဦး
တုတ်အား သရော်တော်တော်လုပ်သကဲ့သို့ရှိ၏။ ဦးဖိုးတုတ် ထောင်
ရောက်စက ရှေ့မောင်၏ စေတနာနှင့်ပေးမိသော ...

“ဦးကြီး နေကောင်းသလား”
ဟူသောအမေးကို သူသည် ...
“ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မမြင်ဘူးလား”

ဟု ပြန်ပြောသကဲ့သို့ အစောင့်စန္ဒရီ၏မေးခွန်းကို ပြန်ဖြေ
နိုင်မည်ထား၍ ညည်းတွားရုံပင် ပြောနိုင်စွမ်းမရှိရှာတော့။ ထိုအသံ
ပင်လျှင် ဦးဖိုးတုတ်အား ခြောက်လှန့်၍နေချေပြီ။

ခြောက်ပေဆယ်ပေရှိ တိုက်ခန်းကလေးအတွင်း၌ သတိ
တစ်ချက် ရတစ်ချက်ဖြစ်နေသော လူမမာဦးဖိုးတုတ်သည် မိမိကို
မိမိ ဤတောင်က မကျော်နိုင်။ ဤထောင်ကလည်း မကျော်နိုင်တော့
ဟု သိပေလိမ့်မည်။

သူသည် ဦးပွင့်၊ ဦးဝိလာသ၏ ကောင်းစေလိုသော စိတ်

အာနာမုအစ ကိုက်တတ်သောခွေးကို အမှတ်မထင် ရိုက်လိုက်သည်
နှောက်ပိုင်းတွင် သူ၏ မူမမှန်သော စိတ်အလွဲသုံးစားမှုကို အခြေခံ
အကုသိုလ်မှုဖြင့်သာ အရင်းတည်လာခဲ့သော မမျှော်မှန်းခဲ့သည်
များသော ဘဝစည်းစိမ်ကို မြင်ယောင်ပေလိမ့်မည်။

ထိုပြင်တဝ ထိုထိုသောလောဘ၊ ထိုထိုသောရမက်တို့၏ အလို
အတိုင်းသို့ မတရားနည်း။ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်သော နည်းပေါင်းစုံဖက်၍
အသုံးပြုသော ဂုဏ်ဒြပ် အခြွေအရံစည်းစိမ်များမှာ သူ့အား တကယ်ပင်
အသုံးပြုနိုင်၏။ ကိုယ်၏ချမ်းသာမှု ပေးမပေးကိုလည်း တွေးတော
မည်ထင်ရ၏။

ယခင်က ငါလုပ်သမျှ ဟုတ်ရမည်၊ ငါပြောသမျှ မှန်ရမည်၊
ဤကြောက်ရမည်၊ ငါ့ကိုရိုသေရမည်၊ ငါနှင့်ငါသာ နှိုင်းစရာဟု ဘဝ
အစုံလျှောက် ထင်လာခဲ့ပြီး မကောင်းသော လုံ့လဥသဟာနှင့်သာ
အသက်ပန် အချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့သော စည်းစိမ်တို့မှာ အိပ်မက်ပမာ
အသက်ပန်သာဖြစ်ခဲ့သည်ကို ဤခြောက်ပေဆယ်ပေ အခန်းကလေးတွင် မစဉ်း
စားပဲ နေပါမည်လော။

နှိုင်းမှုန်သောနှင်းတို့သည် အုတ်ရိုးကို ဖုံးထားကြသကဲ့သို့ ယခု
အချိန်တွင် သူ၏စိတ်သည် နောက်ကျသော တွေးတောချက်ဖြင့် အတိ
အကျမရှိဘဲ ညည်းတွားသော ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် သဘောပျက်သူကဲ့သို့ ရှိချိန်မည်။ သူ
သည် ဗုဒ္ဓဘာသာပီပီ ကံ့ကံ့၏အကျိုးတရား၊ ဓမ္မ၏မှန်ကန်ပုံကို ဒီဋ္ဌ
အယုံအကြည်ဖြင့်သာ ယုံကြည်လာခဲ့ဟန်ဖြင့် တရားသံဝေဂစကားကို
ရှေ့မောင်အား ပြောကြားခဲ့၏။ သူသည် သံဝေဂကို ရှေးကပြောခဲ့ သိခဲ့
စိတ်က ကောင်းလေစွ။

ဦးဖိုးတုတ်သည် ရှင်ပန်းပွင့်၍ သေပန်းညှိုးမည် ကံစာတာ

၅၄ * မြောင်းမြဟောင်းကို

ပါလေရောသလား။ သူ၏ ပြုလုပ်ခဲ့သော အကုသိုလ်ရိပ်ကပဲ ထပ်မံ
မကွာ လိုက်နေသလားမသိ။ အခြေအရံကား နတ္ထိ။ ရွှေမောင်၏ တောထိ
ပန်ချက်ကို မလွန်ဆန်မငြင်းဝံ့၍သာ စောင့်အိပ်ရသော အကျဉ်းသူ
တစ်ဦးမှာ အရိုးဟောက်ပက်နှင့် ကြောက်စရာကောင်းလှသော ဦး
တုတ် တစ္ဆေရုပ်ကိုမမြင်လို၍ ထောင့်တစ်ထောင့်သို့ ဝေးနိုင်သမျှ ခေ
အောင်ကပ်ပြီး တစ်ဖက်သို့ လှည့်အိပ်နေမည်မှာ သေချာလှ၏။

ဦးဖိုးတုတ်သည် သူ့အလွန်မက်မောခဲ့သော နာမည်ကြီး
ပစ္စည်းဂမ္ဘာများကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီးမှ အချိန်တန်၍ ပစ်ခဲ့ရကာ သံသရာ
ခရီးသည်အဖြစ် မပျော်မှန်းတတ်သော ဘဝကို မည်သည့်အထုပ်အဆံ
မှမပါဘဲ သံသရာယာဉ်ကိုစီးရန် အသင့်ဖြစ်နေချေပြီတကား။

ဆောင်းဦးပေါက်လေနှင့်အတူ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သော ဦး
တုတ်သည် ဆောင်းလေကိုပင် အေးယာဉ်လုပ်ကာ နွေဦးလေသစ်
ပင် မစောင့်ဆိုင်းနိုင်တော့ပေ။ နွေဦးတွင် ပေါ်လာတတ်သော ဥဩ
ငှက်ကလေးကိုစောင့်ကာ ဓမ္မေမျိုးသားမယားများတို့အား ငါ့ရဲ့ဝင်ရံ
ကို ပြောလိုက်ပါတီဟုပင် မမှာခဲ့နိုင်ရှာဘဲ ဘုရား၊ ရဟန္တာများသော်
မလွန်ဆန်နိုင်သော မရဏနိုင်ငံသို့ ၁၉၄၄ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၆ ရက်
နံနက်မိုးလင်းချိန်တွင် လိုက်ပါသွားရှာလေသတည်း။

ဦးဖိုးတုတ် ကွယ်လွန်သောအခါ အရိုးစုသာသာမျှ ရှိတော့
သည်။ ငိုမည်သူမရှိ။ သရဏဂုံ မတင်ရ။ သက်ပျောက်ဆွမ်းကျွေးခြင်း
ကား ဝေလားဝေ။ ဦးဖိုးတုတ် အသက်ရှင်လျက်ရှိစဉ်က နာမည်ကြီး
ကြွက်စိကြွက်စိရှိခဲ့သလောက် ကွယ်လွန်သောအခါ၌ တိတ်ဆိတ်လှ၏။

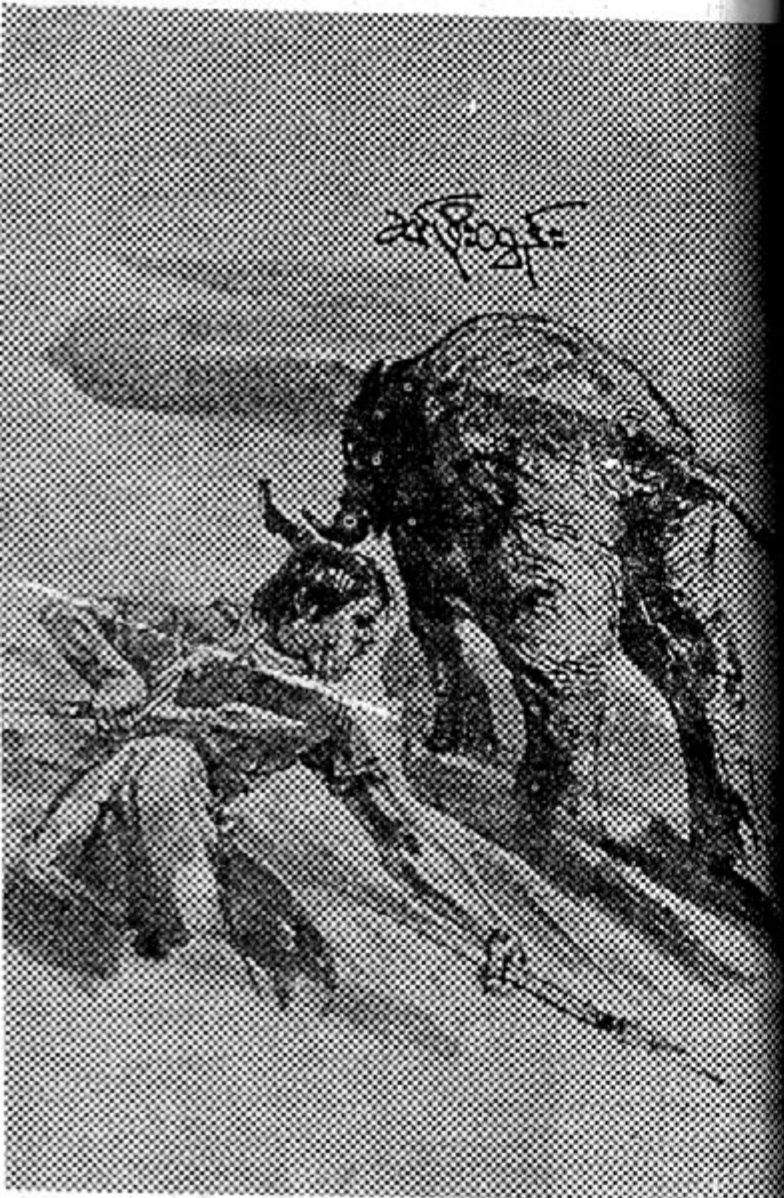
ထုံးစံအတိုင်း ဟောင်းနွမ်းသော မလုံတလုံ ခေါင်းတွင်ထည့်
ကာ စဏ္ဍာလသည် ဦးဖိုးတုတ်အား ထောင်တွင်းမှ ထုတ်လာခဲ့၏။

ရွှေမောင်သည် ဝတ္တရားအတိုင်း တံခါးမှထုတ်ပိ ခေါင်းကိုဖွင့်ကြည့်
ရာ နိုင်ငံကျော်ဦးဖိုးတုတ်အား မိဖွားတိုင်းဖွားတိုင်း အဝတ်ပလာနတ္ထိ
နှင့် တွေ့ရသဖြင့် ဘိုးတော်မင်းတရားလက်ထက် အမတ်ကြီးဦးပေါ်ဦး
ကွယ်လွန်သောအခါ ခေါင်းထဲမှ အပြင်သို့ လက်ဝါးတစ်ဖက်ထုတ်ထား
ရန် မှာခဲ့သည်ဆိုခြင်းကို သွား၍ သတိရမိ၏။

လောက၌ လူများသည် ပိုင်ဆိုင်မှုအမျိုးမျိုးကို မက်မောကြ၏။
တချို့က ပစ္စည်း၊ တချို့က ရာထူး၊ တချို့က ဂုဏ်၊ အာဏာ၊ နာမည်
ကြီး စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး မက်မောတပ်မက်ပြီး ထိုကိစ္စများအတွက်
မနာဘဲ၊ မသေဘဲ တစ်ကမ္ဘာတိုင်အောင် ခံစားရတော့မည်အလား တရား
သောနည်း၊ မတရားသောနည်းတို့ဖြင့် အားထုတ်နေကြရာ၌ နောက်ဆုံး
သေမင်းခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါရသောနေ့တွင် လမ်းပေတော် ဦးဖိုးတုတ်
ကဲ့သို့ မိမိကိုယ်ခန္ဓာမှ အဝတ်ကို သူများချွတ်ယူထားလိုက်သည်ကိုပင်
တားဆီးခြင်းငှာ မတတ်နိုင်တော့သောအချိန်သို့ မလွဲဧကန် ရောက်ရ
မည်ဖြစ်ရာ အာဏာမက်သူ၊ ပစ္စည်းမက်သူ မတရားသောနည်းလမ်း
ဖြင့် သူတစ်ပါးအား နှိပ်စက်နေသူများ သတိသံဝေဂကြေစေရန် လမ်းပေ
တော် ဦးဖိုးတုတ်အား ပမာထား၍ ရေးသားလိုက်ပါတော့သတည်း။

ရန်ကုန်မြို့နှင့်တကွ မြန်မာနိုင်ငံတဝန်းလုံးတွင် သိမ့်သိမ့်တုန်
အောင် နာမည်ကြီးခဲ့သော လမ်းပေတော်ဖိုးတုတ်၏ ဘဝဇာတ်လမ်းကို
ဖတ်ရှုပြီးနောက် အခြား သံဝေဂရဖွယ်ကောင်းလှသော စာအုပ်များကို
လည်း ဖတ်ရှုကြည့်ပါဦး။





အိမ်ထောင်ရေး

□

စာရေးသူတို့ငယ်စဉ်က ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးတွင် အဘွားအေ ငြီးပြောလေ့ရှိသော ပုံတစ်ပုံကို မကြာမကြာ သတိရမိသည်။ အထူး နှစ်ခြင်း အောက်၌ ဖော်ပြလတ္တံ့သော အဖြစ်အပျက်များကို ရေးသား ဖော်ပြရုံသာမက အဘွားအေကြီးကို ပြေး၍ မြင်ယောင်လေသည်။ အဘွားအေ၏ပုံ အကျဉ်းချုပ်မှာ ...

“ရှေးရှေးတုန်းက ဟိမဝန္တာတောထဲမှာ ခြင်္သေ့မင်းနှင့် ဆင်မင်း နှစ်ဦး မိတ်ဆွေဖွဲ့နေကြသတဲ့။ တစ်နေ့တော့ ဂင်္ဂါမြစ်ထဲက ရွက်လှေတစ် စင်းကိုကြည့်ပြီး ခြင်္သေ့မင်းက သူ့မိတ်ဆွေဆင်မင်းအား လူသတ္တဝါ တွေဟာ အင်မတန်ညစ်ညမ်းကြီးတယ်။

ဒါကြောင့် သူတို့ခွဲဝေးဝေးနေမှ ရန်ကင်းမယ်''

လို့ပြောပြီး တောနက်ထဲ ပြောင်းသွားသတဲ့။ ဆင်မင်းကတော့ ခြင်္သေ့မင်းပြောတာကို ရယ်မောပြီး လက်တစ်ဆုပ်လောက်ရှိတဲ့ လူ သတ္တဝါကလေးကို ကြောက်ရမယ်ဆိုရင် ရာဇဝင်ရိုင်းမှာပေါ့လို့ဆိုသတဲ့။ နောက်ပြီး သူဟာ တောနက်ထဲမပြောင်းဘဲ လူနဲ့နီးတဲ့ တောတွေထဲ မှာပဲ နေခဲ့သတဲ့။

ဒါနဲ့ပေါ့။ အခုတော့ ဆင်တွေကို လူတွေကဖမ်းပြီး သတ်ဟယ် ခိုင်းဟယ်နဲ့ လူတွေလုပ်သမျှခံနေကြရတာ။ ဗလအားကိုးတဲ့ အကောင် ကြီးက ဉာဏ်ရှိတဲ့လူသေးသေးကို ပြန်မလှန်ခဲ့ဘူး။ ကြိုတင်တွေးတတ် တဲ့ ခြင်္သေ့တွေတော့ ဘယ်မှာမှရှာမရဘူး။ အဲဒါ ... ငိုမြေးပျား ... မှတ်ထားကြ။

ရိုးရိုးအားထက် ဉာဏ်အားဟာ ဘယ်လောက်အားကြီးတယ် ဆိုတာ မှတ်ထားကြနော်။ လူအချင်းချင်းတောင်မှပဲ ဉာဏ်ရှိတဲ့လူက ဉာဏ်နည်းတဲ့လူတွေကို ခိုင်းနိုင်ကြသေးတာပဲ။ ဒီတော့ ဉာဏ်ကိုပွား အောင် ဂရုစိုက်ရမယ်။ သင်ကြားရမယ်။ သင်အံ လေ့လာမှတ်သားရ မယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဉာဏ်ဟာ ကြီးပွားလာတယ်။ နမော်နမဲ့ အိမ် ကာ စားကာဆို ဉာဏ်သာတဲ့လူတွေက မင်းတို့ကို ခိုင်းလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ဉာဏ်မရှိဘဲ မာနကြီးတဲ့ဆင်လိုကော နေကြလိမ့်မယ်။ မှတ်ထားကြ နော်''

ဟု အဘွားသည် သူ့ပုံကို အဆုံးသတ်လေ့ရှိသည်။



[၂]



လူသတ္တဝါတို့သည် တောဆင်ရိုင်းများကို မိမိတို့အကျိုးငှာ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ကြ၏။ ကျမ်းဂန်အရ ဂူဠသုဘဒ္ဒါ က လိုချင်သဖြင့် မုဆိုးကြီးသောနတ္ထိရ်သည် ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းကို သတ် ဖြတ်ပြီး အစွယ်ကို ထမ်းလာခဲ့သည်မှာ လူက ဆင်ကို မရရသည့်နည်း နှင့် ကြံဆသော ဉာဏ်ဆင်မှုပင်ဖြစ်သည်။ ယခုခေတ်၌လည်း လူတို့ သည် ဆင်ကို ခဲရာခဲဆစ် ဖမ်းယူသတ်ဖြတ် ခိုင်းစေလျက်ရှိကြ၏။

သို့ရာတွင် ဆင်တစ်ကောင်ကို ဖမ်းမိရန်အရေးမှာ သေးလှ သည်မဟုတ်ပါချေ။ ဆင်ဖမ်းရာ၌ ဆင်၏ဗလအားကို ဉာဏ်အားမမီ က အသက်ကို စွန့်ကြရသည်အထိ ခဲယဉ်းသော လုပ်ငန်းမျိုးဖြစ်ပေ သည်။

ရှေးခေတ် သေနတ်ခဲယမ်းမီးကျောက် မပေါ်မီက ဆင်ကို ကျူးသွင်းဖမ်းခြင်း၊ မြေတွင်းများတူးကာ တစ်စုံတစ်ခုဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားပြီး မြေတွင်းထဲကျအောင် စီမံဖမ်းဆီးခြင်း၊ သစ်ပင်ကြီးပေါ်မှ သစ်တုံးကြီးများကို ချွန်ထက်အောင်ပြုလုပ်ပြီး ကြိုးဆိုင်းဆွဲလျက် သစ်ပင်အောက်သို့ ဆင်ရောက်လာကာ ကြိုးကိုဖြတ်ချ၍ ဆင်ကို အနာတရ ဖြစ်အောင် လုပ်ခြင်းစသော ဉာဏ်ကစားမှုတို့ကို သုံးခဲ့ကြ၏။

ခဲယမ်းမီးကျောက်ပေါသော ယခုခေတ်တွင်ကာ ဆင်ပစ်သေနတ်ဟု အထူးထွင်ကာ ပစ်ဖမ်းနေကြသော်လည်း ဆင်တစ်ကောင် ရမည့်အရေးမှာ လွယ်ကူသည်မဟုတ်၍ ဆင်ပစ်နေကျ မုဆိုးများပင် ဆင်၏လက်တွင် အသက်ဆုံးရှုံးကြရသည်မှာ မနည်းပါပေ။

ဆင်မှာ တခြားသတ္တဝါများကဲ့သို့ မဟုတ်မှု၍ သူတို့၏အရေပြားကပင် တစ်လက်မမျှထူပေရာ အားခွန်ဗလကောင်းလှသော ဆင်ကို အထူးလုပ်ထားသော သေနတ်များဖြင့်ပင် တစ်ချက်တည်း ဖိစိန်မခြွေနိုင်ကြရကား ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ဆင်ဖမ်းသူ လူမျိုးပေါင်းစုံတို့ လက်မှိုင်းချရလောက်အောင် ခက်ခဲသောအလုပ်ဖြစ်ပေ၏။ ဤအလုပ်မျိုးကို ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးထဲမှ ထူးချွန်သောသူအချို့သည် မည်သည့် လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက် သေနတ်ကိုမျှအားမကိုးဘဲ ဝက်ကို လှံနှင့်ထိုးသကဲ့သို့ လှံဖြင့် ထိုးဖမ်းသူရှိပါသည်ဟုဆိုက 'အကြွားဘယ့်နယ်ရေးပါမယ်' ဟု ဇာတ်လူပြက်များပြောသကဲ့သို့ ပြောကြမည်လား မသိပါချေ။ သို့ဖြစ်ရာ မသိလျှင် သိအောင် ရေးသားဖော်ပြအပ်သည်ဟု ယူဆပါသဖြင့် အောက်ပါအတ္ထုပ္ပတ္တိကို မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။



ဟင်္သာတခရိုင်၊ လေးမျက်နှာမြို့နယ်၊ သီတာခဲဌာနအပိုင် ဖက်စလစ်ရွာသား မောင်ဖိုးထွန်းဟုဆိုလျှင် အနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် မသိသူ အလွန်ရှား၏။ မောင်ဖိုးထွန်း၏ ကျော်စောခြင်းမှာ မိဘမျိုးရိုးအရ ချမ်းသာကြွယ်ဝ၍လည်း မဟုတ်၊ ပညာတတ်၍လည်းမဟုတ် မိုက်၍ နာမည်ထွက်သည်လည်း မဟုတ်။

မောင်ဖိုးထွန်းမှာ နာမည်သာကြီးလှသည် အသက်မှာ နှစ်ဆယ်နှင့် သုံးဆယ်အရွယ်မျှသာ ရှိသေးသော တောသား လူရိုးကလေးဖြစ်၏။ သူ၏ဖခင် ဦးကုလားကြီးမှာ ဆင်းရဲလှ၍ မောင်ဖိုးထွန်းအား ငယ်စဉ်က ဘာပညာမျှ သင်မပေးနိုင်။

ဦးကုလားကြီးကိုယ်တိုင် တောတောင်တစ်လျှောက် အမဲသား
ငါးများကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ဖမ်းဆီးစားသောက်ရသော မုဆိုးတစ်ပိုင်း
လူရိုင်းကြီးမျှသာဖြစ်၍ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ မြန်မာပြည်မှ ပြေးရသည်အထိ
မွေးကတည်းကပင် ဆင်းရဲစွာ လုပ်ကိုင်စားနေရရှာ၏။

သို့ရာတွင် သားသုံးမျိုးအနက် အတိဇာတသားဟု ခေါ်ထိုက်
သော မောင်ဖိုးထွန်းမှာ မည်သည့်ပညာမှ မတတ်စေကာမူ အသက်
အစိတ်အရွယ်၌ သီတာကုန်းပြင်ရွာ၌ အိမ်ကြီးရခိုင်ဆောက်ကာ မင်း
သူဌေးများသာ အသုံးပြုနိုင်သော ဆင်စွယ်များဖြင့် တစ်အိမ်လုံးကို
ဆင်ယင်ထားနိုင်သည်မှာ လူတိုင်းအံ့ဩစရာ ဖြစ်ပါပေ၏။

မောင်ဖိုးထွန်းသည် ဇနီးသည် မစိန်ဝိုင်းနှင့် သားကလေး
မောင်ချစ်အေးတို့အား မိမိ၏ခဲရွမ်းသတ္တိဖြင့် တစ်သက်လုံး ကျွေးမွေး
လာခဲ့၏။ ထူးခြားသော အကြောင်းတစ်ခုမှာ မည်သူမဆို တောလည်
သွား၍ အမဲသားငါးရရှိက မောင်ဖိုးထွန်းတို့အိမ်သို့ ဦးဦးဖျားဖျား ပေး
တတ်ကြပြီး ရပ်ဝေးရွာဝေးကဟူမူ ချက်ပြီးသား အမဲဟင်းလျာတစ်ခွက်
ကို မောင်ဖိုးထွန်းသို့ တမင်ရည်စူးလျက် ဦးပင်းကျော် နတ်မင်းအား
အဖက်နှင့် မြှောက်ကြသကဲ့သို့ မျက်ကွယ်ရာ အဝေးရပ်မှပင် မြှောက်ကြ
သည့် အလေ့ဖြစ်သည်။

ပြောမယုံ ကြံဖူးမှသိ ဆိုသကဲ့သို့ အမှန်ပင်ထူးလှ၏။ ထိုကဲ့
သို့ မောင်ဖိုးထွန်းအား အထင်ကြီးတစ်ခွဲသားနှင့် တစ်နယ်လုံးက လေး
စားပေးသကြသည်မှာ ယုံကြည်ချက်ရှိကြ၏။ သူတို့၏ယုံကြည်ချက်မှာ
မောင်ဖိုးထွန်းအား 'တစ်ပွဲစား' ဟု ယုံကြည်ကြခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

'တစ်ပွဲစား' ဟူသည်မှာ ရှေးအခါက ငါးဖမ်းသော အင်းသား
ကြီးများ အချို့အကုသိုလ်များလွန်း၍ လူ့ဘဝမှသာရဲတဝသို့ ကူးပြောင်း

သွားသဖြင့် အင်းလုပ်သားများက ပွဲပေးပေးသကြသော ရိုးရာယုံကြည်
ချက်ဖြစ်၏။

ထိုကဲ့သို့ ပွဲပေးပေးသမှ ငါးများစွာရစေရန် တစ်ပွဲစား သရဲ
က ကူညီသည်ဟူ၍ ယုံကြည်သည်နည်းတူ အသက်မသေသေးသော
မောင်ဖိုးထွန်းအား လူအများက တောင်ပိုင်နတ်ကြီး ကြည့်ရှုစောင့်မ
ထားသူဟု ထင်မှတ်ကြ၏။ မောင်ဖိုးထွန်းကမူ သဒ္ဓါ၌လှပေးသော
အမဲဟင်းလျာများကို ရယ်ကာမောကာနှင့် စားပစ်လိုက်လေသည်။

သို့ရာတွင် မောင်ဖိုးထွန်းအား 'တစ်ပွဲစား' ဟု ထင်လောက်
သော ခိုင်လုံသောအကြောင်းက ရှိနေပေသည်။

(၁) မောင်ဖိုးထွန်းသည် ဆင်ကို လှံနှင့်ထိုး၍ သတ်စားလာ
သည်မှာ သူ၏အသက် နှစ်ဆယ်မှသုံးဆယ်အထိ ဆယ်နှစ်ကာလတွင်
ဆင်ကောင်ရေများစွာ သတ်ပြီးခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဤကဲ့သို့
မုဆိုးကျော်ရှိမှ ရှိပါ့မလားဟု သံသယရှိစရာပင်ဖြစ်လေသည်။

(၂) တကယ် အမဲကြီးကိုရည်ရွယ်၍ အိမ်မှထွက်သော မုဆိုး
များမှာ ဆင်ဆိုလျှင် ဆင်မှ၊ ဆတ်ဆိုလျှင် ဆတ်မှ၊ ဖမ်းတတ်သတ်
တတ်ကြ၏။ လမ်းတွင်တွေ့သော အခြားသတ္တဝါများကိုသတ်ကာ နတ်
မကြိုက်၍ ရည်မှန်းထားသော အမဲကောင်နှင့် လွဲတတ်သည်ဟု မုဆိုး
တိုင်း သမရိုးကျ ယုံကြည်ထားကြ၏။

အထူးသဖြင့် ကျားသတ္တဝါမှာ တောသုံးထောင်ပိုင်သော
တိရစ္ဆာန်မင်းဟုယူဆကာ မုဆိုးများက ဘေးမဲ့ပေးသကဲ့သို့ ကျားက
လည်း မုဆိုးများကို မည်သည့်အခါမျှ ပနှောင့်ယှက်ဟု ယုံကြည်ထား
ကြပြန်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကျားမှာ တိရစ္ဆာန်များအား ရှာဖွေ
စားသောက်သော တိရစ္ဆာန်မုဆိုးဖြစ်၍ လူမုဆိုးက ဘဝတူမုဆိုးချင်း

ဟုယူဆကာ ရန်မပြုလိုကြပေ။

သို့ရာတွင် မောင်ဖိုးထွန်းမှာ ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်ပါချေ။ ဆင်ဖိုးထွန်း ရန် ရည်စူးထွက်သွားသော မောင်ဖိုးထွန်းသည် လုံတစ်ချောင်းကို ကာ အိမ်မှထွက်သည်ကစ၍ ပုတ်သင်၊ ကင်းလိပ်ချော၊ ဖွတ်၊ ပုတ်တံလိပ်မှကျန် ကျားထိအောင် တောက်လျောက် ထိုးသတ်သွားသော အကျင့်ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဆင်စွယ်ကိုထမ်းကာ တောမှပြန်လာ တတ်၏။ သို့နှင့် မောင်ဖိုးထွန်းအား တောင်ပိုင်နတ်က အထူးစပါယ်ရှင် စောင့်ရှောက်နေသည်ဟု ထင်ကြ၏။

(၃) တတိယအချက်မှာ တစ်ပါးသော မုဆိုးများက ဒီအနံ့တွင် ဘယ်တော့ကိုဝင်ကာ ဘယ်သတ္တဝါကို ရနိုင်ပါသနည်းဟု အကြံဉာဏ်တောင်းပါက မောင်ဖိုးထွန်းသည် စိတ်ရှည်လက်ရှည်စဉ်းစားပြီး ထိုင်နေသောကြမ်းပြင်ကို သူ၏လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် တဒေါင်ဒေါက်ခေါက်၍ နက်နဲစွာ တွေးလျက်ပြောတတ်၏။ သူပြောလိုက်သည် အတိုင်းသွားက အမဲရမည်သာဖြစ်၏။ သူကမသွားနှင့်ဆို၍ သွားသော် မရသည်က များလှချေသည်။

(၄) စတုတ္ထအချက်မှာ မောင်ဖိုးထွန်း၏ ဖခင်မှာ ဆင်ဖိုးထွန်း ရင်း ဆင်သတ်၍ တော၌သေရ၏။ သို့ဖြစ်၍ မောင်ဖိုးထွန်းအား သူ၏ အဖေက တောင်ပိုင်နတ်ဘဝမှ အကူအညီပေး၍သာ ဤမျှတောအကြောင်း၊ တိရစ္ဆာန်အကြောင်းများကို တစ်ပွဲစားအင်းသားကြီးတစ်ပါးအကြောင်းသိသကဲ့သို့ ထူးဆန်းစွာသိနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ကြ၏။ မည်သူမည်ကဲ့သို့ထင်ထင် မောင်ဖိုးထွန်းမှာ ရယ်၍သာနေလေသတည်း။

“ဘယ့်နယ် ... ကိုဖိုးထွန်း၊ ခင်ဗျား ဒီရာဇဝတ်အုပ်အလုပ်နဲ့ ပျော်ရဲ့လားဗျ”

“မပျော်ပါဘူးဗျာ ...။ မလွဲမရှောင်သာဆိုတော့ ခက်သားပဲ။ ကျွန်တော်က နိုင်ငံရေးလည်းမသိ၊ ပုဂ္ဂိုလ်စွဲလည်း မထားပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော် ဝန်ကြီးသက်တော်စောင့် မလုပ်တာပေါ့။ အခု အလုပ်တောင် ငြင်းမရလို့သာ လက်ခံရတာ”

“အေးလေဗျာ။ လက်သမားဆရာတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်အောက်ကို ဘယ်နေရာသုံးမယ်ဆိုတာ သိသလို ခင်ဗျားကိုလည်း ဆိုင်အောက် ဘယ်လိုအသုံးချရင် ဘာအကျိုးဖြစ်ထွန်းနိုင်တယ် ဆိုတာသိလို့ ခင်ဗျားကို မြှောက်စားကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် ...။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က တိုင်းပြည်ပူဇော်ရေး ကိုယ့်နယ်ကလေးအေးပါစေလို့ တစ်နှစ်နှစ်လောက်တော့ မျက်စိပိတ်လက်ခံလိုက်တာပဲ။ နှစ်စေ့ရင်တော့ တောပြန်တက်၊ ဆင်ထိုး အေးအေးပဲ နေတော့မယ်”

“ဒါနဲ့ဗျာ ... ခင်ဗျားဟာ ဆင်ထိုးတာ၊ သေနတ်ပစ်တာ တယ်အမည်ကြီးပါလား။ ခင်ဗျားကို 'တစ်ပွဲစား' လို့တောင်ပြောပြီး တစ်နယ်လုံးကြောက်နေကြဆိုပါကလား။ ဟုတ်သလားဗျာ”

“ဒါတွေ အလကားပါ။ တစ်နယ်လုံး ကြောက်နေကြတယ်ဆိုတာ မမှန်ဘူး။ တစ်နယ်လုံး ခင်ကြဲတယ်ဆိုမှ ဖြစ်မယ်။ ဘာပြုလို့ ဆည်းဆိုတော့ ကျွန်တော် အသက်နှစ်ဆယ်သား အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကတည်းက ဆင်ထိုးလာတယ်။

ဒီတစ်နယ်လုံး ကျွန်တော်ထိုးတဲ့ ဆင်သားကို မစားဖူးသူ မရှိပါဘူး။ ဒီတစ်နယ်လုံးကလူတွေ အလှူအတန်းပြုချင်လို့ ကူညီပါလာပြောရင် ကျွန်တော်က ဆင်တစ်ကောင်ထိုးပြီး ပေးလိုက်တာပဲ။ ဆင်တစ်ကောင်ဆို စားပါလေတော့။ ငွေလိုလည်း ငွေကူလိုက်တာပဲ”

“ခင်ဗျားက ဆင်ကို ဝက်သတ်တာထက် လွယ်အောင်လဲ နေတော့ ကြောက်ကြတယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှာပဲ။ ခင်ဗျားကို တောင်ပေါ် နတ်တွေ ပူးကပ်နေတယ်ပြောတာလည်း ဟုတ်ရမယ်။ နို့မဟုတ် ... တခြားလူတွေ တကယ့်ဆင်ပစ်သေဖတ်ခွင့် လိုက်ပစ်တာတောင်မှ နိုင်တာကြီး။ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ပဲ ဆင်ကိုသတ်တယ်ဆိုတော့ လူတွေ ပြောစရာပေါ့”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... သိပ်လည်း အထင်မကြီးပါနဲ့။ ဘယ်သူ့အတွက် ကျွန်တော့်လို လုံ့လရှိပြီး ဉာဏ်ဖက်ရင် ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ကျွန်တော်က ငယ်ငယ်ကပဲ လေ့လာခဲ့တော့ ထူးချွန်တယ်ဆိုပါတော့”

“ကဲ ... ကြိုးစားပုံလေးလည်း ပြောပြပါဦး။ နားထောင်အောင်”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဒီလိုချာ ... ဒီလို ...”

ဆင်ဖိုးထွန်းက အေးစက်စက်ပြောလိုက်၏။ အချို့အချို့ အလွှာ သလ္လာဟ ပြောနေသူနှစ်ဦးမှာ တစ်ဦးက နာမည်ကျော်ဆင်ဖိုးထွန်း (ဒီ ဆင်ဖိုလ်ထွန်းအမည်ခံ အထူးအရံရဲအုပ်ဖြစ်၍ တစ်ဦးမှာ နိုင်ငံရေး အခြေအနေအရ ဆင်ဖိုးထွန်းကြီးစိုးသော သီတာကုန်းပြင်နယ်တွင် သွား ရောက်ခဲ့လှုံ့ရသော သခင်ထွန်းလူတို့ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ်မှာ သောင်းကျန်းသူ အမျိုးမျိုးတို့က နိုင်ငံတော် အစိုးရအား အစွမ်းကုန် မီးကုန်ယမ်းကုန် ဒုက္ခပေးနေကြချိန်ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ သောင်းကျန်းသူတို့သည် ဟင်္သာတမြို့သို့ ၁၉၄၉ ခု မတ်လကုန်ခန့်တွင် ဝင်ရောက်လာကြပြီး လေးမျက်နှာ၊ ငသိုင်းချောင်း မြို့များကို ၁၉၄၉ ခု၊ ဩဂုတ်လအတွင်း သိမ်းပိုက်လိုက်ကြ၍ အစိုးရ တပ်များသည် ယာယီအားဖြင့် ဆင်ဖိုးထွန်းနယ်ပယ်ဘက်သို့ ဆုတ်ခွာ

ကြရ၏။

ထူးဆန်းပုံမှာ ရောင်စုံသောင်းကျန်းသူတို့သည် နယ်ပယ်တစ်ခု လုံးအသီးသီး အသက အသက သိမ်းပိုက်နိုင်ကြသော်လည်း ဆင်ဖိုး ထွန်း ထိန်းသိမ်းထားသော သီတာကုန်းပြင်ကိုမူ မသိမ်းပိုက်နိုင်ကြ ပေ။ သို့နှင့် ဟင်္သာတ၊ လေးမျက်နှာ၊ ငသိုင်းချောင်းမြို့နယ်များမှ နိုင်ငံ ရှေးစီးပွားရေးအရ ဘေးမကင်းဟု ယူဆထားသူများသည် ဆင်ဖိုးထွန်း နယ်တွင် သွားရောက်ခဲ့လှုံ့ကြရာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များအနက် သခင်ထွန်းလူ လည်း တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်ပေသည်။

သခင်ထွန်းလူမှာ ဆင်ဖိုးထွန်း၏ အကြံဉာဏ်၊ ရဲစွမ်းသတ္တိ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းပုံကို အထူးသဘောကျ နှစ်ခြိုက်နေသူဖြစ်၍ နယ်သူနယ်သားများက အသက်အရွယ်ငယ်သေးသော ဆင်ဖိုးထွန်းအား ဘုရားတစ်ဆူ၊ ဂူတစ်လုံးအားထားကြပုံကို အံ့သြ၍မဆုံးအောင် ရှိနေ သဖြင့် ထူးဆန်းသော ဆင်ဖိုးထွန်းအား ကြံကြိုက်တိုင်း မေးမြန်းနေ တတ်ပေသည်။

ဆင်ဖိုးထွန်းကလည်း လူမျိုးမရွေး၊ ဘာသာမရွေး ဆက်ဆံ သူဖြစ်ရကား သူ၏ဘဝတစ်သက်တာတွင် အရေခန်းခန်း ကြိုးစားလာ ခဲ့ပုံများကို အကြားအဝါမပါ အရိုးခံသက်သက်ဖြင့် သခင်ထွန်းလူနှင့် ဆုံတိုင်း အေးအေးဆေးဆေး ပြောနေတတ်၏။

ရှေးအင်္ဂလိပ်အစိုးရခေတ်က ဆင်စွယ်တစ်စုံ၏ တောရွာပေါက် ဈေးမှာ ငါးရာမျှရှိပေရာ ဆင်ဖိုးထွန်းသည် ဆင်စွယ်ဆင်ရိုး ဆင်သား များကိုရောင်းလျက် လက်ဖျားတွင် ငွေသီးနေသူဖြစ်၏။ အင်္ဂလိပ်ခေတ် အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်ခန့်ကပင် တစ်နှစ်တွင် ဆင်တစ်ဆယ် ဆယ်ငါး ကောင်မျှသတ်သည်ကို အစိုးရက မသိသော်လည်း ငါးသိုင်းချောင်းမြို့နေ

ဆင်ဖမ်းဆင်သတ် လိုင်စင်ရသော အင်္ဂလိပ်လူမျိုး မစ္စတာဘတ် (ချီ) ဆိုသူမှာ ဆင်ဖိုးထွန်းအတွက် ကြီးစွာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေ၍ ထိုဆင်ဖမ်းခိုလ် မစ္စတာဘတ်(ချီ)မှာ ဖိုးထွန်း၏ လုံလောက်မှု အသုံးမကျသော မိမိ၏ ဘီလပ်လုပ် ဆင်ပစ်သေနတ်ကို စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ချောင်ထဲ ထိုးထားရသည့်အခြေသို့ ရောက်ခဲ့ပေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမဖြစ်ပွားမီ ဥပဒေပြုလွှတ်တော်တွင် ဆင်ဖိုးထွန်းကို လိုင်စင်မဲ့ အများအပြားသတ်ခြင်း၊ ပုသိမ်ခရိုင်တွင် ပေါ်ပေါက်နေသည်ကို အစိုးရသိပါသလား။ သိလျှင် ကာကွယ်ပေးပါမည်လား အစရှိသဖြင့် မေးခွန်းများ မေးမြန်းဖူး၏။ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ပုသိမ်ခရိုင်သစ်တော အရေးပိုင်က အရေးယူစုံစမ်းသည်အထိ ဖြစ်သွားလေသည်။

သို့ရာတွင် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးက ဆင်ဖိုးထွန်းအား အကာအကွယ်ပေးလိုက်ရာ ဆင်ဖိုးထွန်းသည် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နှင့် ဂျပန်ခေတ်တွင် ကြိုက်ရာဆင်ကို ထိုးသတ်နေနိုင်ခဲ့လေ၏။

ဆင်ဖိုးထွန်းသည် သခင်ထွန်းလူအား သူငယ်စဉ်မှပင် စွဲလမ်းကာ ကြိုးစားလာမှုကို သိတာကုန်းပြင်၊ ကင်းကတ်နားရှိ သူ၏အိမ်တွင် ဆင်သားခြောက်နှင့် ဆင်ခရမ်းသီးကို ငံပြာရည်ကောင်းကောင်းနှင့်ချက်လျက် ငံပြာရည်နှင့်မှ အချိုထွက်သော ဆင်သားဟင်းကို ကျွေးမွေး ဧည့်ခံရင်း တပြုံးပြုံးပြောနေလေသတည်း။

'စုံနဲ့သာမြိုင်၊ ရက်တွင် ထုံသင်းငယ်ကြိုင်၊ ဂနိုင်ဟေမ' ဟု စုံနဲ့သာမြိုင် ရှာပုံတော် ဦးကျောသည် တောအမျိုးမျိုးတို့၏ ဂုဏ်ကို ဖော်၍ သီကုံးစပ်ဆိုထားသကဲ့သို့ ဆင်ဖိုးထွန်းဟု နာမည်ညာခေါ်ရာ ဖြစ်လာမည့် ဆင်ဇာတ်လိုက်ကြီးသည် တောပေါင်းစုံတို့ဖြင့် တန်ဆာ

ဆင်အပ်သော ရခိုင်ရိုးမ တောင်ခြေတောင်ဖျားကျရွာ၊ လေးမျက်နှာ၊ ငါးသိုင်းချောင်း၊ ပုသိမ်ခရိုင် ဖိုခနောက်ဆိုင်တည်ရှိသော တောကြီး ဗျက်မည်းအရပ်တွင် လူ့ဘဝသို့ရောက်ရှိလာ၏။

သူ၏မွေးဖွားရာ ဇာတိချက်မြူပ်မှာ ဆင်ကနီဂုံရွာဖြစ်၍ အဖေဖြစ်သူ ဆင်မုဆိုးဦးကုလားကြီး၏ သားကြီးဩရသဖြစ်၏။ မောင်ဖိုးထွန်း၏ တစ်ဦးတည်းသော တအူတုံဆင်း ညီရင်းချစ်ဖို ကိုလူမျိုးကား မောင်ညိုပင်တည်း။

မောင်ဖိုးထွန်းနှင့် မောင်ညိုတို့၏ ဖခင်သည် မောင်ဖိုးထွန်းက ကျောင်းသားအရွယ်ရောက်သောအခါ ဖက်စလက်ရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်လေသည်။ သားနှစ်ဦးကိုမူ ပညာရင်နှိုးသောကိစ္စနှင့်ရန် ကွင်းကလေးရွာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ပို့ထားလိုက်၏။

ဦးကုလားကြီးသည် ဖက်စလက်ရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ခြင်းမှာ တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်းမဖြစ် သဘောထားကာ သူ၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနှင့် ဆီလျော်မည့် ဒေသကိုရွေး၍ ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ ဖက်စလက်ရွာသည် တောတောင် အလွန်ကောင်းသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။

တံငါသည် မြစ်နားချောင်းနားကို လှသကဲ့သို့ မုဆိုးသည် တောကို လှရမည်သာဖြစ်၏။

မုဆိုးကြီး ဦးကုလားသည် မိမိမူလဆင်ကနီဂုံရွာတွင် မုဆိုးဘဝဖြင့် အသင့်အတင့် တစ်ဝမ်းတစ်ခါးလုံသော်လည်း သူ၏အကြံမှာ မတ်တတ်စာသာရှိ၍ တိုးလုံးစာမရှိသော ဤရိုးရိုးမုဆိုးဘဝမှ တစ်လှမ်း တက်လျက် သူတထူးမကြံစည်ဖူးသော ဆင်မုဆိုးဘဝကို မျှော်မှန်းပြီး အကြံကြီးကြီးနှင့် ဆင်သတ်ဆင်ဖမ်းရန် ကြံစည်၍ ဤဖက်စလက်ရွာ

သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ၏ စိတ်ကူးအတိုင်းဆိုသော် ဆင်တစ်ကောင်ရေချေက တစ်ချက်တည်းနှင့် ရတနာပုံဆိုက်၍ တစ်နှစ်တစ်ဖိုးဖြင့် ဗိုက်ကို ရိုက်စားနိုင်သည်ဟု စိတ်ကူးမဲရိုက်ဖြစ်နေရှာသည်။ သို့ရာတွင် ဆင်တစ်ကောင်ရပါမည့်အရေး ရောမသစ်ပင်ကြီးပေါ်တွင် လေးလံသောသစ်တုံးတွင် လှဲချွန်တပ်၍ ဇောက်ထိုးကြိုးဆွဲထားရ၏။

ထိုလှဲချွန်သစ်တုံးကြီးကို ရေချိုးရာမှ တက်ခါ သစ်ပင်အောက်မှ ဖြတ်သန်းလာကြသော ဆင်အုပ်ကြီးအပေါ်သို့ မကောင်းသူထိပ်သဘောဖြင့် ကြိုးကိုဖြုတ်ချသော သူ၏နည်းမှာ ၎င်းကောင် ထိုးသည့်နည်းထက်ပင် တိုက်ဆိုင်ခဲလှပေ၏။

ဖခင်၏ ပင်ပန်း၍ မသေချာလှ သောအလုပ်ကို ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်နေရှာသည့် မောင်ဖိုးထွန်းမှာ ဆင်ကို ဝါးချွန်နှင့်ကပ်ထိုးလျှင် ရမှာဘဲဟု ၁၀ နှစ်သားအတွေးနှင့် တွေးမိသည်။ ကွင်းကလေး ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် နဂမာဗုဒ္ဓါယပင်မကုန်ဘဲ ဖခင်ဖြစ်သူကို ဒုက္ခပေးလှသောဆင်ကို ထိုးသတ်ရန် ညီမောင်ညီကိုလက်ဆွဲ၍ ဖက်စလက်ရွာသို့ လစ်လာခဲ့လေသည်။

မောင်ဖိုးထွန်း ဆယ်နှစ်သားမှာ ဖခင်နောက်မှ လိုက်သည်မှန်သော်လည်း သံဖြင့်လုပ်သောလှံကို ကိုင်ရသည်မဟုတ်။ ဝါးချွန်ဖြင့် ကလေးအဖျားကို မီးဖြိုက်ထားသော ဝါးလှံကိုသာ ကိုင်ရရှာ၏။ အကြောင်းမှာ သံဖြင့်လုပ်သော လှံတစ်ချောင်းပျောက်လျှင်လည်းကောင်း၊ အမဲကောင်နှင့်အတူပါသွား၍ ဆုံးလျှင်လည်းကောင်း၊ လှံသစ်တစ်ချောင်း ထူထောင်ရန်မှာ ဦးကုလားကြီးအဖို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ဆောင် ဆောက်သည်ထက် ခက်ခဲခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။ သို့အတွက် မောင်ဖိုးထွန်းမှာ

ချွန်လှံကလေးဖြင့်သာ ကျေနပ်နေရရှာသည်။

မောင်ဖိုးထွန်းမှာ ငါတစ်နေ့နေ့တော့ ဆင်ကို အသေထိုးလိုက်မယ်ဟု အမြဲစိတ်ကူးလျက်ရှိ၏။ သံဖြင့်လုပ်သောလှံကိုသာ ဖခင်ကဲ့သို့ ဆင်ဆောင်ရပါက ဇောနိမုချသေပြီသာမှတ်တော့ဟု စိတ်ထဲမှ စဉ်းစားကြည့်၏။ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ သားမောင်ဖိုးထွန်းက မခံချင်စိတ်ဖြင့် ကြိုးဝါးကို တစ်ခါတစ်ရံ ကြားရသောအခါ၌ ပြုံးပင် ပြုံးမိသေး၏။

မောင်ဖိုးထွန်း (၁၃)နှစ်သားအရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ နယ်လက်ဖွံ့ဖြိုးလာသည်။ သူ၏ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန်မှာ တစ်ပါးသော ကလေးကဲ့သို့မဟုတ်ဘဲ ကာယဗလဟန်ပြ သစ်သားရုပ်ကဲ့သို့ အထက်ခြည့်အောက်ပြည့် ညီညွတ်လှသည်။ ခြေတံလက်တံ ပြေပြစ်တောင့်တင်းလျက် အသားအရေမှာလည်း ကျောက်ခဲကဲ့သို့ ဟကျောလှ၏။

ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝကပင် တောတိရစ္ဆာန်များနောက်သို့ အပြေးအလွှားလိုက်နေရင်းက ကြီးထွားလာသူဖြစ်ကာ တောတိရစ္ဆာန်တမျှ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်ခြင်း၊ မျက်စိရှင်ခြင်း၊ လှံပစ်လှံထိုးခြင်းတန်းခြင်းစသော အရည်အချင်းတို့နှင့် အံ့ဩဖွယ်ပြည့်စုံ၏။

တစ်ကြိမ်က ဝါးချွန်လှံကလေးနှင့် ဖခင်နောက်သို့လိုက်ရင်း နား၍ ဖိုးထွန်းသည် ကြောင်ကတိုးခေါ်တောကြောင်နို့ကို ရရှိလေ၍ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားသို့ ကြောင်ထိုးရန် တက်လိုက်သွား၏။ ကြောင်ကတိုးသည် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာဖြင့် ဟိုအကိုင်း သည်အကိုင်း ကူးပြီး ဆင်းပြေးရန် အားထုတ်စဉ် လျင်မြန်လှသောမောင်ဖိုးထွန်းသည် ကြောင်နှင့်အတူ သစ်ပင်ခြေရင်းသို့ရောက်ပြီး ဝါးချွန်ဖြင့် ကြောင်ကိုထိုးပြီး ဖြစ်နေတော့၏။

ဤနေရာ၌ မောင်ဖိုးထွန်း၏ လျင်မြန်ပုံမှာ ယုံတမ်းစကား

ပြောသည်ဟု စာဖတ်သူက ထင်နေသည်ဆိုကြပါစို့။ ပင်လယ်ပိုင်နေသော မြစ်ဝကျွန်းပေါ်နှင့် ရခိုင်တိုင်း အုန်းသီးအုန်းပင် ပေါရာအချို့ ကာလသားကိုလူပျိုတို့သည် အုန်းသီးခိုးကြရာ၌ အုန်းသီးကြွေသံကြား၍ လိုက်လာသော အုန်းခင်းပိုင်ရှင်သည် အုန်းသီးရော ခိုးသူကိုမတွေ့ဘဲ တစ်ခါတစ်ရံပြန်သွားရ၏။

အကြောင်းမှာ ကိုလူပျိုသည် အုန်းသီးနှင့်အတူ အောက်ဆရာကအောင် ပင်လုံးကို လက်ကွင်းစွပ်ကာ တစ်ချက်တည်း လျော့လိုက်၍ အုန်းသီးနှင့်လူမြေကြီးသို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ရောက်နေသည်ကို ကြားဖူးကြပေလိမ့်မည်။ စာရေးသူလည်း ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးပါ။ သို့ဖြစ်၍ ဆီသည်လည်း ဆီသည်အလျောက် ဆင်ထိန်းလည်း ဆင်ထိန်းအလျောက် ကျွမ်းကျင်ရာလိမ္မာကြသည်ဟု ဆိုရိုးရှိကြသည်မဟုတ်လော။



မောင်ဖိုးထွန်း နမောဗုဒ္ဓါယပညာကို သင်ခဲ့သော ကွင်းကလေးရွာမှာ မျှော်တောင်ခေါ် တောင်ကြီးတစ်လုံးကိုကျော်လိုက်လျှင် တစ်ညသွားခရီးဖြင့် ရခိုင်တိုင်း၊ သံတွဲခရိုင်၊ ဝှေ့ချောင်းရွာသို့ ရောက်နိုင်သည်။ တစ်နေ့သော် ကြိမ်တလီဝှေ့ချောင်းနယ်မှ လူထူးလူဆန်းအမျိုးသား မုဆိုးကျော် ဦးကျော်ဆိုသူသည် မောင်ဖိုးထွန်းတို့ရွာသို့ တပည့်နောက်ပါ သုံးလေးယောက်မျှနှင့် ရောက်ရှိလာ၏။

မုဆိုးဦးကျော်ရောက်လာခြင်းမှာ ဆင်စွယ်ကောင်းကောင်းလိုချင်၍ လာသည်ဟု ဆိုလေသည်။ သို့ရာတွင် ဦးကျော်သည် ဆင်စွယ်ဝယ်ရန် တိတ်တဆိတ်လာရောက်ခြင်းမဟုတ်။ (ရှေးအင်္ဂလိပ်ခေတ်က ဆင်စွယ်၊ ကြံ့ခွာစသည်တို့မှာ ဘိန်းကဲ့သို့ ခိုးဝှက်ရောင်းဝယ်ကြရ၏။)

ကြိုက်ရာစွယ်စုံဆင်ကို လှံနှင့်ထိုးယူမည်ဟုဆိုလေရာ ကြားရသူများမှာ ...ဟဲ့ ...ဟဲ့ ...ဟုရယ်ကာ ဦးကျော်အား လူကြားစကားအိုးအဖြစ်သာ ထင်မှတ်ကြ၏။ မုဆိုးလုပ်စားသူ ဖိုးထွန်း၏ဖခင် ဦးကုလားကြီးတို့ကပင် ...

“ဆင်ကိုလှံနဲ့ထိုးလို့ရရင် တစ်သက်လုံးပင် ကျွန်လိုက်ခံသေးရဲ့”

ဟု ပြောနေကြတော့သည်။

ဦးကျော်မှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော် ပိန်ပိန်ပါးပါး ရောင်ကြီးမွေ့ ထိုးကွင်းကျားကျားနှင့်ဖြစ်ပြီး ပိတ်ဖြူခေါင်းပေါင်းစကို မင်းသားကြီးဟန်ပတ်ထား၏။ သူသည် အင်္ကျီကို ဝတ်ခဲ့သည်။ တောင်ရှည်ပုဆိုးကို ခပ်လျော့လျော့ ခါးတောင်းကျိုက်ထားရာ သူ၏ပုံပန်းမှာ ပွဲထဲက လူပြက်လိုလို ဖြစ်နေပေသည်။

ဖက်စလက်ရွာသားတို့သည် ဦးကျော်၏ပြောဆိုချက်ကို ပါးစပ်တွင် လေရှိ၍ပြောသည်ဟုသာ ထင်နေကြသော်လည်း မောင်ဖိုးထွန်းမှာမူ မိမိကိုယ်တိုင် သံလုံကောင်းကောင်းနှင့် အနားသို့ ကပ်ထိုးရပါက သေနိုင်သည်ဟု အလိုလိုစိတ်ကူးနေသူဖြစ်ရာ မုဆိုးဦးကျော်က ဆင်ကို လှံဖြင့်ထိုးရန် လာသည်ကြားကတည်းက မိမိစိတ်ကူးနှင့် ကိုက်ညီသဖြင့် ဦးကျော်၏လှံကြီးကိုကြည့်ကာ လွန်စွာသဘောတွေ့လျက် ဦးကျော်၏ အနားမှ မခွာတော့ပေ။

“ဘကြီး... ဒီကနေ့တောထဲဝင်ရင် ကျွန်တော်ပါ လိုက်ပါရစေနော်”

“အေး... အေး... လိုက်ရပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘကြီးက ဆင်နဲ့တွေ့ချိန်မယ် နောက်ကပါတဲ့လူတွေကို သစ်ပင်ပေါ် ‘လင့်’

ပေါ်တက်ခိုင်းထားတယ်။ ဘကြီးက ဆင်ကို ‘လုံးချင်း’ ထိုးတာကွယ်’ မှတ်ချက် ။ ‘လင့်’ဆိုသည်မှာ သစ်ပင်မြင့်ပေါ်တွင် လှုပ်ထားသော ဝှေကိုခေါ်သည်။

‘လုံးချင်း’ဆိုသည်မှာ ရခိုင်စကားဖြစ်၍ တစ်ယောက်တည်း တစ်ဦးတည်းကို ဆိုလို၏။

“ဟင် ... ဘကြီးတစ်ယောက်တည်း ဆင်နားကို ကပ်ထိုးတယ် ... ဟုတ်လား။ ဘကြီး မကြောက်ဘူးလား”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဘကြီးက အနားကပ်တင်မကဘူး။ တစ်ခါတစ်လေ ဆင်မိုက်အောက်ကတောင် ရှောင်ပြေးလိုက်သေးတယ်။ တစ်ခါတစ်လေလည်း တင်ပါးကိုပုတ်ပြီး လှည့်အကြည့် ထိုးလိုက်တာပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါလည်း ဆင်အမြီးဆွဲပြီးမှ ဆင်ရဲ့ဦးခေါင်းဆက် ‘မိုးသီးကျ’ ခေါ်တဲ့ ခပ်နိမ့်နိမ့်နေရာကို လက်လွှတ်ထိုးလိုက်တာပဲ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ လှံကို လှံတဲ့နေရာလွတ်တိုင်း ထိရမယ်။ နှစ်ခါသုံးခါထိုးဖို့အချိန် မရှိဘူး။ တစ်ချက်ဆိုတစ်ချက်စွဲမှ ဖြစ်တာကွ။ အဲ ... လှံတဲ့နေရာကို ထိတယ်ဆို တစ်ချက်တည်း ဒူးတုတ်သွားတာပဲ”

“ဟင် ... တယ်ဟုတ်ပါလား ဘကြီးရာ။ ဒီပညာကို ကျွန်တော့်သင်ပေးပါလား ဘကြီး။ ကျွန်တော် လုံသာကိုင်ရစမ်းပါစေ ကျားကိုလည်း မကြောက်ပါဘူး။ ဆင်ကိုလည်း မကြောက်ပါဘူး”

“အေး ... အေး ... ငါ့တူက နည်းနည်းငယ်သေးလို့ပေါ့ကွာ။ ဒီအလုပ်ဟာ သတ္တိရယ်၊ လျင်မြန်မှုရယ်၊ လုံချက်မြောင့်ဖို့ရယ် အဓိကပဲကွ။ လုံချက်မြောင့်တာကတော့ အတော်အရေးကြီးတယ်။ သတ္တိရှိပေမဲ့ လက်မမြောင့်ရင် ကိုယ့်သေပေါက်နီးတာကွ။ လုံချက်မြောင့်ဖို့ရာက ကျင့်ရမယ်။ ဒီတော့ မင်းလှုပ်စက်ကို မနေမနားကျင့်ပေး သိလား”

၇၆ * မြိုင်မြိုင်ဟင်ကို

“ဟုတ်ကဲ့... ဘကြီး၊ ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါပြီ။ ဘကြီး
နောက်ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းလိုက်နိုင်ပါတယ် ဘကြီး။ ကျွန်
တော်ရှေ့ ဖြတ်ပြေးတဲ့အကောင်ဆို ဘာကောင်မှ မလွတ်တမ်းထိုးနိုင်
ပါတယ်။ ကျွန်တော်လိုက်ပါရစေနော်”

“ဟဲ့ကလေး... ဒီအလုပ်က ထင်သလောက် မလွယ်ဘူး
နော်။ ဘေးရန်က တွေ့တယ်ဆို သေပေါက်ကများတယ်။ အဲလေ...
မင်းကြည့်ချင်သပဆို လင့်ကောင်းကောင်းပေါ်က တက်ကြည့်ပေါ့ကွာ
ဘကြီး ဘယ်လိုလုပ်တယ် ကိုင်တယ်ဆိုတာကြည့်ပြီး နည်းယူပေါ့ကွယ်။
ဘကြီးဒီတစ်ခါပြန်သွားရင် နည်းနည်းကြာချင်ကြာမယ်။ ဒီတော့ ငါ့တူ
လည်း ကြီးရောပေါ့။ ဟုတ်လား”

မောင်ဖိုးထွန်းမှာ ဆရာကောင်းတွေ့ပါလျက် မိမိမှာ အရွယ်
မမြောက်တတ်သေး၍ တက်တစ်ခေါက်ခေါက်နှင့် မချင့်မရဲဖြစ်နေရာ
လေသတည်း။



ရခိုင်အမျိုးသား မုဆိုးဦးကျော်သည် လူပေါင်းသုံးဆယ်မျှကို
ထုတ်ကုန်ကုန် တစ်နေ့တစ်ကျပ်ငါးမူးစသည်ဖြင့် ပေးကာငှားပြီး တောထဲ
သို့ လှံစွဲကာ ဝင်သွားလေသည်။ အငှားခေါ်သွားသော လူအုပ်မှာ ရရှိ
သော ဆင်ကိုဖျက်၍ ကြပ်တင်ပြီး ဆင်သားထမ်းရန်သာဖြစ်ရာ ဦးကျော်
အား ဝိုင်းဝန်းကူညီရန် မဟုတ်ပါချေ။ ဆင်တစ်ကောင် ဆင်တစ်အုပ်
တို့တွေ့ရန် ကိစ္စမှာလည်း လွယ်ကူသည်မဟုတ်။ အလိုက်မသင့် (၁၀)ရက်
(၁၅)ရက်မျှပင် ကြာတတ်၏။

ဆင်ကို လှံနှင့် ဘေးကပ်ထိုး၍ ရနိုင်သည်ဆိုခြင်းကို မယုံ
တစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်ဖြစ်နေကြသော ဦးကျော်လားကြီးနှင့် မောင်ဖိုးထွန်း
၏ ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သူ မုဆိုးဦးမာတို့လည်း လူအုပ်ထဲတွင် မောင်ဖိုး

ထွန်းနှင့်အတူ လိုက်ပါလာကြ၏။ အားလုံးသောသူတို့မှာ ကြမ်းလှသော တောလမ်းခရီးကို ခံနိုင်ရည်ရှိသူများသာဖြစ်ကြရာ ပွဲကြီးပွဲကောင်း ဟုတ် မဟုတ်၊ မဟုတ်လျှင်လည်း တစ်နေ့တစ်ကျပ် ငါးမူးရရှိမည်ဖြစ်၍ အနံ့ တော့ဖြင့် မရှိနိုင်ဟုတွက်ပြီး လိုက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကံအားလျော်စွာ တောဝင်သည့်နေ့တွင်ပင် အဝေးမှ ဆင်အုပ် တစ်အုပ်၏ခြေသံကို ကြားကြရလေ၏။ လူအုပ်ကြီးသည် နီးရာသစ်ထဲ ကို တက်ကြရလေသည်။ ဦးကျော်မှာမူ မီးခြစ်တစ်ဆံကို ရှုံခနဲ မြည် အောင်ခြစ်ကာ လေတိုက်ရာဘက်ကို ကြည့်သည်။ ထိုနောက် ဟိုဟိုအိ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုကြည့်လိုက်ခြင်းမှာ ဆင်ကိုကစား ရန် နေရာကောင်း အကွက်ကောင်းကို ကြည့်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဆင်တို့၏သဘောမှာ ၁၅ ကောင် အကောင်နှစ်ဆယ် အုပ်ဖွဲ့၍ နေတတ်ကြပြီးလျှင် 'ပန်းဆင်'ခေါ် ဗိုလ်လုပ်သော စွယ်စုံဆင်က ဆင် အုပ်ကိုထိန်းသိမ်းလျက် ရန်သူကို ကာကွယ်တတ်၏။ ဆင်များမှ ကျား သတ္တဝါကဲ့သို့မဟုတ်ဘဲ လူနဲ့ကို ကိုက်သုံးရာမျှ အဝေးကပင် လေသံ လျှင် သိကြသော အနံ့ခံကောင်းသော သတ္တဝါများဖြစ်ကြ၏။ ကျား သတ္တဝါမှာမူ မည်သည့်အနံ့ကိုမျှ မခံတတ်ဘဲ သူ၏ ပုပ်စပ်သောအနံ့ ကိုသာ တစ်ပါးသောသတ္တဝါက ရရှိ၍ အဝေးက ရှုံကြကုန်သည်။

ဤကဲ့သို့သာ သဘာဝမရှိလျှင် တောသတ္တဝါ လူသတ္တဝါတို့မှာ ကျားစာသာ ဖြစ်ကုန်ပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ဆင်သတ္တဝါမှာ လေဆံ ဆိုပါက အနံ့မရတတ်ဘဲ ၎င်းတို့နှင့် ငါးတစ်ပြန်မျှ အကွာအတွင်းပင် ဘာနဲ့မျှမခံတတ်သော နမော်နမဲ့ သတ္တဝါများ ဖြစ်ကြ၏။

ဆင်အုပ်ကျရာနေရာကို အကျင့်ရှိပြီးသော မုဆိုးများသည် အဝေးကပင် သိနိုင်ကြသည်။ အကြောင်းမှာ ဆင်များ၏ လှုပ်ရှားသွား

လာမှုနှင့် ဝါးပင်များကို ဂျိုးဂျိုးရွတ်ရွတ်ချိုးကာ စားကြသောအသံတို့ ကို ဆင်သမားများက နားလည်ကြသည်။

ဦးကျော်သည် နောက်တော်ပါလူစု ဘေးကင်းလောက်ပြီဟု ထင်ရသောအခါ လူအုပ်ကိုလက်ပြုပြီး လေအောက်မှပတ်၍ ဆင်အုပ် ဆီသို့ ထွက်သွားလေရာ သစ်ပင်ပေါ်လင့်ပေါ်ရှိ လူများမှာ အသက်ပင် မရှူရဲအောင် အကဲခတ်နေကြပေသည်။

ဦးကျော်သည် 'ပန်းဆင်'ခေါ် ဗိုလ်လုပ်သောဆင်အား လူ ယောင်ပြုလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပန်းဆင်သည် ဦးကျော်ထံသို့ ဝါးလုံး ထိုး တစ်ရှိန်တည်းလိုက်လာတော့၏။ ဦးကျော်သည် မိမိလိုသောနေရာ အရောက် သုတ်ခြေတင်တော့သည်။ ဦးကျော်ပြေးလာသော နေရာမှာ တောင်ခါးပန်းဖြစ်၏။ တောင်ခါးပန်းမှာ ဆင်အတွက်ခြေကုတ်မပြုသော နေရာဖြစ်သဖြင့် ဆင်ကထင်သလောက် ခရီးမရောက်တော့ပေ။

သို့ဖြစ်ရာ ဖျတ်လတ်သောဦးကျော်က ဆင်ထက် တစ်ပန်း သာနေ၏။ ဦးကျော်သည် ဆင်ကို လုံးလုံးလျားလျားရင်ဆိုင်ပြီး တစ်ပတ် ပတ်ပြေးသည်။ ဆင်ကြီး၏နှာမောင်းသည် လေထဲတွင် တယမ်းယမ်း နှင့် ဦးကျော်အား လိုက်ဖမ်းနေရာ လင့်ပေါ်သစ်ပင်ပေါ်မှလူများမှာ အသည်းတအေးအေးနှင့် အသက်ရှူရန်ပင် မေ့နေသလို ရှိကြသည်။

ဦးကျော်သည် ဆင်နှာမောင်းနှင့်လွတ်ရုံ ကြက်ဥတစ်လုံးကွာ မှု လုပ်နေသည်မှာ အသည်းယားစရာကောင်းလှသည်။ ဆင်သည် မိမိ အလိုလိုပင် မြေညီရာ၌ ဖျပ်ခနဲ ... ဖျပ်ခနဲ လှည့်နိုင်သည့် သတ္တဝါ မဟုတ်ရကား တောင်ခါးပန်းတွင် ဦးကျော်လုပ်တိုင်း ခံနေရရှာ၏။

ဦးကျော်သည် ဆင်နောက် ပတ်ပြေးလိုက်၊ သစ်ပင်ကို ပတ် ပြေးလိုက်၊ လှံနှင့်မလီထထိ ခပ်နာနာလုပ်လိုက်နှင့် ဆင်ဒေါပွအောင်

စပေးနေရာ ဆင်ကဒေါပုလေ ဦးကျော်ကို မမိနိုင်လေနှင့် တစ်နာရီ နီးနီးကြာသောအခါ ဆင်သည် ပင်ပန်း၍ ဒယ်ဒယ်လှုပ်လှုပ်လာတော့ သည်။

ဦးကျော်နှင့် ဆင်ဖြစ်နေပုံမှာ တုန်းကြီးပျံတွင် ကျွဲရုပ်က၊ သူ နှင့်ပင် တူနေ၍ သစ်ပင်ပေါ်မှလူများမှာ ရယ်ပင် ရယ်လာကြရသည်။ ဦးကျော်သည် ဆင်ကြီးတစ်ကောင်လုံးကို ကော်ရုပ်မဟုတ်လုပ်နေသည် ကို မောင်ဖိုးထွန်းအပါအပင် အားလုံးက မျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေ လေ၏။

ဦးကျော်သည် ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေသောဆင်ကို နောက်မှ အပြီးကိုဆွဲကာ '၎င်း၏ ဦးခေါင်းနောက်ဆက် 'ဖိုးသီးကျ' ခေါ်သော နေရာသို့ ကျောပေါ်မှနေ၍ လှံကို တအားလက်လွှတ် ပစ်သွင်းလိုက် ရာ ဆင်ကြီး၏ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်သောအသံမှာ တစ်တောလုံး ဟိန်းသွားလေသတည်း။



“ဘကြီး ... နောက်တစ်ခေါက် ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါနော်”
မောင်ဖိုးထွန်း သူ၏ မြင်ဆရာ ဦးကျော်အား ကန်တော့ရင်း ဦးကျော်ရွာမှ ထွက်ခါနီးတွင် တတွတ်တွတ်မှာနေရှာသည်။

“အေး ... အေး ... ကလေး ဘကြီး လာဖြစ်အောင်ကြိုး စားမယ်။ သုံးနှစ်လောက်တော့ ကြာမလားမသိဘူး။ အခု ဘကြီးမင်း ကို ဆင်နှစ်ကောင်တောင်ထိုးပြမှ မျက်စိထဲတော့ မြင်နေမှာပေါ့ ... ဟုတ်လား။”

ဆင်က တရူးထိုးသမားပဲ။ ဘယ်လို ရှောင်တိမ်းရတယ်ဆို ဘာ မှန်းပြီးကျင့်ပေါ့ ကလေးရယ်။ ဘာပညာကိုမဆို လိုလိုချင်ချင်နဲ့

၈၂ ❁ မြိုင်မြိုင်ဟင်ကို

မျက်ခြေမပြတ်ရင် ရနိုင်ပါတယ်။ ဘုရားဆုတောင်း မန်လို့ကြသေး
မဟုတ်လားကွ။ ဒါ ဘာခက်တဲ့အလုပ်မှတ်လို့။ ဘကြီးဖြစ်ရင် ဘယ်သူ
မဆို ဖြစ်ရမှာပေါ့။ သတ္တိရယ်၊ လျှင်မြန်မှုရယ်၊ သတိရယ်၊ လုံချက်
မှန်ဖို့ရယ်၊ ဒီအလုပ်မယ် ဒါဘဲရှိတယ်။ ကဲ ... ဘကြီးပြောတာ မှတ်
ထားနော်။ ဘကြီးသွားမယ်”

မောင်ဖိုးထွန်းသည် ဦးကျော်အား မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးကြည့်
ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာသတည်း။



[၇]



မောင်ဖိုးထွန်း ဘဝ နှစ်ပြည့်၍ ၁၇ နှစ်သို့ ဝင်ခဲ့ပေပြီ။ ဦးကျော်
နောက်ထပ် ရောက်လာသည်ဟု မကြားရတော့ပေ။ မောင်ဖိုးထွန်း၏
လုံချက်ဖြောင့်ပုံ၊ လျှင်မြန်ပုံ၊ လက်မောင်း အားကောင်းပုံများမှာကား
သီတာကုန်းပြင်နယ်တစ်ဝိုက် ကျော်ကြားလှပြီဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် မောင်ဖိုးထွန်းပညာသင်ကြားခဲ့သော ကွင်းကလေး
ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တောင်ခြေရင်းတွင် ရှိနေရာ အိုင်အမာလုပ်
ထားသော ကျောင်းစည်းရိုးသို့ ကျားကြီးတစ်ကောင် ညကြီးသန်းခေါင်
တိုးဝင်လာ၏။

ကျောင်းရှိ ခွေးကြီးမှာလည်း ကျောင်းဝင်းထဲ မည်သည့်သတ္တဝါမှ မဝင်နိုင်အောင် ကောင်းလှပေရာ တိုးဝင်လာသောကျားကို ရုတ်တရက် တခြားသတ္တဝါထင်ပြီး ခြစည်းရိုးအောက်မှတိုးဝင်သော ကျားခေါင်းထဲ သွားခဲ၏။ သို့ရာတွင် 'ဗွားလို့ .. ဗွားလို့ ..' ဆိုသကဲ့သို့ ကျားမှန် သိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခွေးမှာ ကျောင်းဝင်းထဲက တစ်ချိုးတည်း လစ်သွားလေသည်။

ကျားကြီးမှာ ခွေးကိုမမိလိုက်သည်သာမက အခိုင်အမာ လုပ်ထားသောခြံထဲမှ ထွက်ဝေါက်မတွေ့ပဲ ပတ်ချာလှည့်ပြေးနေရာ ကျားကဟိန်း။ ဘုန်းကြီးများက အော်နှင့် ပွက်လောရိုက်နေတော့၏။

ကျားကြီးထွက်သွားရန် ကျောင်းတံခါးကိုဖွင့်ပေးက လွယ်လှပေမည်။ သို့ရာတွင် ကြောင်ကြီး၏လည်ပင်းတွင် ခေါင်းလောင်းကလေး တစ်ရန် အကြံပေးသော ကြွက်အစည်းအဝေး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကဲ့သို့ မည်သူသည် ညကြီးမင်းကြီး ကျောင်းတံခါးကို သွား၍ ဖွင့်ပါမည်နည်း။

ဖိုးထိန်ထိန်လင်းသွားပေပြီ။ အော်ကြတုန်း။ ပစ်ကြတုန်းပင်။ ဘယ်က သတင်းကြားသည်မသိ။ ၁၃ နှစ်သား မောင်ဖိုးထွန်းသည် လုံကြီးကိုထမ်း၍ ကျောင်းဝင်းတံခါးကို အတင်းကျော်တက်နေရာ ဘုန်းကြီးများက ...

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဖိုးထွန်း။ သတိနော် ... သတိဟေ့ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ကွာ။ သွားပါစေ”

ဖိုးထွန်းသည် ဘုန်းတော်ကြီးပြောသည်ကို ကြားအံ့မထင်။ ကျားထံသို့သာ စွတ်လိုက်ရာ ပတ်ချာလှည့်ပြေးနေသော ကျားသည် ဖိုးထွန်းကိုအုပ်ရန် ပတတ်ချပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖိုးထွန်း၏ လှံသွားသည် ကျား၏ရင်အုံကို မြှုပ်ဝင်သွားရာ လူရော ဘုန်းကြီးများပါ

အိုးအုံလာကြတော့သည်။

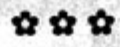
ကျားကို မှား၍ ဝင်ဆွဲသောခွေးကား စုပ်စုပ်မြုပ် ပျောက် သွားရှာသည်။ လိပ်ပြာလွင့်သွား၍ထင့်။ ကျောင်းတွင်မျှမက ရွာတွင် ဝင် ရှာ၍ မတွေ့တော့သည်ကို ရွာသားများ တဝါးဝါးရယ်မဆုံး ရိုကြ သေး၏။

မောင်ဖိုးထွန်း၏ အသက် ၁၃ နှစ် ကျော်သွားပေပြီ။ မှဆိုး ကျော်ကား ဖက်စလက်ရွာသို့ မရောက်လာသေး။ ...

“ငါ့တကြီး ... သေများ သေပလားဟာ”

မောင်ဖိုးထွန်း လက်လျှော့စပြုလာ၏။ မောင်ဖိုးထွန်း ဦးကျော် ဆို တမျှော်မျှော်ရှိနေစဉ် သူ့အဖေဦးကုလားကြီးသည် တောထဲ ဆင် ခေါင်းဆင်လိုက်ရင်း ကွယ်လွန်သွားပြန်ရာ မောင်ဖိုးထွန်းမှာ ယခင်က မက အငြိုးကြီး အစွဲအလမ်းကြီး၍ လာ၏။

ယခင်က ပညာတစ်ခုအဖြစ်နှင့်သာ ပညာကို လိုချင်ခဲ့သော် လည်း ဆင်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဖခင်ကြီးသေရသည်မှာ ဆင်ကို မသတ် ဆတ်ဖြစ်အောင် မြေတောင်မြှောက်ပေးသည့် အကြောင်းအဖြစ် ပေါ် မေါက်လာပြန်ချေသတည်း။



ထိုအကြောင်းကို တောင်ခြေနေ ရွာသူရွာသားများသာ ကိုယ်
တွေဖြစ်၍ ယုံကြည်ကြပေလိမ့်မည်။ မြို့နေလူထုမှာ တိရစ္ဆာန်ရုံ သံချိုင့်
လှောင်အိမ်တွင် တွေ့နေကျကျားကို အထင်ကြီးကြမည် မဟုတ်သော်
လည်း၊ ပန်းတောင်းနှင့် ရနိုင်ပြည်တောင်ကုန်လမ်းဖောက်ရာ၌ စက်
သေနတ်ကိုင်သော ဂျပန်စစ်သားများ၏ ကျားဆွဲခံရပုံကိုကား ချွေးတစ်
သမားများပြောပြ၍ ကြားဖူးကောင်း ကြားဖူးကြပေလိမ့်မည်။

ဤသို့လျှင် ကျားကြီးတစ်ကောင်ကို ရင်ဆိုင်ထိုးသတ်ပုံသော
မောင်ဖိုးထွန်း၏နာမည်မှာ 'ဟီး' သွားလေ၍ အလွန်ကြောက်တတ်ပါ
သည်ဆိုသော သူငယ်ချင်း မောင်ဉာဏ်ရှိန်ပင် ဖိုးထွန်းနှင့်သာ လိုက်
သွားရပါက ဘယ်တော့ဘယ်တောင်သွားသွားမကြောက်ဟု အတိအလင်း
ကြေညာလေ၏။ ရွာသူရွာသားများက မောင်ဉာဏ်ရှိန်အား ...

“သူလည်း တော်သားပဲ”

ဟုချီးမွမ်းပြီး အူတက်အောင် ရယ်ကြကုန်၏။

သို့ရာတွင် မောင်ဖိုးထွန်းနောက်သို့ လိုက်နေသော မောင်ဉာဏ်
ရှိန်မှာ ဖိုးထွန်းအရှိန်အဝါဖြင့် ကျားကိုမကြောက်တော့ဟု ဆိုစေကာမူ
တောတွင်ရှိသည်ဟု ယုံကြည်ကြသော အစိမ်းသူရဲတောင်ပိုင်နတ်များ
ကိုဖြင့် ဒူးတုန်အောင် သူတကာပြောနှင့် ကြောက်နေပြန်၍ တစ်နေ့
တွင် ဖောတက်ရင်း ဖိုးထွန်းအား စုံစမ်းမေးမြန်းလေတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း တွေ့ကရာအကောင်တွေ လိုက်လိုက်
ထိုးနေတာ အမဲကောင်နဲ့ လွဲတတ်တယ်ကွ။ သူများမှဆိုးတွေ မင်းလို
မဟုတ်ကြဘူး။ အမဲကောင်ဆို အမဲမှ။ ဝက်ရှာရင် ဂျီတောင်မထိုးဘူး။
မင်းလက်က တယ်ကမြင်းတာကိုကွ။

နောက်ပြီး ဒီသေတဲ့ ကင်းလိပ်ချောတွေ ပုတတ်တွေကို ကြီး



မောင်ဖိုးထွန်း ၁၇ နှစ်သားအရွယ်တွင် ကျားနှင့် စီးချင်း
နိုင်သော အရည်အချင်းကို တစ်နယ်လုံး ပြောမဆိုကြပေ။ ကျား၏
ကောင်၏သတ္တိသည် မည်မျှကြီးပုံကို မြို့နေလူထုတို့သည် မကြုံဖူး
ခန့်မှန်းတတ်ကြပေသည်မဟုတ်ပေ။

ကျားဆိုသောသတ္တဝါမှာ မိမိထက်များစွာ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးသော
ကျွဲနွားများကို ကိုက်၍ လူတစ်ရပ်ကျော်သော ခြံစည်းရိုးကို ကျွဲနွား
တကွ ခုန်သွားနိုင်၏။ လက်တစ်ဖက်နှင့် ပုတ်လိုက်ရုံဖြင့် ကျွဲနွား
သွားနိုင်၏။ ကျားက အာလုပ်သံကြီးနှင့် ဟိန်းလိုက်ပါက တော
သတ္တဝါအားလုံး တွင်းအောင်းနေသော ပုရစ်မှစ၍ ငြိမ်ကျသွား၏။

သိပြီး ဟိုသစ်ပင်ဆွဲ ဒီသစ်ပင်ဆွဲ ကစားတာက ဘာလုပ်တာတုံး။ နတ်
မကြိုက်ရင် ကျားကိုက်ခံရမှာကွ။ ငါအကောင်းပြောတာ”

“ဪ... ဒီကောင်ဟာ မသိ အေးအေးနေတာ မဟုတ်ဘူး။
သူများပြောတာ လေသံကြားတာနဲ့ ဖမ်းတရားနာတဲ့အကောင်။ ငါမြင်
တိုင်း တွေ့တိုင်း လှုံ့လှုံ့လိုက်ထိုးတာ လှုံ့ထိုးကျင့်တာကွ။ ဒါကြောင့် ငါ
သူများထက် လက်မြောင့်တာ။

မင်းငါနဲ့ တောကိုလိုက်သမျှ အမဲသားကောင် မရတဲ့နေ့ရှိ
သလား ဆိုစမ်း။ ပုတ်သင်တို့၊ ပုတတ်တို့ ကြီးသိပြီး သစ်ပင်တွေချည်
သွားတာက နတ်နဲ့ဘာဆိုင်သလဲ။ ဒီအကောင်တွေကို နတ်က မွေးထား
သလား။ ငါ ဒီလောက်တောတက်နေတာ ဘယ်နတ်ကိုမှလည်း ငါမတွေ့
ရပါလား။ ငါလုပ်တာ မင်းသေသေချာချာ မှတ်ထား။

ဒီတောဒီတောင်ဟာ နက်လွန်းတော့ လမ်းခဏခဏမှားတယ်။
ဒါကို နတ်ဖွက်တယ် ထင်ကြတာ။ ငါက လမ်းမှားရအောင် ငါလာတဲ့
လမ်းကို ပုတ်သင်တို့ ပုတတ်တို့ကို သစ်ပင်ချည်ပြီး မှတ်တာကွ။ သိပြီ
လား ... က”

မောင်ညောင်ရှိန်သည် ဖိုးထွန်းပြောသည်ကို များစွာမကျေနပ်
သေး၍ ဆက်မေးပြန်သည်။

“ဒါနဲ့ ရွှေတင်တို့လူလိုက် တောကိုဝင်ခါနီး ဘယ်တောဝင်ရ
မလဲ၊ ဘာကောင်ရမလဲလို့ လာမေးတိုင်း မင်းက ဘယ်ကိုသွား ဘာရ
မယ်ပြောပြလို့ သူတို့ဟာ မင်းပြောသလို အမဲရကြတာက ဘာသဘော
လဲကွ။ ရွှေတင်တို့က မင်းကို ပြောနေကြတယ်”

“သူတို့က ဘာပြောလို့လဲ”

“မင်းဟာ တောသုံးထောင်မယ်ရှိတဲ့ အမဲကောင်တွေကို မျက်စိ

ဖြင့်ရလို့ ပြောတာတဲ့ကွ။ ဒါဟာ မင်းကို မင်းအဖေက တောထဲသေပြီး
တောင်ပိုင်နတ်ဖြစ်နေလို့ သူ့သားကိုလိုက်ပြီး မ,စ စောင့်ရှောက်နေ
အယ်လို့ ပြောနေကြတယ်”

“ဒင်းအမေကလွှား။ ငါ့အဖေက တောင်ပိုင်နတ် ဖြစ်နေရ
သေးဟ။ ကပ်သီးကပ်သတ်ပြောတဲ့ အကောင်တွေ”

“နို့ ... မင်းကို အမဲဘယ်တောင်ရှိသလဲလို့ မေးတိုင်း မင်း
က ကြမ်းပြင်ကို လက်နဲ့ တခေါက်ခေါက်ခေါက်ပြီးလုပ်တာက နတ်ကို
တောမဟုတ်လားကွ။ ငါတောင် မင်းကို တောင်ပိုင်နတ်လို့ ‘တပွဲစား’
နဲ့ ထင်တင်တင်ဘဲဟ။ ပြောလည်း ပြောစရာ၊ ထင်လည်း ထင်စရာ။
မင်းသွားတိုင်း အမဲကောင်မရတဲ့ နေ့ကို မရှိဘူး”

“ဟယ် ... မင်းလည်း အရှူးဘဲကိုးကွ။ မင်း ငါ့နဲ့လိုက်နေတာ
လည်း ကြာပြီ။ ခုထက်ထိ ငါ့အကြောင်း မင်းမသိသေးတာ အံ့ရော
ဘူး။ ငါအမဲရတာက လက်မြောင့်လို့ကွ ... မှတ်ထား။ တွေ့ရင်မလွတ်
ဘူး။ သူတို့တောင်တစ်လုံးကျော်နိုင်ရင် ငါက နှစ်လုံး သုံးလုံးရောက်ခဲ့
ပြီ။ ငါ့အဖေ တောင်ပိုင်နတ်ဖြစ်လို့ ငါပဲ တပွဲစားရပြန်ပြီတဲ့။ သက်သက်
အမည်ဖျက်တဲ့အကောင်။

မင်းသားဖိုးစိန်ကြီး တော်တာ မတော်ပါဘူးလေ ပီယသေး
ကောင်းလို့ဆိုတာ ကျနေတာပဲ။ ငါ့လခွေး။ ငါ့အဖေ တောင်ပိုင်နတ်က
ငါ့ကို စောင့်မ,နေတယ်ဆိုရင် ငါက ဘာအပင်ပန်းခံပြီး တောကိုသွား
နေမှာတုံးကွ။ အဖေရယ် တစ်ခါတည်း ကြီးချည်ပြီး တစ်နေ့တစ်ကောင်
အိမ်ကိုအရောက် ဖမ်းပို့ပေးစမ်းပါလို့ ပြောထားမှာပေါ့ကွာ”

“အေး ... အေး ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဒါလည်း ဟုတ်တုတ်
တုတ်ဘဲဟေ့။ ဒါဖြင့် မင်းက ဘယ်ကိုသွားဘာရမယ်လို့ ဘာကြောင့်

ပြောနိုင်သလဲ ဆိုစမ်း”

ဒီမယ် ... ကိုယ့်လူ မင်း မသေမချင်း မှတ်ထား။ အလုပ်ဆိုတာ ဘာအလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကြီးပွားအောင် အမြဲကြံနေရတာကွ။ ဒီတော့ အောက်ထစ်သူများ အမဲတစ်ကောင်ရရင် ကိုယ်နှစ်ကောင်လိုချင်တယ် ဆိုပါတော့ ကိုယ်က သူများထက် နှစ်ဆကြိုးစားရမယ်။ ဆုတောင်းလို့မရဘူး ကိုယ့်လူ။

ဒီတော့ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းကလေးတွေကို မှတ်ထားတတ်ရမယ်။ စဉ်းစားရမယ်။ ကိုယ့်ချို့ယွင်းချက်ကို ပြင်ရမယ်။ ဥပမာ - မင်းမေးသလို ဘယ်တော့မယ် ဘာကောင်ရမလဲ မေးပါတယ်ထားတော့။ မင်း ဘယ်လိုစဉ်းစားမလဲ။ ဆိုစမ်း”

“ငါဘယ်သိပါ့မလဲကွ။ သိမှ မင်းနောက်လိုက်နေမလား”

အဲဒါတွေလိုတာပေါ့ ... မှတ်ထားကွ။ ဥပမာ ငါက ဝါးဖျင်တောင်တောကိုသွား။ မင်းတို့ တောဝက်တွေ နိုင်မယ်ဆိုတာမှာ အကြောင့် ငါပြောနိုင်သလဲ။ ငါက သူတို့ထက် စဉ်းစားတယ်။ ဒီရွှေတစ်တို့လူသိုက်က ‘မိုးချင်တာလည်း ပြာလို့၊ လက်နှေးတာလည်း ချာထို့ ဆိုသလို မုဆိုးလုပ်ပြီးတော့ တောကောင်တွေရဲ့သဘာဝကိုမှ မလေ့လာကြဘဲကိုး။

ငါပြောမယ် မင်းနားထောင် ဟုတ်လား။ ဝါးဖျင်တောင်ဟာ မျှော်တောင်နဲ့နီးတယ်။ အခု ဘာလေတိုက်သလဲ၊ တောင်လေမဟုတ်လား။ မျှော်တောင်က လေတင်၊ ဝါးဖျင်တောင်က လေအောက် ဝါးဖျင်တောင်တောနက်မှာနေတဲ့ ဝက်တွေဟာ ဘာသီးကိုစားသလဲ၊ တောင်စလဲသီးကိုစားတယ်။ ဝါးဖျင်တောင်မယ် ဒီအချိန် ဝက်ကြိုက်တဲ့အသီးက တုံးပြီ။ ဒီတော့ မျှော်တောင်က တောင်စလဲသီးအနံ့ကို ဝါးဖျင်တောင်

က ဝက်တွေရတော့ မျှော်တောင်ကို တောင်စလဲသီးနံ့ခံပြီး မလာပေဘူးလား။ နောက်လကျတော့ ဒီဘက်ကတော့မယ် မျှောက်လုပ်သီးပဲ့ကြော့တော့ ဒီဘက်တော့ကို စက်ကော ဆတ်ကော ရောက်လေဦးမယ်။

အဲ ... မိုးဖြိုင်ဖြိုင်ရွာတော့ မျှစ်ထွက်ချိန် ဒီကောင်တွေကို ဒီတောတွေမယ်ရှာမရပဲ ရေမျက်တောင်ဘက် ရောက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်။ လူဖြစ်ဖြစ်၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ဖြစ် အစာပေါရာ နေကြတာပဲ။ ဒီလိုပဲ ဆက်စပ်သွားရတာပေါ့။ ဒီတော့မယ် ဒီဝက်တစ်ကောင်ကိုရဖူးလို့ နောက်တစ်ချိန်လည်း ဝက်ကို ဒီနေရာတွေရမယ်လို့ တထစ်ချမှတ်ထားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲကွ”

“အေး ... အေး ... မင်းရှင်းပြတော့လည်း ဟုတ်သားပဲ။

ငါက မင်းတောထဲသွားရင်း နောက်ဖေးသွားတာ ငါက မင်းဟာ မင်းအဖေတောင်ပိုင်နတ်နဲ့ သွားတွေ့တယ်တောင် မှတ်တာကွ။ ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

တပည့်ကျော်ဉာဏ်ရှိန်သည် အခုမှ သဘောပေါက်သွား၍ အတော်သဘောကျစွာ ဟားတိုက်ပစ်လိုက်၏။



ထို့ကြောင့် ဘယ်ကဲ့သို့ ရဲဆေးတင်ရပါ့မလဲဟု တွေးလိုက်ရ ကွယ်လွန်သူ ဖခင်ကြီးကို သွား၍ သတိရသွားသည်။

“မအေပေး ... ဆင်တွေ ငါ့အဖေကိုသတ်တာ။ ဒင်းတို့ကို လည်း မရရအောင် ငါသတ်မယ်”

ဖိုးထွန်းသည် ကြောက်စရာကို နာစရာနှင့် ဖုံးပစ်လိုက်သည်။ သို့နှင့် နက်ဖြန် ဆင်ထိုးသက်သက် တောက်ဝင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက် သ်။

သို့ရာတွင် မိမိတစ်ဦးတည်းသွားသည်ထက် မတော်တဆ ကိစ္စ ပေါ်ပေါက်ပါက ကူဖော်လောင်ဖက်တစ်ယောက်ခေါ်သွားရလျှင် ကောင်း ညည်ဟု တွေးလိုက်သည်။ သူနှင့်လိုက်နေကျ တပည့်ကျော် ဉာဏ်ရှိန် ကို သတိရသည်။ ဉာဏ်ရှိန်ကို သူတွေ့ပြန်သည်။ ဉာဏ်ရှိန်သည် စကား များသည်။ လေပေါသည်။ ကြောက်တတ်သည်။ တကယ့် အရေးဆို အားမကိုးရ။ သူ့ကိုခေါ်သွား၍ မဖြစ်။ သူကလည်း အသက်ကိုစွန့်၍ လိုက်ချင်မှလိုက်မည်။

မည်သူ့ကို ခေါ်ရအံ့နည်း။ ဖိုးထွန်းသည် နက်နဲစွာ စဉ်းစား ပြန်သည်။ အရေးရှိ အသက်စွန့်ဝံ့သူမဖြစ်မည်။ သွေးရင်းသားရင်းက ဆိုလျှင် တစ်ယောက်ခုကွဲတွေ့လျှင် တစ်ယောက်ကြည့်နေမည်မဟုတ်။ အောက်ထစ်ဆုံး အကူအညီပေးမည်။

သူစိမ်းချစ်တာ ဆွေမျိုးမုန်းသလောက်သာ ရှိသည်။ ဟုတ်ပြီ။ ငါ့ညီလေးကို အဖော်ခေါ်သွားမှ ...

“ငါ့ညီက ဉာဏ်ရှိန်ထက် သတ္တိရှိတယ်”

သူသည် သူ၏အတွေးဖြင့် အတော်ကျေနပ်သွားဟန်ရှိသည်။

“မောင်ညို ... မင်း နက်ဖြန် ငါနဲ့တော့ကို လိုက်ခဲ့စမ်းပါ”

| e |



မောင်ဖိုးထွန်းသည် လွန်ခဲ့သည့် ၄ နှစ်ခန့်က ဆရာကြီး ဦးကျော်က ဆင်ကို လှံနှင့်ထိုးသည့်နည်းကို ကိုယ်တွေ့မြင်တွေ့လိုက် ပါလျက် မိမိကိုယ်တိုင် ဆင်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမည်ကို ဝန်လေးလျက် ရှိ၏။ ထိုကဲ့သို့ ဝန်လေးခြင်းကို သူသည် ဘာဖြစ်ပါလိမ့်ဟု တစ်နေ့သော အခါ၌ သေသေချာချာ တွေးနေတော့သည်။

သူသည် တစ်စုံစီစုံတွေးသည်။ သတ္တိအနည်းငယ်ရှိသည်ကား မှန်၏။ သို့ရာတွင် အနည်းငယ်သော သူ၏သတ္တိသည် ရောမသတ္တိပမာ သူ့အားလှည့်စားနေ၍သာ။ သူသည် တကယ်သတ္တိဖြင့် ဆင်ကို ရင်မဆိုင် ဝံ့သည်ကို တွေးတောမိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ။ မင်းဉာဏ်ရှိန် ရှိသားပဲ”

“အို ... ဉာဏ်ရှိန် မအားလို့ပါကွာ”

“ဟယ် ... ငါမလိုက်ချင်ဘူးကွာ”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဆင်စွယ်မလိုချင်ဘူးလား။ ဆင်စွယ်တစ်
ကို ငါးရာမောင် ... ငါးရာ”

ဖိုးထွန်းက လက်ကလေးငါးချောင်းကို စုလိုက်ဖြန့်လိုက်နှင့်
ညီတော်မောင် မောင်ညိုအား အားကျအောင် ဆွယ်လိုက်၏။ သူတို့
ညီအစ်ကိုမှာ (၂) နှစ်ကြီး (၂) နှစ်ငယ် အထက်အောက်ဖြစ်၍ ငယ်ညီ
အခါကပင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မင်းငါခေါ်ကာ နှုတ်ကျိုးနေကြသည်။

“ငွေကို မလိုချင်ရှိပါ့မလား။ ဆင်တစ်ကောင် ဘယ်လိုသစ်
မလဲ။ ဆိုစမ်း”

“ငါလုံနဲ့ ကပ်ထိုးမယ်လေကွာ”

“ငါ့ခွေး ... ကျားတစ်ကောင်ကို ထိုးဖူးတိုင်း ဟုတ်လှပြီထင်
နေတာလား။ ဆင်အရေက တစ်လက်မလောက်ထူတာ။ ထိတိုင်းဆ
ရင် မခက်ပေဘူးလား”

“အို ... ဦးကျော်ထိုးတော့ ဘာလို့ရသလဲကွာ”

“ဦးကျော်က ဦးကျော် ... မင်းက မင်း။ ဟိုက ဆင်သေထဲ
ချက်ကို သိတယ်”

“ဦးကျော်လည်း လူပဲ၊ ငါလည်း လူပဲ။ ဦးကျော်ဖြစ်ရင် နီ
လည်းဖြစ်ရမှာပေါ့”

“အို ... ကြောက်စရာကြီး။ ငါမလိုက်ဘူးကွာ”

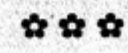
“မင်းအတော်ခက်တဲ့ကောင်။ မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း။ တို့အဆ
ဟာ ဆင်ကြောင့်သေရတယ်။ မင်းဆင်ကို စိတ်မနာဘူးလား။ ဆင်ထံ

ကာင်ရလည်း မနည်းဘူး။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်။ တို့အဖေ
နဲ့သူ့ကို တို့သားတွေက လက်စားချေရမှာ တို့တာဝန်မဟုတ်ဘူးလား။
မင်းယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား ဟင်”

မောင်ညိုသည် အမှန်မှာ ဖိုးထွန်းထက်ပင် စိတ်ဆတ်သူဖြစ်
အား ဖအေဆုံးရသည့်ကိစ္စမှာ အသစ်တဖန်ဖြစ်လာ၍လားမသိ ၁၅
နှစ်သာသာအရွယ်ပင် ဖြစ်စေကာမူ ...

“လိုက်မယ်”

ဟုအော်လိုက်သဖြင့် ဖိုးထွန်းသည် ပြုံးသွားလေသတည်း။



တောကျီးကန်းကြီးများ အသံအပြီးတွင် တောကြီးတစ်ခုလုံး
သည် လေမတိုက်ပဲ တဟီးဟီး... တဟဲဟဲ... အော်ပြန်သဖြင့် တော
ဆောင်တစ်ခုလုံး ဆူညံသွား၍ ဖိုးထွန်းပင် ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွား
ပြီး ထွက်ပြေးရန်ကြံသော ညီဖြစ်သူအား လက်မောင်းကို ဖမ်းကိုင်
ထိုင်ကသည်။

“ဟေ့ကောင် ... မကြောက်နဲ့။ ဒါ တောချောက်တယ်လို့
ခေါ်တာ။ အတော်ကြာ ငြိမ်သွားလိမ့်မယ်”

“ငါလိုက်လာတာ မှားတာပဲကွာ။ တောချောက်ရင် တစ်ခုခု
ကြောက်တယ်ကွ”

“အို ... မင်းကလည်း ကြောက်စရာမရှိ ရှာကြောက်တာ
ပဲ။ တောကြီးတွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါ ဒီလိုပဲကွ”

တောဟူသည် ဤကဲ့သို့ပင် တစ်ခါတစ်ခါ တွေ့တတ်သည်ကို
တောနှင့်နီးစပ်သူများမှာ ကြုံဖူးကြ၏။ ဤကဲ့သို့ အကြောင်းမဲ့အော်
သည်ကို တောချောက်သည်ဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြကုန်သည်။

“ဟေ့ ... မောင်ညို သစ်ပင်ပေါ်တက်ပေတော့။ ဒီအသံတွေ
ဆင်အုပ်သံပဲကွ”

အလိုလိုတောအော်ပြီးနောက် ဖိုးထွန်းက ပြောလိုက်သည်။
ပြောအပြီးတွင် ဖိုးထွန်းသည် ဆင်သံကြားရာသို့ထွက်သွားရာ မောင်ညို
က နီးရာသစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ အမြန်တက်သွား၏။

ဖိုးထွန်းသည် အလံငါးဆယ်မျှ ပြေးသွားပြီး ရှေ့သို့ အလော
တကြီးကြည့်နေစဉ် ဘေးဘက်ချုံကွယ်တစ်ခုမှ ကြည့်နေဟန်ရှိသော
အသံဆင်ကြီးတစ်ကောင်သည် ဖိုးထွန်းအား တစ်ဟုန်ထိုး ထွက်လိုက်
က ပည်သည်ပြင်ဆင်မှုမျှ မရလိုက်သော ဖိုးထွန်းမှာ သတိပင်မထား



တောတောင်တို့သည် ကျောစိမ့်လောက်အောင် ကြောက်စရာ
အသွင်ကို ဆောင်နေကြ၏။ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ပင်ချင်းယှက်အော်
ထူထပ်သော တောကြီးမြိုင်ကြီးသည် နေကွက်ပင်မထိုးနိုင်အောင် ညီ
ပိုင်းနေကြသည်။ သမင် ၊ ဒရယ်၊ ဂျီယယ်၊ စိုင်း၊ ဆတ်တို့သည်လည်း
ကောင်း၊ တောကျီးကန်းကြီးများသည်လည်းကောင်း၊ ဘာသာအား
အော်မြည်နေကြရာ တောဝင်လာသူများကို ဆီး၍ လှန့်ပေးသကဲ့သို့
၏။

အထူးသဖြင့် တောကျီးကန်းကြီးများအော်သံမှာ ကြောက်
စရာဖြစ်၏။ တောကျီးကန်းမည်သည်မှာ ကျားကိုမြင်မှ အလန်တကြီး
အော်လေ့ရှိရာ ဖိုးထွန်းမှာ တောဝင်နေကျဖြစ်၍ ဂရုမစိုက်သော်လည်း
ညီဖြစ်သူမောင်ညိုက ကျောစိမ့်လှပေပြီ။

၉၈ * ပျော်မြဲမောင်ကို

နိုင်ပဲ ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် အသက်ကိုလှူပြီး ပြေးနေသည်ကို မြင်ရသော ညီတော်မောင်က ...

“တည့်တည့်မပြေးနဲ့ကွ။ ကွေ့ပြေး ... ကွေ့ပြေး ...”

ဆင်သည် ဖိုးထွန်းနှင့် ထက်ချစ်ကပ်ကာ နှာမောင်းနှင့်လိုက် ဖမ်းနေသည်။ ဖိုးထွန်းမှာ ပထမသတိလစ်သွားပြီး တန်းပြေးနေရာမှ ညီဖြစ်သူအော်လိုက်၍သာ သတိရကာ ပြေးလမ်းကို တစ်ကွေ့ ကွေ့ပေးလိုက်၏။ မိလှမိခင်ဖြစ်နေသော ဆင်မှာ ဒေါသဖြစ်သွားကာ သစ်ဖင်ပေါ်မှ လှူသံကြားရာသို့ နှာမောင်းကိုထောင်ပြီး လိုက်လာပြန်သည်။

ညီဖြစ်သူတက်သို့ ဦးလှည့်သွားသောအခါ ဖိုးထွန်းသည် ညီအတွက်စိုးရိမ်သွား၍ ပြန်ကွေ့လာပြီး ဆင်နောက်သို့ လိုက်လာလေသည်။ သို့တွင် ဆင်ကြီးမှာ သစ်ပင်သို့သာမဲကာ ပြေးနေသဖြင့် ဖိုးထွန်းကို ဂရုမစိုက်တော့ပေ။ ဆင်ကြီးသည် နှာမောင်းကိုထောင်ပြီး ဒေါသတကြီးဖြင့် မောင်ညီကိုဆွဲမိမိ၍ ဒေါသပိုဖြစ်လာဟန်ဖြင့် မိမိ၏ကိုယ်ထံမှ ဖြင့် သစ်ပင်ကို ဆောင့်တွန်းလိုက်လေသည်။

သစ်ပင်မှာ လူတစ်ဖက်သာသာမျှသာ ရှိလေရကား သစ်ပင်မှ ကြောက်အားပိုနေသော မောင်ညီမှာ ဖီးပင်မှ ဖီးသီးကို လှုပ်ချလိုက်သကဲ့သို့ တစ်ချက်တည်း ၁၂ တောင်ခန့်အမြင့်မှ လွင့်စင်သွားလေသဖြင့် ဖိုးထွန်းမှာ မျက်လုံးပြူးသွားရှာလေသည်။

ဆင်ကြီးသည် လွင့်ကျသွားသော မောင်ညီအား တက်ရန် ရန် ပြေးလာတော့သည်။ မောင်ညီကား ပုံရက်ကလေး မထတော့ပေ။ မျက်လုံးတွင် မီးတောက်သွားသော ဖိုးထွန်းသည် ညီငယ်နှင့်အမျှ သေချင်သေပါစေတော့ဟု တစ်မှဟုတ်ချင်းဆုံးဖြတ်ပြီး ညီငယ်အနီးသို့ လွှားခနဲခုန်ကာ လှံကိုအသင့်ကိုင်၍ ဆင်ကို ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

ဆင်သည် နှာမောင်းကို ရှေ့သို့တန်းပြီး ရင်ဆိုင်ဝင်လာရာ ဆင်တစ်သာ မကြုံတတ်တော့သော ဖိုးထွန်းသည် ထိချင်ရာထိသဘောနှင့် အားအံ့ကြိတ်ပြီး ဆင်၏မျက်လုံးအုံကို လက်လွှတ်ခြေကုန် ထိုးထိက်လေရာ နှစ်လံမျှအကွာက ဆင်သည် ငယ်သံပါအော်ပြီး တစ်ချက်တည်း လှံတန်းလန်းနှင့် လှည့်ပြေးလေရာ ဖိုးထွန်းသည် ညီဖြစ်သူ၏ ဆုံးကို အရံသင့် ကောက်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

သူသည် ညီကိုဂရုမစိုက်နိုင်သေးဘဲ မိမိအသက်ကိုသာ လှူနေလျှော့သည်။ သို့ရာတွင် ကံကောင်းထောက်မ၍ လှံတန်းလန်းနှင့်ဆင်သည် ပေါ်မလာတော့သဖြင့် ညီငယ်ကို အတင်းကောက်ထမ်းပြီး လွတ်လှည့်နေရာသို့ အတင်းသုတ်ခြေတင်ရရှာ၏။

ဖိုးထွန်းသည် မောင်ညီအား အတော်ခဲယဉ်းစွာတွဲ၍ အိမ်သို့ ခေါ်လာရသည်။ ကံဆိုးလှသောမောင်ညီမှာ ဆင်နင်းမခံရသော်လည်း သစ်ပင်မှ လွင့်စင်ကျသောဒဏ်ရာမှာ နံရိုးသုံးချောင်း ကျိုးသွားလေ၏။ ထိုဒဏ်ရာနှင့်ပင် အိမ်ကိုရောက်ပြီး မကြာမီရက်အတွင်းတွင် ကွယ်လွန်သွားလေရာ ဖိုးထွန်းမှာ ညီငယ်အလောင်းကိုဖက်၍ ...

“မောင်ညီရေ ... မင်း ငါ့ကြောင့် သေရတာကွ။ ငါ့အိမ်ထဲတွက် တစ်သက်လုံးမကျေဘူး။ ငါ့အဖေကိုလည်းသတ်၊ ငါ့ညီကိုလည်းသတ်။ ငါတစ်သက်မကျေဘူးကွ”

ဟု အရူးပမာ ငိုဟစ်မြည်တမ်းနေရှာလေသတည်း။



သွားသည်နှင့် ဖက်တိုက်တောင်စောင်းထဲသို့ လှိုင့်ချပြီး ကိုယ်ရှိန်သတ် ဆင်ကိုလည်းကြည့် တွယ်ကပ်မည်နေရာကိုလည်း ကြည့်နေရ၏။

ထိုအချိန်က မိမိ၏လုံတစ်ချောင်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ ရရှိသွား၍ ယခင်ထက် ဆယ်ပြန်မက အားတက်လာသည်။ သတိလည်း ထာ လိုက်သည်။ ဖိုးထွန်းအား မျက်စိမှိတ်ထိုး၍ ခဏတာမျှ မျက်ခြေဖြတ် သွားသော ဆင်သည် မနီးမဝေး၌ တရှူးရှူးဖြစ်နေစဉ် ဖိုးထွန်းသည် ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုပေါ်သို့ လွှားခနဲခုန်တက်ပြီး နောက်ကွယ်သို့ ခုန် လိုက်၏။ ဤတွင် ဆင်သည် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလိုက်လာပြန်သည်။

ဆင်သည် ဂမူးရှူးထိုးနှင့်ပြေးလာရာ ဖိုးထွန်းသည် ကျောက် တုံးနောက်ကွယ်မှ မလုံနိုင်ဟုယူဆပြီး တစ်နေရာသို့ ပြေးရန်ထည့် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆင်က ကျောက်တုံးရောလူပါ တအားပြေးဆေး လိုက်ရာ ကျောက်တုံးတစ်ခြမ်းပဲ့ပြီး ဆင်ကြီးလည်း ဖင်ထိုင်လဲခဲ့ လေသည်။ သတိအလွန်ကောင်းသော ဖိုးထွန်းသည် ထိုခဏတွင် သောအချိန်ကို လက်လွတ်မခံဘဲ ဆင်ကြီး၏ ရှေ့လက်နောက်ရှိ ဆင် ပတ်သို့ သူ၏လုံကြီးဖြင့် အသားကုန် တအားကြိတ်သွင်းလိုက်ရာ ဆင် ကောင်းထိသွားသော ဆင်ကြီး၏အော်သံမှာ တစ်တောလုံး ဆူညံခဲ့ လေသတည်း။



“ဖိုးထွန်းတစ်ယောက် ဆင်တစ်ကောင်ကို လှုံ့နဲ့ ထိုးယူလာ သတဲ့တော်။ အံ့ရော ... အံ့ရော ...”

ဖိုးထွန်းနေထိုင်သော သီတာကုန်းပြင် ဖက်စလက်ကုန်း၊ ကွင်း ကလေး၊ ညောင်ပိုင်၊ ဆင်ကနီဝုံ၊ ကျွန်းကုန်းနှင့် ဝါဆိုချောင်ရွာများ မှာ ဖိုးထွန်းအကြောင်း ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးထောင် ဖြစ်နေတော့ သည်။

သို့ရာတွင် ကာယကံရှင်ဖိုးထွန်းမှာ မချီသွားဖြဲ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုသာသိ ဆိုသကဲ့သို့ သေလုနေပျာပါးခဲခဲ့ရပြီးမှ မတော်တဆ အောင်မြင် မှုကို လူသိမည်စိုး၍ ချိုးမွမ်းသံကြားမှ ကွေ့ရှောင်၍ တစ်နေရာတွင် သွားရောက်ကာ စဉ်းစားခန်းဝင်ရ၏။

မတော်တဆ အောင်မြင်မှုရှိလျှင် စွန့်လွန်းတာဟာ အောင်မြင်မှု မရှိရမည်။ ဘကြီးဦးကျော် လက်စွမ်းပြသွားပြီ မဟုတ်လော။ မိမိမှာ ဘကြီးကဲ့သို့ မစွမ်းသေးသည်မှာ မိမိချွတ်ယွင်း၍သာ ဖြစ်သည်။ မိမိ၏ချွတ်ယွင်းချက်သည် ဘာများပါလိမ့်။ သို့နှင့်သူသည် ဆင်တိုက် ခိုက်ခဲ့သောဖြစ်ရပ်ကို အစမှအဆုံးထိ တွေးလိုက်ပြန်သည်။

သူသည် ဆင်၏ချွတ်ယွင်းချက်တို့ကို အောက်ပါအတိုင်း လက်ချိုးရေတွက်ကြည့်၏။ မိမိသည် ကျောက်တုံးကို အကာအကွယ်ယူပြီး ဆင်ကိုကြည့်နေစဉ်က မြင်ရပုံမှာ ...

- (၁) ဆင်သည် အလွန်အလွန် ဒေါသကြီးသည်။
- (၂) ဒေါသကြီးလေ ရှေ့ကိုသာ မဲလေဖြစ်၏။
- (၃) ဒေါသဖြစ်စဉ် မျက်စိကို စုံမှိတ်ပြီး တွယ်တတ်၏။
- (၄) ဒေါသမရှိက စားမိစားရာ နေမိနေရာ နမော်နမဲ့ နေတတ်သော သတ္တဝါမျိုးပေတည်း။

ဤလေးပါးကား ဘင်၏ချွတ်ယွင်းချက်များ ဖြစ်ကြ၏ဟု ယူဆထားလိုက်သည်။ သူသည် နောက်ထပ် ဉာဏ်မီသလောက် တွေးဆပြန်သည်။ မုဆိုးကျော် ဦးကျော်က ဆင်၏တစ်ကိုယ်လုံးတွင် သေကွက်နှစ်ချက်သာရှိသည်ဟု ပြောခဲ့သည်ကို မှတ်မိပေသည်။ တစ်ခုမှာ မိုးပေါက်ကျ ခေါ် နိမ့်နေသော ဆင်ဦးဆက်နှင့် မုံယိုသောနားခွက်ချိုင့်ဟုဆိုသည်။

သို့ရာတွင် မိမိက ဆင်၏လက်ပတ်ကို အမှတ်မထင်ထိုးလိုက်ရာ၌ အဘယ်ကြောင့် ဆင်က သေပါသနည်း။ သေချက်ဖြစ်၍သာ သေသည်မဟုတ်ပါလော။ မုဆိုးဦးကျော်ပြောသောအချက်မှာ အမှန်းအဆခဲယဉ်းလှသည်။ မိမိထိုးခဲ့သော လက်ပတ်နေရာမှာ ပစ်တိုင်းမလွဲမည့်

နေရာပေတည်း။ ဟုတ်ပြီ။ သေချက်တစ်ခု လွယ်လွယ်နှင့်တွေ့ပေပြီ။ ဆင်သေကွင်းကို စဉ်းစားမိပြီးနောက် သူ၏ချွတ်ယွင်းချက်ကို အသေအချာ စဉ်းစားနေပြန်သည်။

“ငါ ဘယ်နေရာများ လိုနေပါလိမ့်”

သူသည် နားထင်စကို လက်ညှိုးနှင့်ခေါက်ကာ နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားပြန်၏။

“ဟော ... ဒါတွေလိုသေးတာကိုး။ ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ”

- (၁) ပွဲမဝင်ခင် အပြင်က ကျင်းပခြင်းဖြင့် သတိလုံရမည်။
- (၂) လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်မှု လိုသေး၏။
- (၃) လှံချက်မှာ လိုရာမရောက်သေး။
- (၄) စဉ်းစားဉာဏ်မရှိသော တိရစ္ဆာန်ကို လူက ကြောက်ရန်မလို။ လိုသည်မှာ ဉာဏ်နှင့်သတိဖြစ်သည်။

စိုးထွန်းသည် တောင်းစုတ်ပလံးစုတ် ခြင်းကြားကြီးမှစ၍ ဆင်အမှတ်ဖြင့် ထိုးလိုက် တိမ်းရှောင်လိုက်နှင့် ‘အရိပ်သတ်ပွဲ’ ကိုပင် အရှူးဘစ်ဦးပမာ ကျင့်လျက် အားသစ်လောင်း၍ နေလေသတည်း။



မြိုင်မြိုင်ကံ လေးပါးကား ဘင်၏ချွတ်ယွင်းချက်များ ဖြစ်ကြ၏ဟု ယူဆထားလိုက်သည်။ သူသည် နောက်ထပ် ဉာဏ်မီသလောက် တွေးဆပြန်သည်။ မုဆိုးကျော် ဦးကျော်က ဆင်၏တစ်ကိုယ်လုံးတွင် သေကွက်နှစ်ချက်သာရှိသည်ဟု ပြောခဲ့သည်ကို မှတ်မိပေသည်။ တစ်ခုမှာ မိုးပေါက်ကျ ခေါ် နိမ့်နေသော ဆင်ဦးဆက်နှင့် မုံယိုသောနားခွက်ချိုင့်ဟုဆိုသည်။

အတိုဝတ်ထားပြီး ခါးတွင် လုံချည်တစ်ထည်ကို ခါးလည်းခိုင်အောင် တစ်စုံတစ်ခု ထိုးမိခြင်းမိကလည်း သက်သာရစေခြင်းငှာ ခိုင်ခိုင်ပတ်ထား၏။ တောထဲဝင်ကတည်းက သူ၏ညာဉ်အတိုင်း တွေ့ရာအကောင်သေး အကောင်မွှားကိုမရှောင် တဖတ်ဖတ်ထိုးရင်း ဝင်သွားလေသည်။

“ဟေ့ကောင် ... လင့်ပေါ်တက်ပေတော့”

ပြောအပြီး ဖိုးထွန်းသည် ဉာဏ်ရှိန်ကိုထားခဲ့ကာ တောသတ္တဝါတစ်ကောင်၏ လျင်မြန်ခြင်းဖြင့် ဆင်အုပ်အနီးသို့ ကပ်သွား၏။ ဆင်များသည် လူနဲ့ကိုရ၍ ခြေသံကိုဖျောက်လိုက်ကြသည်။ ဆင်သတ္တဝါမှာ ကိုယ်ခန္ဓာအလွန်ကြီးစေကာမူ ရန်သူနှင့်တွေ့က ခြေသံမကြားအောင် ရှောင်ကွင်းတတ်ကြပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ရှေးလူကြီးသူမများက ‘ဆင်၏ခြေသံ ကြွက်ထံရောက်နေသည်’ ဟု ပြောစမှတ်ရှိကြ၏။ ဆင်သည် ခြေသံဖျောက်၍ ရန်သူကို ရှောင်နိုင်ကြသော်လည်း တစ်ဖုန်းတစ်ဖုန်း တစ်ခိုင်းခိုင်းနိုင်လှသော ကြွက်များမှာ ကြောင်၏ပါးစပ်တွင် ကားခနဲ ပါသွားတတ်ကြသည်မှာ အသံကြောင့် ကြွက်သေ ဆိုရမလို ဖြစ်နေ၏။

တောကျွမ်းကျင်သော ဖိုးထွန်းသည် ရှောင်တိမ်းသွားသော ဆင်များကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာဖွေသည်။ သူသည် တမောတပန်းရှာမှ ပြန်တွေ့လေ၏။ တွေ့မဆိုင်ပင် သူသည် ပန်းဆင်ကို လူယောင်ပြု၍ ခွဲထုတ်လိုက်ရာ များစွာဖြင့်ပြုခေါ်သော ငါးကဲ့သို့ ဖိုးထွန်းလိုရာ နေရာသို့ ဆင်ပြောင်ကြီး လိုက်လာတော့သည်။ ဖိုးထွန်းသည် ယခုအကြိမ်တွင် ကြောက်စိတ်လုံးဝမရှိတော့ချေ။ သို့ဖြစ်ရာ သတိသည် သူ့အား အမြဲလမ်းညွှန်လျက်ရှိလေ၏။

ဖိုးထွန်းသည် တောင်ခါးပန်းတွင် တောရှဉ့်ကလေးတစ်ကောင်



“ဟေ့ကောင် ... ဉာဏ်ရှိန် ဆင်အုပ်ကိုတွေ့ရင် သစ်ပင်ခေါ် ပြေးတက်ပေတော့။ သစ်ပင်ကြီးပါစေစော်”

“အေးပါ ... စိတ်ချပါ။ မင်းသာ သတိနဲ့လုပ်ဟေ့”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဆင်တစ်အုပ်လုံးတော့ ထွက်မလိုက်ပါဘူးကွာ။ သူလည်း တစ်ကောင်၊ ကိုယ်လည်း တစ်ကောင်ပဲဟာ။ ငါတစ်ကောင်သတိထားပြီး ဒီတစ်ခါ ငါရှုံးလည်း သရေပွဲပေါ့ကွာ။ အံ့မရှိပါဘူး။ ဟဲ ... ဟဲ ... ကဲ ... လာ သတိထားဟေ့”

ဖိုးထွန်းသည် သူငယ်ချင်းတပည့်ကျော် ဉာဏ်ရှိန်အားခေါ်တော့နက်သို့ဝင်ခဲ့သည်။ သူသည် စွပ်ကျယ်လက်ပြတ် ဘောင်းဘီ

ဖိုးထွန်းသည် တစ်ခါတစ်ခါ ပုသိမ်နယ်ဘက်သို့ပင် ဆင်ထိုးရင်း နယ်ကျွံသွားတတ်ရကား စီးပွားပြိုင်ဖက် လိုင်စင်နှင့် ဆင်သတ်ဆင်ဖမ်းသမားတို့က မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လာကြကုန်၏။ တစ်ကြိမ်တွင် ဥပဒေပြုလွှတ်တော်တွင် လိုင်စင်မရှိသော ဆင်သတ်သူများကို အစိုးရသိပါသလား။ သိလျှင် ကာကွယ်ပေးပါမည်လားဟူ၍ မေးခွန်းများ ဖေရသည်အထိ ကျယ်ပြန့်လာလေရာ ပုသိမ်ခရိုင်သစ်တော အရေးပိုင်မင်းက အရေးတကြီးစုံစမ်း၍ ဆင်ဖိုးထွန်းအပေါ် အမှုဖွင့်ရလေသည်။

သို့ရာတွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးက ဆင်ဖိုးထွန်းအား အကာအကွယ်ပေးလိုက်လေရာ သူသည် ဂျပန်ခေတ်တွင် ဆင်သတ်ဆင်ထိုးအလုပ်ကို တံခါးမရှိစားမရှိ လုပ်နေပြန်လေသည်။



၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် ဂျပန်များသည် ဗမာပြည်သို့ ဝင်လာသည်။ ရောက်သည့်နေ့မှစ၍ ဘီလူးက၊ က၍ဝင်လာသော ဂျပန်များ ဟန်မကျပုံကို မြင်ရသော ဆင်ဖိုးထွန်းသည် အေးအေးလူလူနှင့် ဖက်စလက်ရွာတွင်ပင် နေထိုင်ပြီး ဂျပန်၏အခြေအနေကို အကဲခတ်နေလေသည်။

ဂျပန်များသည် အပြောတစ်မျိုး၊ အလုပ်တစ်မျိုးသမားများ ဖြစ်ကြပြီး သီတာကုန်းပြင်နယ်မှ ရခိုင်ပြည်၌ချောင်းသို့ဖောက်သော 'ဝါးမျှင်တောင်'လမ်းကို ဖောက်ကြလေရာ ဗမာများအား အတင်းဈေးတပ်ဆွဲကာ နွားပမာလုပ်ခိုင်းသည်ကို မြင်ရသဖြင့် အံ့တကြိတ်ကြိတ်နှင့် ဖြစ်နေပေသည်။

၁၁၂ * ပြောင်းပြန်အောင်

၁၉၄၅ မတ်လတွင် ဂျပန်တို့၏ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုကို ဗမာများ တော်လှန်ကြ၏။ သီတာကုန်းပြင်နယ် ညောင်ဝိုင်းရွာ၌ တပ်လာခဲ့သော ဂျပန်တပ် လူပေါင်း ၆၀ မျှကို ဆင်ဖိုးထွန်းဦးစီး၍ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြရာ ဆင်ဖိုးထွန်းတို့လူသိုက်မှာ သေနတ်ကိုယ်စီနှင့်ဖြိုကုန်ကြပြီး ဖိုးထွန်း၏အမည်မှာလည်း ယခင်ထက်ပင် ကြီးလာတော့သည်။

ဗမာ့ရာဇဝင်စာအုပ်မှာ တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် လှန်လှောဖတ်ရသကဲ့သို့ တစ်နှစ်တစ်မျိုး ပြောင်းလာခဲ့ရာ ၁၉၄၇ ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ တိုင်းပြည်သူ့မှု စလောပြန်သည်။ သို့နှင့် အင်္ဂလိပ်အစိုးရသည် သောင်းကျန်းမှုနှိမ်နင်းရေးတပ် အရံရဲတပ်စသည်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းကာ သောင်းကျန်းမှုကိုနှိမ်နင်းလေရာ အစိုးရတပ်များ လက်မလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေချိန်တွင် ဟင်္သာတအရေးပိုင်မင်း ဦးလှ၊ ရာဇဝတ်ဝန် မစ္စတာလုပ်ဒါန်းနှင့် တိုက်ပိုင် အင်စပက်တော် ဦးဆာမူတူးတို့မှာလည်း မိမိတို့နယ် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးအတွက် အစီအစဉ်များကို တိုင်ပင်လျက် ရှိကြ၏။

အထူးသဖြင့် သီတာကုန်းပြင်နယ်မှာ ဟင်္သာတနှင့် ပုသိမ်ခရိုင် နယ်စပ်ဖြစ်လေရာ ထိုနယ်မှာ တောတောင်ထူထပ်၍ အသွားအလာခက်ခဲပြီး သောင်းကျန်းမှုများ နှိမ်နင်းရာ၌ အခက်အခဲတွေ့နေလေရာ အုပ်ချုပ်မှု၌ အလွန်တရာကျွမ်းကျင်သော တိုက်ပိုင်မင်းက ဆိုင်ရာ ရာဇဝတ်ဝန်အား အကြံတစ်ခုပေးလိုက်လေသည်။

“ဆင်ဖိုးထွန်းဆိုတာက ကျွန်တော်တပည့်သားမြေးဆိုလည်း မလွဲပါဘူး။ ကောင်လေးက အသက်သုံးဆယ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ တစ်နယ်လုံးက ကြည်ညိုတယ်။ ဂျပန်နဲ့ အင်္ဂလိပ်အပြောင်းအလဲမှာ

သူနယ်ကို သူပဲ စောင့်ရှောက်လာပါတယ်။ သတ္တိကလည်း ပြောစရာ မလိုပါဘူး။ ဆင်ကိုတောင် လှုံ့နဲ့ ထိုးချက်စားနေတဲ့အကောင်။ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းလည်း မရှိဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ အရဲရဲတပ်မှာ သူ့တို့ အထူးရဲအုပ်ခန့်ပြီး သူ့လူနဲ့သူ ဒီနေရာမှာထားလိုက်ရင် နယ်လည်း ဆေးပြီး ဒီဘက်မှာ သုံးမဲ့တပ်ကို တခြားနေရာသုံးနိုင်မယ်လို့ ထင်တာပဲ။”

ရာဇဝတ်ဝန်မင်းသည် တိုက်ပိုင်မင်းပြောသည်ကို အတော်ပင် နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားနေပေသည်။

“သူ့ကိုယုံရပါ့မလား။ လက်နက်အပ်ရမဲ့ကိစ္စနော် တိုက်ပိုင်မင်းရဲ့”

“အို ... ဖြစ်ပါတယ်။ ဝန်မင်းစိတ်ချပါ။ ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်။ လက်နက်ရရင် ဓားပြလျှောက်တိုက်မဲ့လို့ဆို ကျွန်တော်ဘယ်တာဝန်ယူရပါ့မလဲ”

“ကဲ ... စမ်းကြည့်လေ။ ခင်ဗျား ဒီနယ်ထိန်းရမှာပဲ။ မကောင်းလည်း ခင်ဗျားတာဝန်ပေါ့။ သူ့ကိုခေါ်ပေတော့”

သို့နှင့် တိုက်ပိုင်အင်စပက်တော်သည် ဆင်ဖိုးထွန်းအား အာမခံတစ်ခွဲသားပေး၍ လေးမျက်နှာသို့ရောက်နေသော ရာဇဝတ်ဝန်မစ္စတာ လုပ်ဒါးထံ ခေါ်ယူသွားသည်။ ရာဇဝတ်ဝန်မင်းကလည်း ဆင်ဖိုးထွန်းအား အရံရဲအုပ်ခန့်ပြီးလျှင် အစိုးရကို အတတ်နိုင်ဆုံးကူညီရန် မေတ္တာရပ်ခံ၍ အရံရဲသား(၃၀)နှင့် လက်နက်များပေးအပ်ကာ သီတာကုန်းပြင်ညီ အုပ်ချုပ်ရန် စေလွှတ်လိုက်လေသည်။

၁၉၄၇ ခုနှစ် လယ်ပိုင်းတွင် ဆင်ဖိုးထွန်းသည် အထူးအရံရဲအုပ်ခန့်ထားခြင်းကို ခံရ၏။ ထိုနှစ်မှစ၍ သီတာကုန်းပြင်နယ်

တွင် အေးချမ်းသာယာသွားလေသည်။ ဆင်ဖိုးထွန်း၏နာမည်မှာ ငြိမ့်သည့်ထက် ကြီးလာသည်။



ဆင်ဖိုးထွန်းကို အခဲရဲဘော်အဝတ်အစားနှင့် ဤသို့တွေ့ရ၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၉၄၈ ဇန်နဝါရီ ၄ ရက်နေ့ နံနက် ၄ ချက်တီး မိနစ် ၂၀ တွင် လွတ်လပ်ရေးကြေညာခဲ့ပေပြီ။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက် ဗ-ဆ-ပ-လ မှ ကွန်မြူနစ်ပါတီ ခွဲထွက်သွားသည်။ ထို့နောက် တောခိုသည့် ရဲဘော်နှစ်ခြမ်း ဖြန့်ခနဲ ကွဲကြသည်။ လက်ပတ်ဖြူပတ်သော ရဲဘော်က တောသို့ စုံခန့်ဝင်သွားသည်။ ကရင်ကလည်း အားကျမခံ ခေအင်ဒီအိုဟု နာမည်တစ်လုံးနှင့် ဘောင်းဘီအနက်ဝတ်၍ သေနတ်ကိုင်၍ အစိုးရကို အံတုပြန်သည်။

ဤသို့လျှင် ပြည်တစ်ပြည်လုံး ဘုန်းကြီးယပ်တောင် ဖြစ်ကုန်ကြပြီး သောင်းကျန်းသူအမျိုးမျိုးမှာ တောမီးလောင် တောကြောင်လက် ခမောင်းခတ်ဆိုသကဲ့သို့ ရိုးရိုးစားပြများပင် တစ်ရာစု ငါးဆယ်စုနှင့် ဘိုင်းပြည်အနှံ့အပြား ပေါ်လာခဲ့သည်။

တောချောင်ကျလှသော သီတာကုန်းပြင်နယ်သားများမှာ ဆင်ဖိုးထွန်းမှတစ်ပါး အားကိုးဖွယ်မရှိတော့၍ အစိုးရနှင့်အဆက်ပြတ်သွားသော ဆင်ဖိုးထွန်းအား မိမိတို့၏ အသက်စည်းစိမ်ကို ထိုးအပ်ကြပြီး သူ၏အစီအမံ အခန့်အခွဲအား အသက်ပေးနှာခံကြမည်ဟု ဆိုလာကြကုန်၍ ဆင်ဖိုးထွန်းမှာ အေးအေးမနေနိုင်ဘဲ လူစွမ်းကောင်းလုပ်ရပြန်သည်။ ဆင်ဖိုးထွန်း၏ လုံ့လဥဿာဟကြောင့် တိုင်းပြည်အနှံ့ဆူနေချိန်တွင် သူ၏နယ်မှာ သာယာလှပေသည်။

အလုံးအရင်းကြီးစွာနှင့် တောခိုနေသူတို့သည် ချောင်ကောင်း၍ အချက်အချာကျလှသော ဆင်ဖိုးထွန်း၏နယ် သီတာကုန်းပြင်နယ်ကို သွားရည်တပြားမြား ဖြစ်လာကြသော်လည်း ဆင်ဖိုးထွန်းတစ်ကိုရင်မဆိုင်ရကြ၍ ဆင်ဖိုးထွန်းအား ပရိယာယ်ဝေဝုတ်အမျိုးမျိုးနှင့် သိမ်းသွင်းကြတော့သည်။ ဆင်ဖိုးထွန်းမှာ အစိုးရပေးထားသော လူပေါင်း

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၁၆ ❀ ပြောင်မြောက်ကို

သုံးဆယ်သာရှိသော်လည်း သူ့စိမ့်ထားသော တစ်နယ်လုံး ယောက်ျား
မိန်းမ ရပ်ရွာကာကွယ်ရေးမှာ များလှချေသည်။

ဆင်ဖိုးထွန်းအား တိုက်ခိုက်လိုသောသူသည် ဆင်ဖိုးထွန်း
နှင့်သာ တိုက်ရမည်မဟုတ်မူ၍ တစ်နယ်လုံး ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး
သူငယ်ပါ တိုက်ရမည်ကိစ္စဖြစ်ရာ ကြံစည်သူတိုင်း လက်ငိုက်ကြည့်နေ
ကြရပေသည်။



“ဒါပဲ သခင်ထွန်းလူ ကျွန်တော်ရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကတော့
ထူးထူးဆန်းဆန်း မဟုတ်ပါဘူး”

ဆင်ဖိုးထွန်းက သခင်ထွန်းလူအား ဆင်သားခြောက်နှင့်
ညှိခံရင်း ပြောပြနေပေသည်။

“အင်း... ကောင်းပါ့ဗျာ စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ။ ဆင်သား
ခြောက်ကလည်းကောင်း ကျွန်တော်ဖြင့် တစ်ခါမျှ မစားဘူးပါဘူး။
ဒီရောက်မှစားဘူးတာ။ ဆင်သားခြောက်ဟာ ဒီလိုဖုတ်စားတော့ ဘာမှ
အရသာမရှိဘူး။ ငိုပြာရည်လေး ဆမ်းလိုက်ပြန်တော့လည်း တယ်ချို
ကိုးဗျ”

သခင်ထွန်းလူက အားရပါးရ ပြောလိုက်သည်။

“ဪ... ဒါနဲ့ တစ်ခုတော့ မေးပါရစဉ်း”

“မေးပါဗျာ”

“ခင်ဗျားသတ်လာတဲ့ ဆင်ပေါင်း ဘယ်လောက်ရှိမယ် ထင်သလဲ”

“သိပ်တော့ မမှတ်မိဘူးဗျို့။ နဲ့တော့ မနဲဘူး ထင်တယ်။ အကောင် ၅၀၀ တော့ မအောက်ဘူးထင်တယ်။ အင်္ဂလိပ်လက်ထက်ကပဲ မနည်းဘဲကိုးဗျို့။ နောက်ပိုင်းမှာ သေနတ်ရလာတော့ ဟောတစ်ကောင် ဟောတစ်ကောင် ဖြစ်နေတာပေါ့”

“ဒါနဲ့ ကြံကြံဖန်ဖန် တစ်ခုတော့ မေးရဦးမယ်။ ခင်ဗျား တောကြိုတောင်ကြား ဆင်ချည်းလိုက်ပစ်နေတာ တောထဲမှာ ဆင်ဖြူဆိုတာ မျိုးကော တွေဖူးကြုံကြုံဖူးလား”

ဆင်ဖိုးထွန်းသည် သခင်ထွန်းလူ၏ ကောက်ကာငင်ကာ မေပုံကို ငေး၍ကြည့်နေဟော့သည်။ ကြံကြံဖန်ဖန်မေးလေခြင်းဟု တွေးနေသလားမသိ။ အတော်ကြာငေးနေသည်။

“ပြောစမ်းပါဗျ... ဘာကြောင့် ငေးနေတာလဲ”

ဟု သခင်ထွန်းလူက ထောက်လိုက်မှ ...

“ကျွန်တော်ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောတော့ဘူးလို့ စိတ်ထဲမှာထားခဲ့တာ။ ခင်ဗျားက သိပ်ကြံကြံဖန်ဖန်မေးတာကိုးဗျို့။ ကျွန်တော်မိန်းမတောင် ကျွန်တော်မပြောဘူး။ ဒီစကားပေါက်ကြားသွားရင် တစ်နယ်လုံးက အခုကျွန်တော်ကို မေတ္တာရှိကြတာ ခင်ဗျားအမြင်ပဲ။ အခုကျွန်တော်ပြောလိုက်ရင် တစ်နယ်လုံး မုန်းချင် မုန်းသွားကြမှာဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့ ...”

“ကျွန်တော်က ဆင်ဖြူဟူ၍ တယ်ဆိုရင် မုသားကျမယ်။ အဲဒါ... သတ်ဖူးတယ်ဆိုမှ မုန်မယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်သူ့မှမပြောဘူးလို့ ပြောစမ်းပါ”

“ဟောဗျာ .. ဆင်ဖြူကို သတ်ပစ်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ...။ နောက်မှသိရလို့ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာတော့ မပြောပါနဲ့ဗျာ။ ဘယ်လောက်တောင် စိတ်ဆင်းရဲဦး အစွဲအလမ်းဖြစ်နေသလဲဆိုရင် ကျွန်တော်မိုက်မဲတာနဲ့ တိုင်းပြည်အာဇာနည်ပြီး ဗရုတ်ဗရုတ်ဖြစ်သလားတောင် ထင်နေတာ”

ဆင်ဖိုးထွန်း နဖူးမှချွေးကိုသုတ်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“အောင်မယ် ... ဆင်ဖြူတော်ကိုသတ်မိတာနဲ့ တိုင်းပြည်ထွက်တာ ဘယ်လိုဆက်စပ်သလဲ။ ဆိုစမ်းပါဦး”

“ဒီလို ... ဒီလို ...။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးလလောက်က ကျွန်တော် တောဝက်တစ်ကောင်တော့ ဟင်းစားသွားပစ်ဦးမှပဲဆိုပြီး မြင်းနဲ့ ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဂျပန်ခေတ်လောက်ကပဲ သေနတ်ကို လွဲတမ်းပစ်တတ်လာတော့ ဆင်ကို ရိုင်းဖယ်နဲ့ပဲ ကပ်ထုတာပဲ။

အဲ ... အဲ ... မြင်းနဲ့ထွက်သွားတဲ့နေ့က ဆင်ကလေးတစ်ကောင် ဘယ်ကအုပ်ကျဲပြီး ထွက်လာသလဲမသိဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ သိပ်မဝေးဘူး တွေ့နေပါလေရောဗျာ။ ကျွန်တော်ကလည်းကျွန်တော် ဖြန်းဆိုသေနတ်ကိုကောက် မောင်းထိုး မြင်းပေါ်ကတင် ဆော်ထည့်လိုက်တာ တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ ပစ်သွားတာပဲ။

ဪ... နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်။ ခင်ဗျားကို မပြောမိသေးဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ဆင်ပေါင်းမြောက်များစွာကို သတ်တော့သတ်

ခွဲတယ်။ ခက်တာက ကျွန်တော်ဟာ ဆင်သေရဲ့မျက်နှာကို မကြည့်ဖူးဘူး”

“ဟင် ... ဘယ်နှယ် ... ဘယ်နှယ် ...”

“တကယ်ပါဗျာ ...။ ကျွန်တော် ဆင်သေမျက်နှာကို တစ်ခဲမှ မကြည့်ဖူးဘူး။ လုံ့နဲ့ထိုးထိုး။ သေနတ်နဲ့ပဲပစ်ပစ် ပစ်ပြီးထိုးပြီးရင် ကျွန်တော် အိမ်ပြန်တာပဲ။ ကျွန်တော် ဆင်သားဆင်စွယ်ထမ်းဖို့ မေ့တွက်ပေးငှားလာတဲ့လူတွေကို အနာရတဲ့ဆင် ဘယ်ရေအိုင်ကိုသွားပြီး ရေစိမ်လိမ့်မယ် ဘယ်ချောက်ကြားမှာ ရှိလိမ့်မယ်လို့သာ ပြောခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လိုက်မသွားဘူး။ ကျွန်တော် ဆင်ကို မပစ်ခင်မုန်းတယ်။ ပစ်ပြီးရင် သနားတယ်”

“ဪ ... ဪ ... ထူးပေဆန်းပေသည်ဆိုတဲ့ လူပဲ ဒါနဲ့ ဆင်ဖြူစကားဆက်ပါဦး ... ဟဲ ... ဟဲ ...”

သခင်ထွန်းလူက သဘောကျ၍ ဟဲလိုက်သည်။

“အဲ ... ခုနပြောတဲ့ဆင်ကလေးကို ကျွန်တော် အတော်ကြာကြည့်နေသေးတယ်။ ဆင်ကလေးက ဘယ်မှမရွေ့ဘူး။ ဒီအတိုင်းပဲ”

“ဒီဆင်ကလေးကို ထားပါဦး။ ဆင်ဖြူတော်ကိုသာ ပြောစမ်းပါ”

“ဪ ... ခက်ပါဘိ လောလိုက်တာက လွန်ရောဘဲကိုးဗျာ ဒီဆင်ကလေးဟာ ဆင်ဖြူတော်ပေါ့ဗျာ”

“ဟောဗျာ ... ဒါနဲ့တောင် ပစ်လိုက်ရသေးသလား”

သခင်ထွန်းလူ မျက်စိပြူး။ မျက်ဆံပြူးနှင့် အပြစ်တင်လိုက်သည်။

“နေဦးလေဗျာ ... ပြောပါရစေဦး။ ဆင်ဖြူရယ်လို့ မြင်မ

သိနေမှ ပစ်ပါ့မလား။ လက်ရဖမ်းမှာပေါ့။ ကျွန်တော်မြင်တာက ရိုးရိုးဆင်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆင်က နေရာကမရွေ့တော့ ဆင်သေကို မကြည့်ဖူးဘဲလူဟာ ဘာဖြစ်လို့ကြည့်ချင်မှန်းမသိဘူး။ အနားကို ရောက်သွားတယ်။

ကျွန်တော် ခပ်လှမ်းလှမ်းကကြည့်တော့ ဆင်ကလေးက မလှုပ်ဘူး။ သေနေပုံကလည်းဗျာ ... သစ်သားဆင်ရှပ်ကလေး ဝစ်နေပုံ ထုထားသလိုပဲ။ တခြားဆင်တွေလို ပိုးလိုးပက်လက်မဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ အနားကပ်ကြည့်ချင်စိတ်ပေါက်လာပြီး ဖြူတူတူလေးပေါ်နေတဲ့ ဆင်စွယ်ကို ကိုင်ကြည့်ပြီး အစွယ်ရင်းကိုဖုံးနေတဲ့ ရွံ့တွေနွံ့တွေကို လက်နဲ့ပွတ်ချကြည့်လိုက်တော့မှ ‘လား ... လား ... အမွှေးတွေ အရေတွေက ဖြူမွှေးနေတာကိုး။’

ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက ဘာလိုလိုဖြစ်လာပြီး ကတံကရီနဲ့ ကိုယ်ပေါ်ကရွံ့တွေ ခွာကြည့်ခြစ်ကြည့်တော့လည်း တစ်ကိုယ်လုံးအဖြူပဲ။ ရွံ့တွေကလည်း အစိုကြီးဗျာ။ ဒီတော့အဝေးက ရိုးရိုးဆင်နဲ့တူနေတာပေါ့”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ”

သခင်ထွန်းလူက နှမြောတသရွာ ညည်းလိုက်ပြီး ...

“အင်း ... မှားမယ်ဆိုလည်း မှားစရာပဲ။ သူက သူ့ကိုယ်သူ ရွံ့လူးထားတာထောက်တော့ လူတွေဖမ်းမှာစိုးလို့ သူ့အသိဉာဏ်နဲ့ တမင်ထားတယ်လို့လဲ ယူဆနိုင်တယ်။ တိရစ္ဆာန်ထဲမှာ ဆင်ဟာ အသိဉာဏ်အရှိဆုံးလို့ ပြောကြတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်မယ်ဗျာ ...။ ဆင်ဖြူတော်လေးမှန်းသိရတော့မှ ကျွန်တော် ဝိုင်သွားတာပဲ။ စိတ်မကောင်းစရာက ဆင်ကလေးဟာ သူ့ရဲ့

နာမောင်းမှာ ဝါးဝိုးမျှစ်ကလေးရစ်ပတ်ထားရင်း သေနေတာ။ ဝါးဝိုးမျှစ်လေးမှ စားမသွားရရှာဘူး။ သေတော့လည်း ဒီအတိုင်း ဝပ်ရက်ကလေးပျံ့”

သခင်ထွန်းလူမှာ အတော်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး ...

“ဒါဟာ တစ်နည်းအားဖြင့်တွေးမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားကို စကားပြောသွားတာပဲ”

သခင်ထွန်းလူက မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲဗျာ”

“တွေးပြောရမယ်ဆိုရင် ‘ကျွန်တော်ဟာ မျှစ်ကလေးကိုသာ စားနေတာပါ။ ခင်ဗျားတို့ကို ဘာအနှောင့်အယှက်မှ မပေးရပါလား’ လို့ အသနားခံပြောတာနဲ့ မတူပေဘူးလားဟင်”

ဆင်ဖိုးထွန်း၏ မူလစိတ်ရင်းများမှာ အလွန်သနားတတ် ကိုယ်ချင်းစာတတ်၍ အရွယ်နှင့်မလိုက် ထိုစိတ်နှစ်ပါးနှင့်ပင် လူတကာ ချစ်ခင်လေးစားခြင်းကို ခံရ၏။ သူသည် ဆင်သတ္တဝါကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်း သတ်လာခဲ့သည်မှာ မှန်၏။

သို့ရာတွင် ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် ထူးချွန်လိုစိတ်ရှိပြီး စွန့်စားခန်း ကိုစွဲလမ်းခဲ့ရာမှ ဖခင်ရင်းနှင့် ညီရင်းသေခြင်းကြောင့် စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ထို့အပြင် ၎င်းအဖို့ ဆင်သတ်မှုပင် သားကျွေး မှု၊ မယားကျွေးမှုဖြစ်နေလေရာ သည်ဆင်ကို မလွှဲမရှောင်သာသဖြင့် သတ်ခဲ့လေသည်။

သို့ရာတွင် ယင်းဆင်ဖြူတော်ကလေးကိစ္စမှာ ဇနီးဖြစ်သူကို ပင် မပြောခဲ့ပါပဲ အလွန်ခင်မင်သူမိတ်ဆွေ သခင်ထွန်းလူက အကြောင်း အားလျော်စွာ ကောက်ကာငင်ကာ အစဖော်ပေးလိုက်သဖြင့် သူ၏

ရင်တွင်းတွင် စွဲနေသော ဝေဒနာတစ်ခုကို သက်သာရာသက်သာကြောင်း ပြောခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဤသို့ပြောမိခါမှ အတွေးအတော အလွန် ထူးဆန်းသော သခင်ထွန်းလူ၏ထင်မြင်ချက်ကြောင့် မျက်ရည်ပင်ပိုင်း လာလေရာ ထွန်းလူက စိတ်ပြေပါစေတော့ဟု တဟဲဟဲနှင့် လေပြေ ဆုံးလိုက်သည်။

“ကဲ ... နောက်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

သခင်ထွန်းလူက ရယ်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်ဆို ကျွန်တော် တစ်ခါတည်း လှည့်ထွက်လာခဲ့တာ ပဲ။ ဘာကိုမှလည်း မယူခဲ့ဘူး။ အမွေးတစ်ပင်တောင် မနှုတ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒီအဖြစ်အပျက်ကိုလည်း ကျွန်တော်ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြဘူး။ ဒါဟာ ပထမပဲ။ ခင်ဗျားလည်း လျောက်မပြောပါနဲ့ဗျာ”

“ဒါနဲ့ ခုန ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဆင်ဖြူသေတာနဲ့ တိုင်းပြည်ဘာ ဖြစ်တယ်ဆိုလား။ ဘာက ဘယ်လိုဆက်စစ်သလဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

“ကျွန်တော်ထင်တာ ကျွန်တော်ပြောတာပါ။ ကျွန်တော်ကို ဘာပဲပြောပြော အဖြစ်က ဒီလိုဗျ ...။ ဂျပန်ခေတ်က ကျွန်တော် တိုင်းပြည်တောတောင်က ဆင်ပစ်ပြီးပြန်လာတဲ့ ကရင်ဆင်ပစ်သမား တစ်ဦးနဲ့တွေ့တယ်။ စကားလက်ဆုံကျရင်းနဲ့ သူပြောသွားတယ်။

ရခိုင်ဗူးသီးတောင်ဘက်မှာ ဆင်ကလေးတစ်ကောင်ပစ်လိုက် တာ ခု ကျွန်တော်ဖြစ်သလိုပဲ ရွံ့ဖုံးထားတော့ ဆင်ဖြူမှန်းမသိဘူးတဲ့။ သွားကြည့်မှပဲ သိတော့တယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ သူလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး နတ်ကိုအပ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်တဲ့။ သိပ်မကြာဘူး ... တိုင်းပြည် ခရုတ်သုက္ကဖြစ်၊ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ ထွက်ပြေးတာပဲတဲ့”

“ဪ ... ဪ ... ဒီလိုကိုး။ ဟား ... ဟား ...

၁၂၄ * ပြောင်းပြောင်းကို

ခင်ဗျားပြောတာ သိပ်မဆိုးဘူး။ ဟား ... ဟား ... ဒါနဲ့ အခုလည်း ဗရုတ်ဗရုတ်ဖြစ်တယ်ဆိုပါတော့ ... ဟုတ်လား”

သခင်ထွန်းလူက ဆင်ဖိုးထွန်းပြောပုံကို အတော်သဘောကျ နေသည်။

“ဒါပေါ့ဗျ ...။ ကျွန်တော်မကောင်းလို့”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဒါဖြင့် ဒီဆင်ဖြူတော်ကို မသတ်မိခင် ပဝေသဏီက သောင်းကျန်းနေကြတာကကော ...”

သခင်ထွန်းလူက ဆင်ဖိုးထွန်း၏အစွဲ ချွတ်လိုက်သည်။

“ဒါ ဘယ်သီမလဲဗျ”

ဆင်ဖိုးထွန်းက တုံးတံတံကြီး ပရိယာယ်မသုံးဘဲ ပြောလိုက် သည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဒီအဖြေလည်း မဆိုးဘူး ... ဟား ... ဟား ...”

သခင်ထွန်းလူ အားရပါးရ ရယ်ချလိုက်သည်။

“အေးလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တော့ တစ်နေ့ ဒီဆင် လို သေရမလားမသိပါဘူး။ စိတ်မကောင်းတာ လွန်ရော။ ဒီကတည်းက ကျွန်တော် နောက်ထပ်ဆင်ပစ်ဖို့ တစ်ခါမှလည်း မသွားတော့ဘူး”

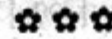
“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ရပ်ရွာကာကွယ်ရေးနဲ့ မအားလို့ထင်ပါရဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး ... မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်စိတ်မကောင်းလွန်း လို့ပါ။ ဆင်တစ်ကောင်ပစ်ရတာ ဘာကြာတာမို့လို့ အရင်တုန်းက တစ်ခါ သုံးလေးငါးကောင် သတ်နေတာပဲဟား။ ကျွန်တော့်ကြောင့် လူတွေကပ် သင့်တယ်ထင်ပြီး ကျွန်တော့်ရပ်ရွာနယ်ပယ်အတွက် အသက်ကိုပေး ထားပြီဗျ။ ဆင်ကလေးရဲ့လည်ပင်းကဒဏ်ရာကို မျက်စိမှာမြင်နေတာ

ခက်လှတယ်ဗျာ”

“အို ... ဒါကတော့ ဥပါဒါဒါနကြောင့် ဥပဓိရောက်ဆိုတာ လို့ သိပ်စိတ်မထားနဲ့ဦးလေ။ တကယ်လို့ ဆင်သေတယ်ထားဦး။ တမင် လုပ်တာမှမဟုတ်ပဲ။ သူက ရွံ့ဖုံးနေတာကိုးဗျ။ မသိရင် ဘယ်သူမဆို မှားကြတာချည်းပေါ့။ ကဲ ... ဒီစိတ်တွေဖျောက်လိုက်ပါ”

နံနက် ထမင်းစားပြီးကတည်းက လက်ဆုံကျသော သူတို့၏ ကေားပိုင်းမှာ နေစောင်းမှ အဆုံးသတ်လိုက်ကြလေသတည်း။



“ဗိုလ်မှူး... ကျွန်တော့်ကို ဒီလူဆိုးကိုနှိမ်နင်းဖို့ အထက်
လူကြီးက အမိန့်ပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲ အဝေးကြီး
ကို လိုက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တွေ့တွေ့ သတ်သတ်ပဲ။ ဓားပြသေကြီး
က သိပ်လေးတာ။ ဒါနဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ခေါင်းတစ်လုံးပဲ ဖြတ်ပြီး ယူလာ
ခဲ့တယ်။ မှားမှားလည်း စိုးရသေးတာကိုး။ မြို့ကို ခြင်းကြားလေးတစ်
လုံးနဲ့ ထည့်ဖို့လိုက်တာ ဟိုရောက်တော့ သူတို့ဘာလုပ်ကြသလဲမသိဘူး
ဗိုလ်မှူး”

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် တစ်ဖက်သို့လှည့်၍ ပြုံးနေသည်။ ဖိုးထွန်း
က ရိုးရိုးကြီးပြောပုံမှာ နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းလှ၍ ဗိုလ်မှူးက ဆက်ပြန်
သည်။

“မင်း သေနတ်ပစ် သိပ်ကောင်းတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် ... ဗိုလ်မှူး။ ကျွန်တော်ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ စာ
ကလေး၊ ဆက်ရက်ကလေးတွေ ပစ်စားတယ်”

“ဟေ ... ဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် ဟောဟိုသစ်ပင်က ဆက်
ရက်ကိုပစ်ကွာ” ဗိုလ်မှူးက လက်ညှိုးထိုးအပြ ဆင်ဖိုးထွန်းက ပြတင်း
ပေါက်က ပစ်ချလိုက်ရာ ဗိုလ်မှူး အထူးကျေနပ်သွားလေသည်။

“မင်းဆင်ပစ်တာ တော်တော်ပိုက်ဆံရမှာပေါ့”

“တစ်နှစ်ကို နှစ်သောင်း သုံးသောင်းလောက်ပဲ”

“ဟေ ... ငါ့လခွေး။ မင်း သူဌေးပါလားကွ”

“မဌေးပါဘူး ဗိုလ်မှူး။ ကျွန်တော်ဆင်ပစ်တက်ရင် ဝမ်းစာမရှိ
တဲ့ ရွာကလူတွေကို တစ်လှည့်စီ တစ်ရွာပြီးတစ်ရွာ ခေါ်သွားတယ်။
ဥပမာ-သုံးထောင်ရရင် ကျွန်တော်နည်းနည်းပါးပါးယူပြီး သူတို့ကို ဝေ
ပေးလိုက်တာပဲ။ ဒီလိုပဲ ရွာစဉ်လျှောက်ပြီး ဆင်းရဲတဲ့လူတွေ စားရင်း



တစ်ခါတွင် ထူးဆန်းသော ဆင်ဖိုးထွန်းအားမမြင်ဖူး၍ ကွယ်
လွန် ဗိုလ်မှူးစိန်မှန်က ခေါ်တွေ့၏။ ဗိုလ်မှူးကြီး ခေါ်တွေ့သည်မှာ
အကြောင်းရှိလေသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ဆင်ဖိုးထွန်းလက်ဆောင်ဇေ
သော ဆင်ခွယ်ကိုကြည့်လိုက် ဆင်ဖိုးထွန်း၏ ဥပမိရုပ်ကောင်းကိုကြည့်
လိုက်နှင့် တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေလေသည်။

“အေး ... ငါမင်းကို မေးစရာတစ်ခုရှိတယ်။ မင်းနယ်က
လူဆိုးဝရမ်းပြေး ဓားပြတစ်ဦးကို သတ်ပြီးနှိမ်နင်းတာတော့ ငါသဘော
ကျတယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ လူဆိုးဦးခေါင်းကိုဖြတ်လာပြီး အများပြည်သူ
ကြည့်ဖို့ ခေါင်းပြတ်ကြီးကိုဖို့လိုက်တာ သိပ်ရိုင်းတဲ့အလုပ် မဟုတ်ပေ
ဘူးလား။ သတင်းစာမှာ တကားကားနဲ့ ဘယ်ကောင်းမလဲကွ”



□

ရွှေမောင်သည် အလုပ်တစ်ခုပြီးတစ်ခု လက်တည့်စမ်းနေသည်။
ညီညီအလုပ်မှဟန်မကျပဲ လိမ်၍လိမ်၍သာ နေတော့သည်။ လိမ်နေ
သောခဲသည် အဘယ်မှာ ရေညိုကပ်နိုင်ပါအံ့နည်း။ သို့ဖြစ်ရကား ဘဝ၏
ဖြစ်စဉ် လက်တွေ့သင်ခန်းစာက ရွှေမောင်အား အသိတရား တိုးပွားစေ
ချက် 'ထိုင်ရာမြဲမှ အဟောက်သန်' သည်ကို တွေးလာမိသောအခါ၌
အလုပ်တစ်ခု၌ စွဲစွဲမြဲမြဲလုပ်ရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်တော့သည်။

ရွှေမောင်သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမဖြစ်မီ တစ်နှစ်ကျော်ခန့်
က ရန်ကုန်မြို့ အထူးစုံစမ်းရေး ပုလိပ်အဖွဲ့ (ဝါ) စုံထောက်အဖွဲ့၌
အယ်ဆုံး စုံထောက်အရာရှိအဖြစ် အမှုထမ်းလျက်ရှိနေသည်။

ရွှေမောင်၏ဌာနမှာ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံရေးသမားများကို မျက်
ခြေမပြတ် ကြည့်ရှုနေရသောဌာနဖြစ်၍ ဘာမျှနားမလည်သော ရွှေမောင်
မှာ စမ်းတဝါးဝါးဖြစ်နေသဖြင့် အထက်လူကြီးများ၏ အရေးပေးခြင်း
ကို လုံးဝခံရခြင်းမရှိခဲ့ချေ။

အချိန်မှာလည်း နိုင်ငံရေးထကြွသော အချိန်ဖြစ်ပေ၏။ အလုပ်
သမားကိစ္စ၊ ကျောင်းသားကိစ္စ၊ ဘုန်းကြီးကိစ္စ၊ နိုင်ငံရေးသမားကိစ္စ
စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးသောကိစ္စများ ပေါ်ပေါက်နေသော အချိန်အဖြစ်
နေရာ စုံထောက်များမှာ အိမ်မှာနေရသည်မရှိ။ အမျိုးမျိုးရပ်ဖျက်ကာ
သတင်းကိုရအောင် ကြိုးစားကြရပေသည်။

ရွှေမောင်သည် တစ်နေ့သောအခါ၌ သူ၏မိတ်ဆွေမော်တော်
ကား စက်ပြင်ဆရာတစ်ဦးနှင့် လမ်းတွင်တွေ့ကြသဖြင့် လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဝင်ကာ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စကားစမြည်ပြောနေ
ကြစဉ် ရွှေမောင်၏မိတ်ဆွေက ဤသို့စကားဆို၏။

“ကျွန်တော်တို့ မော်တော်ကားကုမ္ပဏီက တစ်နေ့ထက် တစ်
နေ့ ညစ်ပတ်လာတယ်ဗျ။ ဗမာကို အခွင့်အရေးတစ်မျိုး၊ ကုလားတွေကို
တစ်မျိုး၊ အခွင့်အရေးပေးနေတော့ ဗမာတွေက မခံကြတော့ဘူး။ မနက်
ဖြန်တော့ သပိတ်မှောက်ကြလိမ့်မယ်”

ရွှေမောင်သည် မျက်လုံးဖြူးလာ၏။ သတင်းကောင်းတစ်ခု
ရထားပြီဖြစ်၍ ဝမ်းသာမိတော့၏။ ရွှေမောင်၏သူငယ်ချင်းမှာ ရန်ကုန်
ဒေါပုံရှိ မော်တော်ကားကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ်နေသည်ဖြစ်ရာ
မော်တော်ကားအသစ်များကို တပ်ဆင်ပေးသည့် လားရှိုးလမ်းမှ တရုတ်
ပြည်သို့သွင်းပေးရသော ကုမ္ပဏီကြီးဖြစ်၍ လုပ်သားပေါင်းမြောက်များ
စွာ လုပ်ကိုင်နေကြသော အရေးကြီးကုမ္ပဏီတစ်ခုဖြစ်သည်။ သို့နှင့်

ရွှေမောင်သည် ဤသတင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အပြည့်အစုံစုံစမ်းကာ လူချင်း
ခွဲလျက် အထက်ဆရာကြီးထံ ညကြီးမင်းကြီး ပြေးလေသတည်း။

“ဆရာကြီး ... မနက်ဖြန် ဒေါပုံမော်တော်ကားကုမ္ပဏီမှာ
ဗမာတွေ သပိတ်မှောက်ပါလိမ့်မယ်”

“ဟေ ... ဘယ်ကရတဲ့ သတင်းလဲကွ။ ဟုတ်မှလည်း လုပ်
ပါကွာ။ မင်းထက်လည်တဲ့ကောင်တွေတောင် ဘာမှလာမပြောကြပါလား”

ရွှေမောင်၏ အထက်ဆရာကြီးသည် ရွှေမောင်၏စကားကို
ယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်ဖြစ်ပြီး ခွေးပါးစပ်က နတ်စကားပြောနေသည်
ဟုထင်ကာ မျက်မှန်ကို နဖူးပေါ်သို့ပင့်တင်လိုက်ပြီး ရွှေမောင်အား ပြူး
ကြောင်ကြောင် ကြည့်နေတော့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး။ သတင်းသို့လုံလို့ လာပြောတာ
ဦး”

“အေး ... ဒီလိုဆိုရင် မင်းမနက်ဖြန် ကူလီလိုလုပ်ပြီးတော့
လိုက်သွား။ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဆိုတာ သေသေချာချာစုံစမ်း။ ငါမနက်ဖြန်
သာပြီး အကဲခတ်မယ်။ ရုံးအဖိ ဒီသတင်းကို တို့အစီရင်ခံနိုင်ရင် မင်းကြီး
က သဘောကျပြီပဲ။ တို့မသိဘဲ သတင်းစာကပါလာမှ သိရရင်တော့
တို့သောက်သုံးမကျဘူးလို့ အတီးခံရမယ်ကွ။ ကဲ ... သေသေချာချာ
လုပ်စမ်း”

ရွှေမောင်သည် အထက်ဆရာကြီး မှာကြားသည့်အတိုင်း
ဆောင်ရွက်ပြီး ကျကျနနအစီရင်ခံခဲ့ရာ နိုင်ငံရေးနှင့်ရောထွေးနေသော
သပိတ်ကြီးကိစ္စလည်း ဖြစ်နေသဖြင့် အထက်ဆရာကြီးမှာ ရွှေမောင်
အား ...

“မင်းတော်သားဟေ့”

ဟု အသိအမှတ်ပြုခြင်းကို ပြုလိုက်တော့၏။

တစ်ကြိမ်တွင်လည်း ကျောင်းသားအရေးကိစ္စတစ်ခုနှင့် မောင်အား တာဝန်ပေးပြန်ရာ ရွှေမောင်သည် ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးကိုမျှမရှောင် လိမ်ကာလှည့်ကာဖြင့် သတင်းမှန်ကိုရလာခဲ့သဖြင့် ရွှေမောင်၏စွမ်းရည်ကို အဘယ်မှာလျှင် အသိအမှတ်မပြုဘဲ နေနိုင်ပါအံ့နည်း။ ရွှေမောင်မှာ အသက်လည်းငယ် အရည်အချင်းကလည်း အသင့်အတင့်အသုံးချနိုင်ရာ အထက်ဆရာကြီးက ...

“မင်းအများကြီး ရှေ့ကိုမျှော်လင့်ချက်ရှိတယ် ကြီးစားကု”

ဟု အားပေးခြင်းခံရပြီး လက်စွဲတော်တပည့်ကျော် ဖြစ်သွားတော့၏။

တစ်နေ့သောအခါ အထက်ဆရာကြီးသည် ရွှေမောင်အား ယူကာ ကြေးနန်းတစ်စောင်ကို ရွှေမောင်အား ဖတ်ခိုင်း၏။ ကြေးနန်းမှာ ...

“သခင်လှည့်င် အစိုးရကို အကြည်ညိုပျက်စေသော တစ်ကိုဟောပြီး ရှောင်တိမ်းနေသည်။ တွေ့အောင်ရှာ၍ ဖမ်းပေးပါရန်”

ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး
ကျောက်ဆည်

အထက်ပါကြေးနန်းမှာ ကျောက်ဆည်မှ စုံထောက်မင်းကြီးထံရှိက်လိုက်သော ကြေးနန်းဖြစ်၍ ပုလိပ်စုံထောက်မင်းကြီးက ဤတာဝန်ကို ရွှေမောင်၏ဆရာထံ လွှဲလိုက်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် တပည့်ကျော်ရွှေမောင်အား ပြုခြင်းဖြစ်၏။

“ကဲ ... မင်းကြေးနန်းကို သိပြီပေါ့။ ဒီတော့ကား ဒီကိစ္စကို မင်းကို တာဝန်ပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ အရမ်းမလုပ်ရဘူး သိလား။ အင်မတန်

လျှင်ဖို့လိုတယ်။ အရင်ကိစ္စတွေထက် အရေးကြီးတယ်။ တွေ့ပေမယ့်လို့ အလောတကြီးမဖမ်းရဘူး။ သူတို့မှာ အသိုက်အအုံရှိတယ်ကွ။ မင်းကြီးကပြောတယ် အသိုက်အအုံကို မိမ့်ဖြစ်မယ်တဲ့။ နို့မဟုတ် ပျားအုံကို တုတ်နဲ့ထိုးသလို အကုန်လုံးပျံ့ကုန်မှာ စိုးရတယ်။

ရွှေမောင်မှာ အထက်ဆရာကြီးက အရေးတကြီးပြောနေ၍ သခင်ကလောက်မလွယ်ဘူးဆိုရာ အတော်အကြံအိုက်သွား၏။ ရှိနေတဲ့ နေရာတွင် သွားဖမ်းရမည်ဆိုက ဘာကြီးပဲဖြစ်သွားဖြစ်သွား အတင်း ဝင်ဖမ်းရန် အသင့်ရှိ၏။ ယခုတော့ တွေ့ပြန်လည်း မဖမ်းရသေး။ ကြည့်ဦးမည်။ လူကိုလိုက်ရှာရမှာက ဘယ်နေမှန်းမသိသေး။ ရွှေမောင်သည် ခေါင်းကို တစ်ချက်ကုတ်လိုက်ပြီး ...

“ဆရာကြီး ... ဒီလူကို ကျွန်တော်လည်း မမြင်ဖူးဘူး။ ရန်ကုန်မှာ ဘယ်နေမှန်းလည်းမသိ။ ကျွန်တော်ဘယ်လိုဖမ်း ...”

စကားမဆုံးမီ ဆရာကြီးသည် ရွှေမောင်အား ဖမ်းဟောကံလိုက်သည်။

“ငါ့လခွေး ... ဆုံးအောင်နားထောင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလောက်အရေးကြီးတာ မင်းကို လုံးဝတာဝန်ပေးမှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ငါစိစဉ်မှာပေါ့။ ဒီတော့ခါ နက်ဖြန်ရုံးမှာ လူပုံသဏ္ဍာန်ကို မင်းကို ငါပြောမယ်။ မင်းကြီးကိုလည်း မင်းကိုပြောမယ်။ မင်းသွားရမဲ့နေရာကိုလည်း ငါပြောမှာပေါ့။ အခုပြေးနေတဲ့လူကို မင်းက ကျောင်းသားယောင်ဆောင်ပြီး မိမိရိုက်ခတ်စမ်းရမယ်။ ဒါပဲ”

ကျွန်တော်သည် ဆရာကြီးထံမှ ပြန်လာခဲ့လေသတည်း။ နံနက်ရုံးချိန်တွင် ရွှေမောင်အား သူ၏ဆရာကြီးသည် လိုအပ်သော ကိစ္စများကို ညွှန်ကြားပြောဆိုပြီး လက်ထောက်မင်းကြီးထံ ခေါ်

သွားပြန်သည်။ လက်ထောက်မင်းကြီးက ...

“တွေ့ရင် စောင့်ကြည့်ပါ။ မဖမ်းပါနှင့်”

ဟု ပြန်ကာနီး သတိပေးလိုက်သေးသည်။

ရွှေမောင်တို့၏ စုံထောက်ရုံးမှာ ကုန်သည်လမ်း ဗန္ဓုလပန်းနှင့် မျက်စောင်းထိုးတွင်ရှိ၍ ရုံးရှေ့လမ်းဘက်သို့မျှော်၍ ခြင်္သေ့ရုပ်ဆွဲရုပ်ထုလုပ်ထားသည်။ မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်ကြောင့် ရွှေဘူလင်ရှင်များ သေခြံထားသည်ကိုတော့ သုတေသနလုပ်၍မရခဲ့။

စုံထောက်အချင်းချင်း တို့ရုံးက ခြင်္သေ့တွေ ဘာတွေနဲ့ကွဲကွဲဂုဏ်ယူနေကြသော်လည်း စုံထောက်များနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော သခင်ရိုဏ်းဝင်တို့က မြောင့်မြောင့်ကြီးဆန့်ကျင်ကာ ကင်ပွန်းတစ်ထောင့်သည်ကား ‘ခွေးနှစ်ကောင်ရုံး’ ဟူသတည်း။

စုံထောက်များမှာ ယူနီဖောင်းဆင်တူ အဝတ်ကိုဝတ်ဆင်မလိုချေ။ နံနက် ၈ နာရီ ရုံးတက်၊ ၁၂ နာရီ ရုံးဆင်း။ ကိစ္စရှိသောနေ့သို့ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရန်သွား။ သတင်းစုံကို နောက်တစ်နေ့ အစီရင်ခံရုံးပြန်ဆင်း ဤမျှသာတည်း။ ဤရုံးမှာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရများ၏သေချက် အရေးပါအရာရောက်သော ရုံးဖြစ်သည်။

စုံထောက်များမှာ ရုပ်ပြသက်သေခံလက်မှတ်ကို စုံထောက်မင်းကြီးက လူတိုင်းကို ထုတ်ပေးထား၍ ခရီးသွားရာ၌ ယူဆောင်သွားပြီး မည်သည့် အရေးကြီးသောနေရာမဆို ထိုလက်မှတ်ကို ထုတ်ပြန်နှင့် ဝင်စေထွက်စေ လုပ်နိုင်ကြပေသည်။

စုံထောက်အဖြစ် ဝင်ကြီးပုံမှာ မိမိ ထမင်းလခပေးစားနေရသော သူများကိုပင် စာရေးအလုပ်ဟု လိမ်ပြောထားရပြီး နေသည့်အိမ်မှာလည်း အစိုးရအိမ်မဟုတ်ပဲ မြို့ထဲတွင်အိမ်ငှား၍ လျှို့ဝှက်စွာ နေထိုင်ကြရ

သည်။

ရန်ကုန်မြို့မှာ တောကရောက်လာသော ရွှေမောင်တို့လို မနူးမနပ်အကောင်များအတွက် အတော်ခက်နေသော မြို့ဖြစ်သည်။ လွယ်လွယ်နှင့် လမ်းသွားတတ်ရန်လည်း လိုသည်။ လမ်းကြီးလမ်းကောင်းကို သွားတတ်ရုံနှင့်မဖြစ်သေး။ ချောင်ကြိုချောင်ကြား ဖြတ်လမ်းစသည်များကို အသေးစိတ် သွားဖူးလာဖူးရပေမည်။

မည်သည့်ရပ်ကွက်၊ မည်သည့်နေရာတွင် မည်ကဲ့သို့သူများ နေထိုင်သည်ကိုလည်း သိထားရသည်။ သတင်းပေးရန် တပည့်တပန်းများလည်း မွေးရသေး၏။ ကူလီ၊ သူတောင်းစား၊ ဒရိုင်းဘာစသည့်အလုပ်ကိုလည်း တစ်ခါတစ်ခါ လက်တွေ့လုပ်ရပြန်သည်။ စွန့်စွန့်စားစား သတ္တိဗျတ္တိကလည်းလို၍ ကြံ့ရည်ဖန်ရည်ကလည်း ‘ချက်ဆို နားခွက်က မီးခတာက်’ရန် အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်၏။ အပေါင်းအသင်းမှာ ပြည့်တန်ဆာမကစ၍ ပြုထားရပြန်သည်။

ရွှေမောင်သည် စုံနံ့သာမြိုင် ရှာပုံတော်ကြီးကိုဆို၍ ရန်ကုန်မြို့တစ်မြို့လုံး သခင်ပျောက်ကို ရှာနေတော့သည်။ တက္ကသိုလ်နယ်ပြေးကမာရွတ်၊ အင်းစိန်၊ ကြည့်မြင်တိုင်၊ ဆင်မလိုက်၊ အလုံ၊ ဗဟန်း၊ ရွှေဂုံတိုင်၊ ငါးထပ်ကြီး၊ ကုက္ကိုင်း၊ တာမေ၊ ကျောက်မြောင်း၊ ကျားကွက်သစ်၊ ပုသိမ်ညွန့်၊ စက်ဆန်း၊ ရေကျော်၊ ဒေါပုံ၊ ပုဇွန်တောင်၊ ခိုလိပ်တထောင်၊ ဒလ၊ ရေကူး၊ ကံဘွဲ့၊ ဘောက်ထော်၊ သယံဇာတကျွန်း၊ ကျောင်းတိုက်တကကျောင်းတိုက်၊ အသင်းတကအသင်း၊ စုံတကာ စီနေတော့သည်။ မတွေ့သေး။

ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးမှာ ကောလိပ်ကျောင်းသားသခင်များ မြေအောက်လျှို၍ တစ်နိုင်ငံနိုင်ငံခြားသို့ကူးရန် ကြံစည်နေကြသည်ဟုလည်း

ကြားရသည်။ ရွှေမောင်၏မိတ်ဆွေ ကိုရွှေ သခင်လှမြိုင်သည် နိုင်ငံခြားများ ကူးသွားလေ့ရှိသလား။ ရွှေမောင်မှာ ရည်းစားပျောက်ရှာသလို ရှာနေတော့သည်။

ရန်ကုန်မြို့ကြီးတွင် မသိသူတစ်ယောက်ကို ရှာရသည်ထက် ရှေးကြောင်ကြောင်နိုင်သော အလုပ်သည် အဘယ်မှာရှိပါတော့အံ့နည်း။ ရွှေမောင်မှာ သခင်လှမြိုင်အား တွေ့တော့တွေ့သည်။ ထိုတွေ့ချက်မှာ စိတ်ကူးနှင့်အိပ်မက်သာ ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး၌ ရွှေမောင်သည် အထက်ဆရာကြီးထံ အစီအမံခံရပြန်သည်။

“ဆရာကြီး မတွေ့ဘူးခင်ဗျ”

သို့ရာတွင် အထက်ဆရာကြီးက ပြန်ဟောကလွတ်လိုက်သည်။

“ငါ့လခွေး ... တွေ့အောင်ရှာ။ ဒါ အရေးကြီးတယ်”

ဆရာကြီးအား ရွှေမောင်သည် နောက်မှနေ၍ အလစ်တွင် အိမ်ပေါ်မှတွန်း၍ ချချင်သောစိတ် ပေါက်လာသည်။ သို့သော် ဤအထံ သတ္တိမပြောင်သဖြင့် ...

“ကျွန်တော် မအိပ်မနေရှာပါတယ် ... ဆရာကြီး။ ဒီလူဟာ ရန်ကုန်မှာ ရှိမထင်ပါဘူး”

ဟု ပြောရလေ၏။

“အောင်မာ ... မင်းမတွေ့တာနဲ့ ရန်ကုန်မှာ မရှိဘူးလားကွ”

“တွေ့မှမတွေ့ပဲကို ဆရာကြီးရဲ့”

ဟု အရဲစွန့်ပြောလိုက်ရ၏။

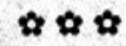
“မတွေ့ရင် မင်းကို မင်းကြီးထုလိမ့်မယ်”

ရွှေမောင်မှာ ‘အကြံရခက်လေသနော် သံလျက်ကိုယူသည် သူ့ခိုးရယ်ကြောင့်’ ဆိုသော ကိန်းဆိုက်နေ၍ စိတ်ပျက်စွာနှင့် ထွက်လာခဲ့သည်နားထဲတွင် ‘မင်းကို မင်းကြီးထုလိမ့်မယ်’ ဟုပြောသံကို ကြားယောင်နေသည်။

“ဒီလူဟာ သက်သက်ဟင်းချိုကို ဆားခတ်ရိုက်တာပဲ”

ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ မင်းကြီးမကလို့ ဘုရင်ကြီးထုကော ဘာဖြစ်ရဦးမှာလဲ။ ကဲ ... သွားကိုမသွားတော့ဘူး။ ဒီလောက် မရေရာတဲ့အလုပ်။ ရန်ကုန်မြစ်ကြီးထဲ အပ်ကျသွားတာ ငုပ်ခိုင်းနေကြတာ။ ချီးမှပဲ”

ဟု ဒေါသဖြစ်လာကာ ဆက်မရှာတော့ဘဲ သုံးရက်မျှဆက်၍ အိပ်ပစ်လိုက်လေသတည်း။





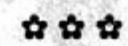
သခင်လှမြိုင်(ခေါ်)မိုလ်ရန်အောင်၏ပုံ



နောက်တစ်နေ့ စုံထောက်ရုံးတွင် ရွှေမောင်သည် စိတ်မပါ
တပါနှင့် အလုပ်လုပ်နေသည်။ နဂိုက ဘယ်မှကူးပြောင်းရန် စိတ်မကူးမီ
က စိတ်ငြိမ်သလောက် ယခု ရတဲ့နေရာကိုသွားမည်ဟု စိတ်ကူးရမိမှ
စိတ်သည် ပြန်လွင့်နေသည်။ မိမိအားတာဝန်ပေးထားသော အလုပ်မှာ
လည်း အထမပြောက်သေး၍ သာ၍ အခြေအနေဆိုးနေသည်။

“ဟေ့ ... ရွှေမောင်၊ ဟိုအကောင်ကို စုံစမ်းလို့ရတာက
ကျောက်မြောင်။ တာမွေဘက်မှာလိုလို ကြားတယ်ကွ။ ဒီတော့ မင်းသွား
ပြီးတော့ အိမ်ပေါက်စေ့ လိုက်ကြည့်ပေတော့။ ကြားလား”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး”



အချိန်မှာ ည (၈)နာရီခန့်ရှိ၍ လ၊လည်းသာနေသဖြင့် ကလေး
အစ်သိုက် ကျွက်စိကျွက်စိ ကစားနေကြသည်။ ရွှေမောင်သည် တောင်
ကြည့်မြောက်ကြည့်နှင့် လက်ဖက်ရည်ကို တစ်စုပ် စုပ်လိုက်ပြီး ပန်းကန်
တို့ချထား၍ ကလေးများဆော့သည်ကို ကြည့်နေစဉ် လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်ပုကလေးအပေါ်ထပ်မှ သီချင်းသံကလေး
ကြားရလေ၏။

“မေတ္တာအကျိုးငှာ ဖွင့်ကာပြရင် *** တန်ခိုးအာနိသင် **
ဗြဟ္မဘုံလားရာ တရားပါပဲရှင် *** မှတ်ပါစေကြောင်းပင်”

ဟု တစ်ဦးကဆိုသည်ကို နောက်နှစ်ယောက်ခန့်က လိုက်ဆို
သံကိုကြား၍ ရွှေမောင်သည် စိုက်ကာနားထောင်နေစဉ် သီချင်းမဆို
တော့ဘဲ တဝါးဝါး တဟားဟား ရယ်သံထွက်လာပြန်သဖြင့် ကျောင်းသား
တွေ စု၍နေတာဖြစ်ရမည်ဟု စိတ်ကူးမိရာ ထိုတိုက်ပုပေါ်သို့ လူကိုမြင်
မိမြင်ညား စိုက်ကာကြည့်နေတော့သည်။

သို့ရာတွင် လူကိုမမြင်ရဘဲ
“ဂုဏ်ရှိန်မြင့်တဲ့ *** သူရယ်ချစ်စေကြောင်းနဲ့ ***
တောင်းပန်ချင်ပါတယ် *** ”

ဟု အသံထွက်လာပြီး ...
“ဟဲ့ခွေး”

ဟု တစ်ယောက်က အော်သံကြားပြန်ရာ ကေန္တ ကျောင်းသား
တွေရင်လည်းဖြစ်ရမယ်။ ဒါမှမဟုတ် လူလွှတ်တွေ စုရုံးနေကြတာရင်
သည်းဖြစ်ရမယ်ဟု ၎င်းတို့လူပုံလူပန်းကို မြင်လို၍ ဇွဲနဘဲကြီးကြီးနှင့်
ဆိုင်ကာ အကဲခတ်နေမိတော့သည်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာသော်လည်း တစ်စုံတစ်ဦးမျှ ဆင်းမလာသဖြင့်

| ၃ |



ရွှေမောင်သည် စေတလုံး ပန်းထမ်း၍ ဟိုဝင်ဒီထွက် ခြေတို
အောင် သွားရပြန်သည်။ လူကိုလည်းမသိ၊ နေရာလည်းမသိ။ အမှန်မှာ
ရွှေမောင်သည် အထက်လူကြီးကိုပြီးမည်ဆိုက ...

“ကျွန်တော်ရှာတာပဲ မတွေ့ဘူး”

ဟု စကားနှစ်လုံးနှင့် ပြီးနိုင်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ရွှေမောင်
သည် အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ပြီးခြင်းဖြန်းခြင်းကို လုပ်သူမဟုတ်၍ တပင်
တပန်း ရှာဖွေနေတော့သည်။ နောက်ဆုံး ပင်ပန်းလွန်းမက ပင်ပန်း
လှ၍ ဘိုလိမ်းပတာနီကုန်း၊ ၁၂၁-လမ်း၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်
တွင် အပန်းဖြေကာ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် မှာယူသောက်နေလေ
သည်။

ရွှေမောင်သည် ဆိုင်ရှင်ကုလားအား တီးခေါက်ကြည့်လို၍ ပိုလိုစီးကရက် တစ်ဦးထပ်ဝယ်ကာ။

“ခင်ဗျား... ဒီဆိုင်တည်တာ တော်တော်ဟန်နေရဲ့လား”

“အသင့်အတင့်ပဲ”

“ဒီတိုက်ကလေးပါက လူတွေ ဘယ်ကလဲဗျ”

“ကျောင်းသားတွေနဲ့ တူတာပဲ။ အရင်ကတော့ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်ရှိတယ်။ ခုတော့ သုံးလေးယောက်ပဲ။ ခင်ဗျား ဘာကိစ္စ လဲ”

“ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဒီလမ်းတင်နေတယ်ကြား လို့ လိုက်ရှာနေတာ။ ဘယ်အိမ်မှာနေမှန်း မသိလို့ပဲ”

ကုလားနှင့်ရွှေမောင်တို့ စကားပြောနေကြစဉ်ပင် လူနှစ်ယောက် ဆင်းလာသည်ကို တွေ့သည်နှင့် ရွှေမောင်သည် ထိုလူနှစ်ယောက်ထွက် သွားသည်ကို နောက်ယောင်ခံကာ လိုက်သွားတော့သည်။ ထိုလူနှစ်ဦး သည် ဘိုလိမ်းလမ်းထိပ်အရောက် တရော်လီပေါ်ပြေးတက်ရာ ရွှေမောင် လည်း သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးတက်ပါသွားပြီး တာမွေလက်မှတ်တစ်စောင် ကို ဝယ်ယူလိုက်သည်။

ရွှေမောင်သည် အရပ်ရှည်ရှည်လူကို သေချာစွာကြည့်၍ ပုံပန်း ကို မှတ်ယူလိုက်သည်။ ထိုသူနှစ်ဦးသည် ကျောက်မြောင်းဈေးနားတွင် ဆင်းသွားသဖြင့် ရွှေမောင်သည် နောက်ဆုံး တရော်လီပိတ်မိ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ရွှေမောင်သည် သူ၏ဆရာကြီးအား တွေ့ခဲ့ရပုံကို ပြောပြတော့ရာ ဆရာကြီးက ...

“ဒီအကောင်ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ကုလား

ပြောတာနဲ့ ဆက်စပ်ကြည့်ရင် သူပဲဖြစ်ရမယ်။ ဒီတော့ ဒီနေ့ ကျောက် ဆည်ကို ကြေးနန်းထပ်ရိုက်မယ်။ သခင်လှမြိုင်ကို မြင်ဖူးတဲ့လူပါရင် မင်းနဲ့ဆက်ပြီး အလုပ်လုပ်ရုံပဲ။ ဒီအတွင်း မင်းက သေသေချာချာ ဆုတ်ခြေမပြတ်စောင့်ပေတော့။ ကဲ ... ရေးစမ်း ကြေးနန်း။

ရာဇဝတ်ဝန်

ကျောက်ဆည်

သခင်လှမြိုင်ကိုသိတဲ့ အမှုထမ်းဖြစ်စေ အရာထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်စေ အမြန်လွှတ်စေလိုသည်။

စုံထောက်မင်းကြီး

ကျောက်ဆည်ကြီးမှ ကြေးနန်းရိုက်ခေါ်လိုက်သော ပုလိပ်အမှု ထမ်းမောင်လှစိန်သည် စုံထောက်ရုံးသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက် ခဲ့လာတော့သည်။ သို့နှင့် ရွှေမောင်၏ဆရာကြီးသည် လှစိန်အား ရွှေ မောင်၏လက်သို့ အပ်လိုက်ပြီး ဆရာကြီးက လှစိန်အား ...

“မင်းရဲ့တာဝန်ဟာ သခင်လှမြိုင်ကို လက်ညှိုးထိုးရုံပဲ။ နောက် ပြီးတော့ ရွှေမောင်ကို စုံထောက်အရာရှိရယ်လို့ ဘယ်သူမှမပြောရဘူး။ ရွှေမောင်က မင်းကို မလိုတော့ဘူးလို့ပြောရင် မင်းကျောက်ဆည်ကို ပြန်နိုင်တယ်။ ဒါပဲ”

ဟု ညွှန်ကြားချက်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဆရာ ... ကျွန်တော် ဘာလုပ်စရာရှိသေးလဲ”

လှစိန်က ရွှေမောင်အား မေးလိုက်သည်။

“အခုတော့ ခင်ဗျားလျှောက်လည်ပေါ့။ ညနေခြောက်နာရီတိတိ တို ခင်ဗျား ကျွန်တော်အိမ်ကို လာခဲ့ပါ။ ကန်တော်ကလေး လူအိုရုံ လမ်း၊ အိမ်နံပါတ် (...) ရှာပြီးလာခဲ့ဗျာ။ ယူနီဖောင်းမဝတ်ခဲ့နဲ့

ဟု ရွှေမောင်သည် သူ့နေထိုင်ရာ ကန်တော်ကလေးသို့
ရန် မှာလိုက်လေသည်။

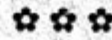
“စိတ်ချပါဆရာ”

ရွှေမောင်သည် ရုံးအလုပ်ရှိသည်ကို လုပ်ပြီး ရုံးဆင်းခဲ့
သည်။ စိတ်ထဲတွင် စုံထောက်အလုပ်မှ ထောင်မှူးအလုပ်ကို ပြောင်း
လိုသောဆန္ဒ ပြင်းနေသည်။ ပြောင်းလိုသော အခြားအကြောင်းတစ်
လည်း ရွှေမောင်တွင် ရှိနေပြန်သည်။ ထိုအကြောင်းမှာ ရွှေမောင်သည်
ကျောင်းသားဘဝကပင် ဘောလုံးသမား နာမည်ကျော်ဖြစ်ပြီး အခြား
အခုန်တွင်လည်း ကျောင်း၏မျက်နှာပိုးဖြစ်ခဲ့သည်။

နှစ်ပတ်လည် ကစားပွဲများတွင် ကျောင်းပေါင်းစုံ ပုလိပ်စစ်
ယှဉ်ပြိုင်ကြရာတွင် မည်သည့်ဌာနမှ ရွှေမောင်၏ကျောင်းကို မချိုး
ခဲ့ကြချေ။ အကြီးတန်းပြိုင်ပွဲ လက်ရွေးစင် အမျိုးအစားရှစ်ခုကို
ပေါင်းစုံ ယှဉ်ပြိုင်ကြရမည်ဆိုပါက ရွှေမောင်က လေးငါးမျိုးခန့် တစ်
တည်း ပထမဆွဲထားတတ်၍ ချန်ပီယံဆုကို ရွှေမောင်တို့ကျောင်း
သာ ဆွဲသွားခဲ့ရသည်။

ရွှေမောင် ကျောင်းကထွက်ပြီးမှ အားကစားဘက်ကို အစ
ဆုံးအားပေးသော ပုလိပ်ဌာနက ရွှေမောင်ကိုလိုက်ရှာပြီး အိမ်တိုင်
ရောက် အလုပ်လာပေးတော့သည်။ တောမြို့တွင် အလုပ်လုပ်ကိုင်
ဘောလုံးကန်လည်းကောင်း၊ ပညာအရည်အချင်းလည်းရှိ၍ အထက်
လူကြီးများက ‘ဘီအေအေ လက်ရွေးစဉ်ဖြစ်လာက တိုးတက်ကြီး
ရန် များစွာ လမ်းသာလိမ့်မည်ဟု ဖျော်လင့်၍ ရွှေမောင်အား ရန်က
စုံထောက်ဌာနသို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးကြခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ရန်ကုန်ပုလိပ်ဘောအသင်းသည် ရွှေမောင်လိုလူ
ကို ဂရုစိုက်သည်မဟုတ် ဘောလုံးအလားအလာ မည်မျှရှိသည်ဟုပင်
ခြေကြည့်လက်ကြည့် ခေါ်ယူစမ်းသပ်ခြင်းမရှိလေ၍ ဖျော်လင့်ချက်တစ်ခွဲ
သားနှင့်လာခဲ့သော ရွှေမောင်မှာ လူငယ်ပီပီစုံထောက်ဘက် ရန်ကုန်
ပုလိပ်ဌာနကို စိတ်အနာကြီး နာနေရသည့်အထဲ ရှူးကြောင်ကြောင်
မတီမကျသော တာဝန်ကိုလည်း ပေးထားပြန်ရာ ချင်းလူမျိုးများပြော
သကဲ့သို့ ‘စားသာစားနေရတယ် ကျွန်စိတ်က တောင်ယာကိုသာ ရောက်
နေတယ်’ ကိန်း ကြုံနေရှာသတည်း။



“ဪ... ဪ... ဒီလိုဆို လူမမြင်ပဲ အသံကြားရင်
တောင် သေသေချာချာ သိနိုင်မှပေါ့”

“သိပြီးသားဆရာ။ ဒီအကောင်ကို ခွေးချိုပြေးတောင် သိပါ
ဏယ်”

“ခင်ဗျားမှာ သားမယားရှိသလား”

“ရှိတယ်။ ကလေးတောင် နှစ်ယောက်ရှိနေပြီ”

“နေပါဦး... ခင်ဗျားက သူ့ကိုဒီလောက်သိမှ ဟိုလူကလည်း
ခင်ဗျားကို ဒီလိုပဲသိမှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ။ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်ပဲ သိမှာပေါ့”

ရွှေမောင်သည် လာရင်းက ပတာနီကုန်း ကုလားလက်ဖက်
ညှည်ဆိုင်သို့ လာခဲ့သော်လည်း မတော်တဆသခင်လှမြိုင်က ပုလိပ်လှစ်နိ
နိမြင်သွားလျှင် တောင်တောင်အိအိ တွေးနေမည်စိုး၍ နေဝင်သည်
ဆိုင်အောင် တစ်နေရာသို့ လှစ်နိအား လျှောက်ခေါ်သွားသည်။

ညီမှန်းအစ်ကိုမှန်းမသိသာ အချိန်သို့ရောက်မှ ပတာနီကုန်း
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက် မှာယူ
သောက်သည်။ ရွှေမောင်သည် ပုလိပ်လှစ်နိအား သခင်လှမြိုင် ဘယ်အိမ်
တွင်ရှိသည်ဟု ပြောပြထားသည်မဟုတ်ဘဲ သူ့ဘာသာသူ တိုက်ပု
ဆေးပေါ်သို့သာ လူရှိမရှိ တစေ့တစောင်း ကြည့်လျက်ရှိသည်။ တိုက်
ပေါ်ထပ်တွင် လူရိပ်မျှမတွေ့ရပေ။

သို့နှင့် ပေတေစောင့်လျက်သာနေရသည်။ အကြောင်းကား
အထူးချေ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့် တွဲလျက်ရှိသော ကွမ်းရာဆိုင်မှ ကွမ်း
ဆစ်ယောက်တစ်ယာစီဝါးလိုက်ပြီး စီးကရက် သောက်နေလိုက်ကြပြန်
ပေသည်။

[၄]



ညနေခြောက်နာရီထိုးသောအခါ ရွှေမောင်သည် နောက်ထပ်
ပါ ကျောက်ဆည်ပုလိပ်လှစ်နိနှင့် ပတာနီကုန်းသို့ ထွက်လာခဲ့ကြပေ
သည်။ ပုလိပ်လှစ်နိသည် ရွှေမောင်နှင့် ရွယ်တူဖြစ်သော်လည်း အခဲ
အနည်းငယ်ရှည်၍ တရုတ်ကပြားကဲ့သို့ ဖြူသောအသွေးရှိသည်။ လမ်း
သွားလျှင် ကုန်းတုံးတုံး လမ်းသွားတတ်သည်။ လမ်းတွင် ရွှေမောင်
လှစ်နိအား ...

“ခင်ဗျား သခင်လှမြိုင်ကို ဘယ်တုန်းကသိသလဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းပဲဆရာ။ တစ်ဗြို့တည်းသ
တွေပါ”

ထိုသို့စောင့်ရှောက်ရင်း လူတစ်ဦးနှစ်ဦး အပြင်မှလာ၍ တိုက်ပေါ်သို့ တက်သွားကြသည်ကို မြင်ရရာ ရွှေမောင်သည် စိတ်ဝင်စားစွာ အကဲခတ်နေစဉ် အပေါ်ပြတင်းပေါက် ပွင့်လာသည်ကို မြင်ရပြန်သည်။ လူကိုကား မမြင်ရချေ။ အတော်ကြာသောအခါ သီချင်းသံတစ်ခုပေါ်လာသည်ကား။

“မောင့်ကိုသနားရင် *** ချစ်ပါလားလို့ *** ပျိုမေအလှဖူးရယ် *** ဖူးစာသက်လယ် *** သက်လယ်နှမရယ် *** ချစ်စေချင်ပါတယ် ***”

“ဟဲ့ခွေး”
ရွှေမောင်သည် ပုလိပ်လှစိန်အား အသာလက်ကုပ်လိုက်ပြီး-
“ခင်ဗျား နားထောင်စမ်း။ ဒီသီချင်းဆိုတာ သိတဲ့လူပါသလားလို့”

ပုလိပ်လှစိန်သည် သေချာစွာနားစိုက်၍ တိုက်ဘက်သို့ ကြည့်လျက်ရှိနေစဉ် ...

“မာနရှင်ရယ် *** မုန်းမာန်မဝင်ခဲ့ကွယ် *** နှိုင်းယှဉ်ကာပြမယ် *** ခင်ပန်ဆင်တဲ့ ** ပန်းတော်ဝင်ရယ် အချိန်တန်တော့ရင် *** နှမ်းပျော့မတည်မြဲတယ် ခြောက် ... ခင်လည်း ဒီလိုပဲလို့ *** စွဲမှတ်သားဖွယ် ***”
အသံဝါကြီးနှင့် နောက်ထပ်တစ်ယောက် ထပ်အော်သောအခါ-
“ဆရာ ... ဒီအသံဟာ သခင်လှမြိုင်ရဲ့အသံမှ အစစ်ပဲ”
“ဟုတ်မှလုပ်ပါ။ နားထောင်ပါဦး”
“သေချာပါတယ် ဆရာရဲ့။ ကျွန်တော်နဲ့ လည်ပင်းဖက်ကြီး

အာတဲ့လူပါ”

“ကိုင်း ... သေချာရင် ပြန်ရအောင်။ ထမင်းဆာတယ်”
အိမ်သို့ပြန်လာကြရာ လမ်းတွင် ရွှေမောင်သည် အတော်မြေအုပ်သွက်နေသည်။ အောင်မြင်မှုတစ်ခုကို အထက်လူကြီးအား အားရပြောလိုသည်မှာ ဓမ္မတာပင်မဟုတ်ပါလား။ ရွှေမောင်သည် ပုလိပ်လှစိန်အားခေါ်၍ ဆရာကြီးထံ သွားပြောလိုက်သည်။

ရွှေမောင်မှာ ကြက်ကန်းဆန်အိုးသွားတွေ့သလို အလွန်ခဲယဉ်းသော ရူးကြောင်ကြောင် ရှာပုံတော်ကြီးကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်၍ ရွှေမောင်၏ စွမ်းရည်ကို ဆရာကြီးပင် လက်ဖျားခါလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ...

“ဟေ့ ... ရွှေမောင်၊ မင်းကို ငါမှာလိုက်မယ်။ နက်ဖြန် အခင်လှမြိုင်မျက်နှာကို တစ်နည်းနည်း မှတ်မိအောင်လုပ်ပေတော့။ အောက် အလုပ်လုပ်စရာ အများကြီးရှိသေးတယ်”

ရွှေမောင်တို့သည် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ကြပြီး လမ်းတွင် ရွှေမောင်က လှစိန်အား ...

“ခင်ဗျားနက်ဖြန် အဝတ်အစားတစ်မျိုးဝတ်ပြီး ရုပ်ကို ဖျက်ပစ်သလောက် ဖျက်လာခဲ့ပါ။ မနက်ခြောက်နာရီ ကျွန်တော် အိမ်က အာတဲ့နေမယ်”
ဟုပြောကာ လူချင်းခွဲလိုက်ကြလေသည်။



အဲဒီမှာ ဒီအချိန်ဆိုရင် ကူလီတွေ အလုပ်သွားဖို့ မော်တော်ကားစောင့်တဲ့ ကားဆိပ်ပဲ။ ကျွန်တော်က ကူလီတွေနဲ့ ရောနေလိုက်မယ်။ ခင်ဗျားက နီးရာဆိုင်ကကြည့်နေ။ ဟိုလူဟာ အိမ်ကထွက်လာတာကိုမြင်ရင် သခင် လှမြိုင် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြပေတော့။ ကျွန်တော့်ကိုပြပြီးရင် ပြန်ပေ တော့။ ဟုတ်လား”

“ကောင်းပြီ ဆရာ”

ထိုစဉ်က ရန်ကုန်မြို့သည် နံနက်မိုးလင်းလာသည်နှင့် တစ် မြိုင်နက် မော်တော်ကားသံ၊ တရော်လီသံ၊ ဆိုက်ကားသံ၊ လူသံ ပွတ် လောရိုက်နေကြသည်။ ရန်ကုန်မြို့၏ထုံးစံမှာ မည်သူသည် မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်။

ရွှေမောင်သည် ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို အရွဲတိုက်ကာ ခါးတောင်း ပင် ကျကျနုနုကျိုက်ထားပြီး ဖိနပ်မပါ အင်္ကျီမပါ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လျှောက်လိုက်သည်။ ငယ်စဉ်က ဘောလုံးကန်၊ အလေးမ၊ ဘောက်ဆင် ဆိုး ကျင့်လာခဲ့သူဖြစ်၍ အရပ်ပုသော်လည်း တောင့်တောင့်တင်းတင်း ကူလီတစ်ဦးနှင့် တူနေတော့သည်။

“ဆရာ... အင်္ကျီနဲ့ဆိုတော့ ငယ်ငယ်အောက်မေ့တာ။ အင်္ကျီ ချွတ်လိုက်တော့ တကယ့်ငလင်ကောင်းတာပဲ”

လှစိန်သည် ရွှေမောင်၏ရင်အုပ်နှင့် လက်မောင်းကိုကြည့်၍ အားကျနေဟန်ရှိသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကျွန်တော် နေ့တိုင်းကစားတာပဲ”

ပြောရင်းဆိုရင်း ညောင်ညိုပင်စခန်းသို့ ရောက်လာကြ၍ အစီ အစဉ်အတိုင်း ရွှေမောင်သည် ကူလီများနှင့်ရောထိုင်သည်။ ကူလီများ သည် မော်တော်ကား ကားပက်လက်လာတိုင်း တပျော်တပါး တက်၍

[၅]



နံနက်ခြောက်နာရီတွင် ပုလိပ်လှစိန်သည် ဘောင်းဘီအနက် အင်္ကျီအနက်နှင့် ရောက်လာတော့ရာ ရွှေမောင်သည် လှစိန်အား အတော် မျိုးမွမ်းမိတော့သည်။ ရွှေမောင်သည် လုံချည်ဟောင်းတစ်ထည်ကို လဲ လိုက်ပြီး စွပ်ကျယ်အဟောင်း အပြဲတစ်ထည်ကို ခေါင်းတွင် ရစ်ပတ် ထားလိုက်ပြီး ကိုယ်ပေါ်တွင် အင်္ကျီမပါဘဲ ကူလီရုပ်ကို ဆောင်လိုက် သည်။ နှစ်ဦးသားထွက်လာခဲ့ကြပြီ ပတာနီကုန်းလမ်းကို တက်လာခဲ့ ကြသည်။ လမ်းတွင် ...

“ဒီမှာကိုလှစိန် ဒီလမ်းဆုံးရင် တောင်ညွန့်ဘက်ကလာတဲ့ လမ်း ကြီးရှိတယ်။ ဒီလမ်းထိပ်ဘေးမှာ ညောင်ပင်ကလေးတစ်ပင်ရှိတယ်။

တက်၍ လိုက်သွားကြသည်။

တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် သွားလိုက်ကြသည်မှာ လုပ်ကူလီ ရွှေမောင်တစ်ဦးတည်း ငုတ်တုတ်လေးကျန်ရစ်ခဲ့၍ နောက်ဆုံးထွက်သော ကားမှ အာသွက်လျှာသွက်ဟန်တူသော ကူလီတစ်ဦးကပင် ကားထွက်ခါနီး ...

“လာလေဗျာ ... ကားထွက်တော့မယ်”

ဟု ရွှေမောင်အား ခေါ်သွားသေးရာ ရွှေမောင်က လက်ကာပြလိုက်ရသည်။

ရွှေမောင်သည် တစ်ဦးတည်း ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေ၍ တောင်တောင်မြောက်မြောက်ကြည့်နေစဉ် ပုလိပ်လှစ်နံ့သည် ရွှေမောင်နားကိုရောက်လာရာ ရွှေမောင်က ခပ်ဝေးဝေးသို့သွားနေရန် ပြောလိုက်ရသည်။

တိုက်ပုကလေးမှ မည်သူမျှထွက်မလာ၍ ရွှေမောင်သည် ခြေသည်းလှီး နားဖားကလော်သော သူတစ်ဦးလာသည်ကိုခေါ်ပြီး အလုပ်မရှိအလုပ်ရှာကာ ခြေသည်းလှီးနေစဉ် တိုက်ပုကလေးမှ လူတစ်ယောက် တစ်ခါက တရော်လီပေါ်တွင် ရွှေမောင်လိုက်ကြည့်ထားသူသည် စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်ကလေးဝတ်ကာ လက်ဖက်ရည်ချိုင့်တစ်ခုကိုင်၍ ရွှေမောင်နှင့်မနီးမဝေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ လက်ဖက်ရည်ဝယ်ရန် လာနေသည်။ ထိုသူကို ပုလိပ်လှစ်နံ့မြင်လျှင် ရွှေမောင်ထံပြေးလာပြီး ...

“သူပဲ ... ဆရာ၊ သူပဲ ... သူပဲ”

ဟု ဣန္ဒြေမရ လာပြောတော့သည်။ သူ ဤကဲ့သို့ အရေးကြီးသုတ်ပြာဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ရွှေမောင် အတော်စိတ်ဆိုးမိသည်။ လက်ဖက်ရည်ချိုင့် ကိုင်လာသူသည် ထွက်လာကတည်းက ဟိုဟိုဒီဒီ

ကြည့်လာသည်ကို သတိထားမိ၍ ရွှေမောင်က လှစ်နံ့ အဆင်မပြေဖြစ်သည်ကို ချိုင့်နှင့်ဆရာ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်များသွားလေမလားဟု စိုးရိမ်ကောင်းဖြစ်မိသည်။

ချိုင့်နှင့်ဆရာသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပေါ်မှ တရုတ်လိုဝတ်ဆားသော လှစ်နံ့အား မျက်ခြေမပြတ်ကြည့်နေသည်ကို ရွှေမောင်မြင်နေရသည်။ သို့ရာတွင် ရွှေမောင်ကိုဖြင့် လုံးဝ ဂရုစိုက်ပုံမရချေ။ ချိုင့်နှင့်ဆရာသည် လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်ဖြင့် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်သွားစဉ် ရွှေမောင်ကလှစ်နံ့အား ဝေးဝေးသို့သွားရန် လက်ပြလိုက်သည်။

အတော်ကြာသောအခါ ချိုင့်နှင့်လူသည် နောက်တစ်ယောက်နှင့်တွဲကာ ကျကျနန အပေါ်အင်္ကျီ၊ ဘန်ကောက်လုံချည်နှင့် ကောလိပ်ကျောင်းသားဟန်နှင့် ယခင်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ဝင်သွားကြတော့သည်။ ရွှေမောင်၏တပည့်ကျော် လှစ်နံ့သည် အတော်ကြာပျောက်သွားပြီးမှ ဘယ်အချိန်က ရွှေမောင်နှင့်မလှမ်းမကမ်း ကွမ်းယာဆိုင်ကိုရောက်နေသည်မသိ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ လူနှစ်ယောက်သည် တရုတ်ဘောင်းဘီအင်္ကျီနှင့် ကိုးယိုးကားယားဖြစ်နေသော လှစ်နံ့ထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လိုက်လာချေတော့သည်။ ရွှေမောင်မှာ ဒီတစ်ခါတော့ ဒုက္ခပဲဟု တွက်ထားလိုက်ပြီး ရှောင်သွားရကောင်းနိုးနိုး၊ ထိုင်နေရကောင်းနိုးနိုး ချိုတုံ့ချတုံ့ဖြစ်နေစဉ် ထိုလူနှစ်ဦးသည် ရွှေမောင်အနီးမှဖြတ်သွားကြရာ ရွှေမောင်မှာ တစ်ဦးသောသူကို သခင်ဘဟိန်းဟု အတပ်သိလိုက်သည်။

ထိုသူနှစ်ဦးလာသည်ကို အနီးရောက်မှသိသော ပုလိပ်လှစ်နံ့သည် ရှောင်သွားရန် မတတ်နိုင်တော့၍ တစ်ဘက်သို့လှည့်နေလိုက်စဉ် အရည်ရှည်ရှည်လူသည် ပုလိပ်လှစ်နံ့အား နောက်မှနေ၍ အင်္ကျီဖက်ပိုး

၁၅၆ * ပြောင်မြောက်ကို

ကိုဆွဲပြီး ...

“ဟေ့ ... လှစိန်ရာ မင်းငါ့ကို တရုတ်လိုလုပ်ပြီး ဖမ်းစရာ မလိုပါဘူးကွ။ မင်းနဲ့ငါ သူငယ်ချင်းပါကွ။ ကဲ ... မင်းဖမ်းတော့ ငါ့ကို”

ပြောပြောဆိုဆို လက်သီးနှင့် စထိုးတော့သည်။

ရွှေမောင်သည် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ချေ။ စုံထောက်မင်းကြီးက ဖမ်းမလာရန် မှာထားသည်။ အခုတော့ လှစိန်အသုံးမကျ၍ မတော်တရော်ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ သို့နှင့် လှစိန်က ခံချမလား ကြည့်နေမိတော့သည်။ လှစိန်မှာ ခံမချသည်အပြင် အလူးအလဲခံနေရသည်။

ဦးထုပ်တွေဘာတွေ လွင့်စင်ကုန်သည်။ သို့ရာတွင် လှစိန်သည် ထိုလူကိုမလွတ်ရန် လိုချင်ကိုဆွဲထားပြီး ရွှေမောင်အား ...

“လာပါ ... ဆရာရဲ့ မြန်မြန်ဖမ်းပါ။ ဒီအကောင်ထွက်ပြေးလိမ့်မယ်”

ဟု အော်နေတော့သည်။

လှစိန်တို့ ဖြစ်ပွားနေကြသောနေရာမှာ ရွှေမောင်နှင့် ခြောက်လံမျှသာဝေးသည်။ လှစိန်အော်တော့မှ ရွှေမောင်မှာ ပြေးရအခက် ဖမ်းရအခက် ဖြစ်နေသည်။ ဒီအချိန်ထိ ရွှေမောင် ထိုင်ရာမှပင် မထသေးချေ။ လှစိန်က လိုချင်ဆွဲ။ ဟိုလူက ရုန်းနှင့်။ ဟိုလူသည် ...

“လွှတ်ပါကွ ... လွှတ်ပါကွ”

ဟုအော်ရင်း ကန့်လန့်ကန့်လန့်ပါလာသည်မှာ ရွှေမောင်နှင့် သုံးလံမျှလိုတော့သည်။ သခင်ဘဟိန်းသည် ကျကျနနခါးထောက်ကာ အခြေအနေကို ကြည့်နေသည်။

လှစိန်သည် ...

“မလွတ်ဘူးကွ ... မလွတ်ဘူးကွ ...။ ဟိုမှာ စီအိုင်ဒီအော်ဖီဆာပါလာတယ်”

သခင်လှမြိုင်ကိုဆွဲရင်း ရွှေမောင်ကို ပြုလေတော့သည်။ ရွှေမောင်အတွက် မထူးသောစခန်းကို ရောက်သွားပေမည်။ ရွှေမောင်ကို စုံထောက်မှန်း သိသွားပေပြီဖြစ်၍ နောင်ကိုဖမ်းမိရန် ခဲယဉ်းပေတော့မည်။ သူ့ကိုဖမ်းလာလျှင် တခြားသူများ သိချင်မှသိမည်။ မဖမ်းဘဲ ထားက ဤလူလျှောက်ပြော၍ အားလုံးပြေးကုန်ကြမည်။

နောင်ခါမှရောက်ရား နောင်ခါလာနောင်ခါရေး ဒီလောက် ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ပေတော့ ဖမ်းတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး အုတ်ခဲနှစ်ပိုင်းကျိုး တစ်ဘက်တစ်လုံးကိုင်း၍ ရွှေမောင် အတင်းထလိုက်သွားသည်။

“ဟေ့လူ ... မပြေးနဲ့ ရပ်လိုက်ပါ”

ရွှေမောင်သည် အုတ်ခဲနှစ်ရွယ်ထားစဉ် ...

သခင်ဘဟိန်းက လက်သီးဆုပ်၍ ပြေးဝင်လာပြီး ...

“ဟေ့လူ ... ဘာလဲ ... ဘာလဲ။ မင်းနဲ့ဘာဆိုင်သလဲ”

ရွှေမောင်အား မေးတော့ရာ ...

“ဟေ့လူ ... ရှေ့မတိုးနဲ့။ တစ်ချက်တည်း သေပေါက်တိုးသွားမယ်”

ရွှေမောင်သည် ဟန်ကိုယ်ဖို့ အုတ်ခဲနှင့် လက်လွှတ်ပစ်လိုက်မည်ဟုရွယ်လိုက်စဉ် သခင်ဘဟိန်းသည် တန့်သွားတော့သည်။

“ငါ စီအိုင်ဒီအော်ဖီဆာပဲ။ မင်းကိုဖမ်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလူကိုဖမ်းတာ။ မင်းဝင်မရှုပ်နဲ့။ တစ်ချက်တည်း ပစ်ထည့်လိုက်မယ်”

သခင်ဘဟိန်းသည် ရွှေမောင်က ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ပစ်ထည့်

မည်ထင်သလားမသိ တစ်ခွန်းမှပပြောတော့ပေ။ အမှန်အားဖြင့် ရွှေမောင်
မှာ အုတ်ခဲနှစ်လုံးအပြင် ဘာမှပါသည်မဟုတ်။

ရွှေမောင်သည် အရပ်ရည်ရည်လူအား ...

“ခင်ဗျားနာမည် ဘာလဲ”

မေးမေးပြောပြော အိတ်ထဲမှ စာရွက်များကိုနှိုက်ရာ ထိုသူ
သည် စာရွက်ကို တစ်ဖက်အိတ်မှထုတ်လိုက်ပြီး ဆုပ်ပစ်လေတော့သည်။

“ခင်ဗျားက ဘာလဲ”

ထိုလူက ရွှေမောင်အား မေးနေပြန်သည်။

“ကျွန်တော် စီအိုင်ဒီပဲ”

“လူပုံလူမန်းက သူခိုးလိုလို ကူလီလိုလို”

“ဪ ... စီအိုင်ဒီမန်းသိအောင် ပြရမှာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို ရွှေမောင်သည် အုတ်ခဲနှင့်ထူရန် ရွယ်လိုက်
ရာ ဇက်ကိုပုခါ ...

“ခင်ဗျား ဒီလို အရမ်းမလုပ်ပါနဲ့။ ဖမ်းမှာဖမ်းပါ”

“ကိုင်း ... ဒီလိုဆို လိုက်နဲ့။ ဟေ့ ... လှစိန် လက်ကိုဆွဲ
ထား”

သခင်ဘဟိန်းသည် သခင်လှမြိုင် အဖမ်းခံရမှုန်းသိသောအခါ
မည်သို့မျှ မတတ်သာတော့သည်နှင့် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ကာ ပျောက်
ခြင်းမလှ ပျောက်သွားလေတော့သည်။

ရွှေမောင်သည် သခင်လှမြိုင်ကို ဖမ်းတော့ဖမ်းပြီးပါပြီ။ နောက်
ထပ် ဘာလုပ်ရမန်း မသိတော့ချေ။ ခုမှ လှလှကြီး ဒုက္ခတွေ့တော့
သည်။ အထက်လူကြီးများက ...

“မဖမ်းခဲ့နဲ့ဦး”

ဟု အတန်တန်မှာသည်ကို လှစိန်ခွေးကောင်ကြောင့် ချောက်
ကျနေတော့သည်။ သခင်လှမြိုင်ကို ဘယ်ကိုခေါ်သွားရမန်း စဉ်းစား၍
မရတော့။ မိမိအိမ်တွင် ကြီးနှင့်ချည်ပြီး ချုပ်ထား၍လည်း ထိုသခင်က
ခံမည်မဟုတ်။ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ကန်တော်ကြီးခေါ်သွားပြီး ရေနှစ်
သတ်ရမလားတောင် စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာချေတော့သည်။

သခင်လှမြိုင်ကိုမသတ်ဘဲ လွှတ်လိုက်ပြီး ပုလိပ်လှစိန်ကို ကန်
တော်ကြီးတွင် စတေးပစ်ချင်စိတ်လည်း ပေါက်လာသည်။ ဒါမှမဟုတ်
မိမိကိုယ်ပင် ထွက်ပြေးရကောင်းမလား တွေးကြည့်ပြန်သည်။ သို့ စဉ်း
စားရင်းပင် ကတ္တရာလမ်းကြီးပေါ် ရောက်လာကြရာ ...

“ကျုပ် ခြေလျှင်မသွားနိုင်ဘူးဗျ”

ဟု သခင်လှမြိုင်က အကြပ်ကိုင်ပါတော့သည်။

“ဟောဗျ ... ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ ထမ်းရမလား”

ရွှေမောင်က အတွေးနယ်ချဲ့နေတုန်း မမျှော်လင့်သောစကား
ကိုကြားရ၍ အံ့ဩစွာ ပြန်မေးမိသည်။

“ခင်ဗျား သက်သက်ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးတယ်”

သခင်ကြီးက မကျေမချမ်း ဖြစ်နေသည်။

“ဒီမယ် ... ကျွန်တော် တစ်ခုပြောပါရစေ။ မိတ်ဆွေကို
ကျွန်တော် မြင်လည်းမမြင်ဖူးဘူး။ ရန်ဖြစ်ထားတာလည်း မဟုတ်။ ဒီ
တော့ ဝတ္တရားဖို့ဖမ်းရတာ သည်းခံပါဗျာ။ ကောင်းကောင်းလိုက်ခဲ့ပါ”

ဟု ရွှေမောင်က ချောရမော့ရသည်။ သို့ရာတွင် သခင်လှမြိုင်
ကမပျော့။

“ကျုပ် အောက်ထစ် လံချားရမှသွားမယ်။ နို့ပို့ ... မလိုက်
ဘူးဗျာ”

ဟု ခေါင်းမာနေ၏။

ရွှေမောင်မှာ အတော်အခက်ကြုံနေသည်။ ဒီမိမိမှာလာတုန်းက အရင်စလိုနှင့်လာခဲ့၍ တွေ့ရာဒီတိုက်ကပ်မှ ပိုက်ဆံတစ်ပဲသားယူခဲ့ရာ သခင်ကြီးကိုမပူးရမီက စောင့်ရင်း ခြေသည်းလက်သည်းလှီးမိ၍ တစ်ပြားမှမကျန်တော့ချေ။ နဂိုကမင်းမည်ဟု အစီအစဉ်ရှိက ပိုက်ဆံယူလာခဲ့မိမည်ဖြစ်၏။

ယခုမူ မျက်နှာကိုမြင်ရရုံ ခဏလာခဲ့ရာက မဟာဒုက္ခကြီးတွေ့နေတော့သည်။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်တော့ပြီ။ ဖြစ်သလို လုပ်တော့မည်။ လံချားတစ်စီးခေါ်ပြီး စီးသွားမှ အရေးတော်ပုံလှလိမ့်မည်။ ပိုက်ဆံအတွက် လံချားကုလားကို အတော်ကြာပေးမည်ဟု တောင်းဖန်မည်။

မရရင်တော့ ရိုက်နှက်လွှတ်ရုံပဲ ရှိသည်။ ရွှေမောင်သည် ပြဿနာတစ်ခုကို ခဏချင်းရှင်းပစ်လိုက်ပြီး မိမိကိုယ်တိုင်နီးရာ လံချားတစ်စီးကိုခေါ်လိုက်ရာ ထောင့်နင်းထောင့်နင်းနှင့် လံချားဝါလား အဘိုးကြီး ရောက်လာသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... တက်ကြာ၊ တက်ကြာ”

“ဟောဗျာ ... လံချားက နှစ်ယောက်တည်းစီးနိုင်ပါလား”

ရွှေမောင်မှာ လံချားကို တစ်ခါမှမမြင်ဖူးလို့ တွေးရင်းတွေရင်း လံချား ဘယ်နှစ်ယောက်ဆန့်သည်ကို ထည့်မစဉ်းစားမိ၍ မိမိဘာသာမိမိ လုံးလယ်လိုက်နေပြန်သည်။ ဒါလည်း ချောက်ပေါက်နှင့်တိုင်းနေပြန်သည်။ မိမိကိုယ်တိုင်ပဲ သခင်လှမြိုင်နှင့် တွဲထိုင်ရမလား လှစိန်ကိုပင် ထိုင်ခိုင်းရမလား။ လံချားကိုလည်း မည်သည့်အရပ်သို့ မောင်းခိုင်းရမှန်းမသိ။ နောက် လံချားတစ်စီးခေါ်လိုက်က ပိုက်ဆံမ

သာကုလားများသည် ကူလီရုပ်ဖြစ်နေသော ရွှေမောင်ကို ဝိုင်းဘေကြလိမ့်မည်။

ကိုယ့်သခင်ကလည်း ပျော်လို့လိုက်လာသည်မဟုတ်။ ပြေးရင် ဆည်းပြေး၊ မပြေးရင် လံချားကုလားအုပ်ထဲဝင်သွားက သုံးယောက်နှင့်တစ်ယောက်ဆို မိမိသာပြေးရမည်။ ဘိုဝဲစကုတ်ရိုက်နေသည့်ကိစ္စနှင့်ရင်တော့ ဆယ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခံချရပေမဲ့ မိမိက နိုင်မည်မချာ၏။

ခုတော့ ... မဖြစ်ဘူး ... မဖြစ်ဘူး။ ရန်သူဘက်ကို အင်အားပေး၍မဖြစ်။ လျော့နိုင်သမျှ လျော့မှ အခုရှိတဲ့ ကုလားကြီးက အဘိုးအိုဖြစ်၍ မကြောက်စရာမရှိ။ ဒီတစ်စီးပဲတော်လောက်ပြီ။ မိမိမှာ လံချားကုလားနှင့်အတူ လိုက်ပြေးမည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ရကာ ရွှေမောင်သည် လံချားနောက်က ပြေးလိုက်ရပါတော့သည်။ အရေးထဲ ...

“ဟေ့လူ ... နောက်က တွန်းပေးဗျ”

သခင်လှမြိုင်က ရွှေမောင်အား ကုလားအဘိုးကြီးရုံးအတက် တွန်းပေးရန် ပစ်ကြိမ်းနေပြန်သည်။

“မျိုးမှပဲ ... လံချားထောင်တက်လာအောင် ဆွဲပစ်လိုက်လို့

အားလို့ လိမ့်ကျသွားဦးမယ်”

ရွှေမောင် ဒေါပွလာတော့သည်။ လမ်းသွားလမ်းလာများက လူတွေ လံချားတစ်စီးနဲ့ စောစောစီးစီး မူးလာကြသည်ထင်၍ ပြုံးသွားကြသည်။

အတော်ကြာ ကိုသခင်သည် လံချားကို ရပ်ခိုင်းလိုက်ပြန်သည်။ လံချားရပ်နေသောနေရာမှာ လမ်းခွဆုံဖြစ်နေသည်။ ဂျူဒါအိဇီကယ်လမ်း၊ ဘုအိုရုံလမ်း၊ ဘိုလိမ်းကန်တော်ကြီးအတက် အားလုံးဆုံရာလမ်းပေ

တည်း။

“နေပါဦး ခင်ဗျားဟာ စုံထောက်ဆိုတာ ကျုပ်မယ့်ဘူးလဲ”

“ခင်ဗျားမယ့်တာကို ဘာလဲ က၊ပြရဦးမှာလား”

“ခင်ဗျားစကားပြောတာ ဝဲခဲဝဲတဲနဲ့။ ဘယ်အရပ်ကလဲ”

“အို ... နေချင်တဲ့နေရာပေါ့။ ခင်ဗျားအပူမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟား ... ဟား ... သိပ်စိတ်တိုလဲ့လူပဲ”

“ခင်ဗျားကို ဖမ်းခိုင်းတဲ့သူ ဘယ်သူတုံး”

“အထက်လူကြီးပေါ့”

“ကောင်းပြီ ... ဒီအထက်လူကြီးအိမ်ကို ပို့ပေးပါ”

“ဟယ် ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“မဖြစ်ရင် ကျုပ်မလိုက်ဘူး။ ဒီနေရာထပ် သေပါစေ”

ရွှေမောင်သည် သခင်လှမြိုင်အား မျှော်မှန်းချက်မရှိဘဲ နေရာသို့ ခေါ်ခဲ့သော်လည်း သခင်လှမြိုင်က မလိုက်တော့ဘူး ပြောကာ အခါ အခက်ကြုံနေပြန်သည်။ ကာလအားဖြင့်လည်း လူထုက အဝတ် အစိုးရအားမှန်းပြီး ဒို့ဗမာသခင်များကို အားပေးသော အချိန်ဖြစ်ကြောင်း တစ်စုံတစ်ခုလမ်းပေါ်တွင် ကိုးရိုးကားယားဖြစ်လာက လူထုပိုင်းရိုက်၍ ရွှေမောင် သေပေါက်တိုးမည်ကိုလည်း စိုးရသည်။

အထက်လူကြီးအိမ်ကို ခေါ်သွားလျှင်လည်း ခြေထောက်ကန်မချလျှင် ကံကောင်း။ အထက်လူကြီးနှင့် မတွေ့၍လည်းမဖြစ် သခင်ကိုလွှတ်ပစ်၍လည်း မဖြစ်တော့ ချုပ်ထားရန်လည်း မည်သည့် အထက်အရာရှိမှ အမိန့်ပေးထားသည်မဟုတ်၍ ရွှေမောင်မှာ ‘မကြိုက် ကိုယ်တည်းကြုံရပြန်’ ဖြစ်နေတော့ကာ ဟယ် ... မတတ်နိုင်ဘူး အထက်လူကြီးထံပဲ ခေါ်ရတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ...

“ကဲ ... ခင်ဗျားလိုက်ခဲ့ဗျာ”

ဟုခေါ်တော့မှ ကိုယ်တော်မြတ် ချောချောချူချူ လိုက်လာချေ တော့သည်။

ရွှေမောင်၏ဆရာကြီးသည် ၉၃ လမ်းတွင် နေသည်။ သို့နှင့် ၉၃ လမ်းထိပ်ကို ရောက်လာသောအခါ ရွှေမောင်သည် သခင်လှမြိုင်အား ...

“ကျွန်တော် လူကြီးကို သွားခေါ်လိုက်မယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဒီက ဝေဏစောင့်ကြ။ ဟေ့ ... ကိုလှစိန် တရားခံထွက်ပြေးရင် ခင်ဗျား ဘာဝန်ပဲ”

ဟုပြောကာ ရွှေမောင်သည် ဆရာကြီးအိမ်သို့ ပြေးတော့သည်။ ကံအားလျော်စွာ အိမ်တွင် ဆရာကြီးနှင့် အရံသင့်ပင်တွေ့ရ၍ ရွှေမောင် စေ့စပ် သူ့ဆရာကြီးက ...

“ဟေ့ကောင် ... ပျာယ်ပျာယာနဲ့ ဘာလဲကွ”

“ဟုတ်တယ် .. ဆရာကြီး။ ကျွန်တော် သခင်လှမြိုင်ကို ဖမ်း ဘာခဲ့ပြီ”

“ဟယ် ...”

ဆရာကြီးသည် သောက်နေသောဆေးလိပ်ပင် ပါးစပ်မှ ပြုတ် ကျသွားသည်။

“မင်းကို ဘယ်သူက ဖမ်းခိုင်းတုံး”

“ကျွန်တော်ပြောပါဦးမယ် ဆရာကြီး”

“တော် ... တော် ... မကြားချင်ဘူး။ တို့အလုပ်တွေ အရပ် ခေါ်ကုန်ပြီ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမလဲ”

၁၆၄ * မြိုင်မြိုင်မောင်ကို

“မသိဘူး... မသိဘူး။ မင်းသဘော”

“ကျွန်တော်ပြောပါရစေဦး ဆရာကြီး”

“တော်... တော်... မင်းဟာမင်း ဂါတ်သွားချုပ်ပေါ့။ မင်း

မျက်နှာကို မကြည့်ချင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့... ချစ်ပါဦး အဘိုးကြီးရဲ့”

ရွှေမောင်သည် ပါးစပ်မှမထွက်ခဲ့ပါ။

“ဒါလောက်ဖြစ်ချင်တာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မသကာ အလုပ်ပြုတ်ရုံတင်မရှိဘူး။ သောက်ကျိုးနဲ့ လူသတ်မှုကျနေတာပဲ”

ဟု စိတ်ထဲမှရေရွက်ကာ တစ်ခါတည်းဆင်းလာခဲ့ပြီး လံ့ချာဆီသို့ ပြန်ခဲ့၍ ...

“ဟေ့... လံ့ချား။ တောင်လုံးပြန်ဂါတ်ကို သွားစမ်း”

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျားအထက်လူကြီး ဘယ်မှာလဲ”

သခင်လှမြိုင်က မကျေနပ်၍ မေးနေပြန်ရာ ...

“ကျုပ်လူကြီး သေသွားပြီဗျ။ ကျုပ်ကို ဘာမှမေးမနေနဲ့”

သခင်လှမြိုင်သည် အတော်ပါးနပ်ပုံရသည်။ ဆက်၍မတော့ပေ။ မေးနေလျှင်လည်း ဆရာကြီးဒဏ်ကို သခင်လှမြိုင် ခံရလိမ့်မည်။

တောင်လုံးပြန်ဂါတ်သို့ ရောက်သွားကြတော့သည်။ သခင်လှမြိုင်မှာ ဘန်ကောက်ပုဆိုး ငှက်ပျောရွက်နုရောင်၊ အပေါ်အင်္ကျီအဖြူနှင့် ဆံပင်ကို ကျောနေအောင် ပြီးထားသည်။ လူကလည်း လူရည်သန့်လူချောတစ်ဦးဖြစ်ရာ ဂါတ်ကိုအဝင်တွင် ဂါတ်ပေါက်ဝ၌ စောင့်နေသော ကုလားပန်ချာပီပုလိပ်သည် အင်္ကျီပါမလာသောရွှေမောင်အား တရားအောက်မေ့၍ ခေါင်းကိုပင် လက်နှင့်တစ်ချက်ပုတ်လိုက်ပြီးမှ သခင်လှမြိုင်

အင်္ကျီနီအဝါဖြင့် ဂါတ်တွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ဂါတ်ထဲတွင် ဌာနာအုပ်နှင့် အခြားပုလိပ်များမရှိပေ။ ဂါတ်စာရေးနှင့်တူသူ ဗိုလ်ကပြားတစ်ဦးသာ စတိုင်တစ်ခွဲသားနှင့် ထိုင်နေရာရွှေမောင်တို့ ဂါတ်စာရေးစားပွဲနားအရောက်တွင် မော်ကြည့်ပြီး သခင်လှမြိုင်အား ကုလားထိုင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြ၍ ထိုင်ရန်ပြောနေသည်။ ရွှေမောင်အား တရားခံမှတ်၍ ...

“မင်း... ဟိုထောင့်ထိုင်စမ်း”

အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ဂါတ်စာရေးသည် သခင်လှမြိုင်အား-

“ကဲ... ပြောပါ ဘာကိစ္စရှိပါလဲ”

မေးရာ သခင်လှမြိုင်သည် ရှုတည်တည် လုပ်နေသည်။ သို့နှင့် ဂါတ်စာရေးသည် စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ...

“ခင်ဗျားတို့ ဘာကိစ္စ ဂါတ်ထဲဝင်လာကြသလဲ။ မေးလို့လည်း မပြောဘူး”

ဟု အော်ချေတော့သည်။ ရွှေမောင်သည် ဂါတ်စာရေးဘာလုပ်ဦးမည်နည်းဟု ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်နေလေသည်။ ဂါတ်စာရေးသည် ရွှေမောင်ဘက်သို့လှည့်ကာ ...

“မင်း တရားခံလား။ တရားလိုလား။ ဘာလဲဟေ့ ပြောစမ်း”

အမိန့်ပေးနေရာ ရွှေမောင်က အင်္ဂလိပ်လို ...

“ကျွန်တော် စုံထောက်အရာရှိပဲ။ ဒီလူကို ဖမ်းလာခဲ့တာ”

“ဟင်... ဘယ်နှယ်လဲ။ ကျွန်တော်က ဒီလူက ခင်ဗျားကို ဖမ်းလာတာ အောက်မေ့လို့ပါဗျာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် စုံထောက်မင်းကြီးကို တယ်လီဖုန်းဆက်ပါရစေ”

“ဟာ ... ဆက်ပါ ... ဆက်ပါ။ ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ခံ
ဗျာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ရွှေမောင်သည် မင်းကြီး၏ အတွင်းရေးအတွင်းဝန်ထံ သခင်
လှမြိုင်ကို ဖမ်းလာကြောင်း၊ ဖမ်းခြင်းမှာ မလွှဲမရှောင်သာဖြစ်လာခဲ့၍
ဖမ်းရကြောင်း၊ မနက်ဖြန် ရုံးကိုလာ၍ အစီရင်ခံပါမည်အကြောင်း ပြော
လိုက်၏။ အင်္ဂလိပ်ကြီးသည် ...

“ကောင်းပြီ ... ချုပ်ထားလိုက်ပါ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၍ ဂါတ်စာရေးအားပြောပြရာ ဂါတ်စာ
ရေးသည် ဌာနာအုပ်အား အကြောင်းကြားလိုက်၏။ ဌာနာအုပ်လာသော
အခါ မင်းကြီးအမိန့်အရ ချုပ်ထားရန်ပြောလိုက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း
စကားပြောနေကြရာ ရွှေမောင်ဖြစ်လာပုံကို သဘောကျကာ ခွက်ထိုး
ခွက်လန် ရယ်နေတော့သည်။ ဂါတ်စာရေးမှာ အားတုံ့အားနားဖြစ်နေ
ပြီး ရွှေမောင်ထိပ်ကို ကိုက်လိုက်သော ကုလားကြီးကား ဆိုစရာမရှိအောင်
အတော်မျက်နှာ ပျက်နေရှာသည်။

ရွှေမောင်နှင့် ဌာနာအုပ် စကားပြောနေကြစဉ် ပုလိပ်လှစိန်
ဘယ်ကိုထွက်သွားမှန်းမသိ ပျောက်နေလေသည်။ ခဏအကြာတွင် ရွှေ
မောင်၏ဆရာကြီးသည် ဂါတ်သို့လာ၍ သခင်လှမြိုင်အား လာရောက်
ရှုစားတော်မူသည်။ ရွှေမောင်ကိုတော့ ဘာမှမမေး၍ ရွှေမောင်ကလည်း
ဘာမျှမပြောချေ။ ရွှေမောင် ဂါတ်ကအတွက်တွင် ကုလားပုလိပ်ကြီး
သည် “ဖြောင်း ... ဒိုင်” နှင့် အရှိအသေပေးလိုက်လေသည်။

ဆရာကြီး ပြန်ထွက်သွားပြီးနောက် ရွှေမောင်သည် အိမ်သို့
ပြန်လာရာ ပုလိပ်လှစိန်သည် ရွှေမောင်နောက် အပြေးလိုက်လာပြီး

အား ဆရာကြီးက ကျောက်ဆည်သို့ ပြန်ခိုင်းကြောင်း၊ ဤကိစ္စမှာ
အတွက် ဒုက္ခများကုန်ကြ၍ ဆရာဦးရွှေမောင်ကမှ မကူညီလျှင်
အလုပ်ပြုတ်ပြီး ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ဒုက္ခရောက်ရန် ကြုံရတော့မည်
အကြောင်း မျက်စည်လည်လည်နှင့် အသနားခံနေရလေ၏။

ရွှေမောင်က သနား၍ အားလုံးကိစ္စကို သူတာဝန်ယူကြောင်း၊
အားစရာရှိက မိမိအနစ်နာခံမည် ဘာမှမပူရန်နှင့် ဖြစ်ပျက်ပုံကို မည်သူ
အားမျှ ပြောမသွားရန် မှာလိုက်ပြီး လူချင်းခွဲလိုက်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆရာကြီးသည် ရွှေမောင်အား ဘာမျှ
မမေးဘဲ မင်းကြီးထံ အစီရင်ခံစာရေးတော့သည်။ အစီရင်ခံစာတွင်
ရွှေမောင်သည် သခင်လှမြိုင်အား တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း ဖမ်းတော့ကြောင်း၊
ပုလိပ်လှစိန်က အကြိမ်ကြိမ် မဖမ်းရန်ပြောသော်လည်း မရကြောင်း၊
အိမ်နှင့် သခင်များအားလုံးကို လက်လှမ်းမီဖမ်းရန် အစီအစဉ်မှာ ပျက်
ဆုံးတော့သည်အပြင် ရွှေမောင်အားမဖမ်းရန် ညွှန်ကြားပါရက်နှင့်
အမိန့်ကိုမနားခံခြင်းအတွက် ကြီးလေးသော အပြစ်ဒဏ်ပေးသင့်ကြောင်း
မေး၍ တင်လိုက်တော့သည်။

ရွှေမောင်မှာ ဆရာကြီး၏အစီရင်ခံစာကို မြင်၍ အလွန်အလွန်
အားသင့်သွားတော့သည်။ သို့ရာတွင် အထက်လူကြီးကစ၍ စကား
မပြောသဖြင့် မေးမြန်းခြင်းမပြုတော့ပေ။

သို့နှင့် ရွှေမောင်သည် မိမိဘာသာ စဉ်းစားကြည့်သည်။
ဆရာကြီးသည် ဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံကို မိမိအားလည်းမမေး။ ဖြစ်ပွားရာ
သို့ သူလည်းလိုက်လာသည်မဟုတ်။ နတ်မျက်စိကိုရသော ပုဂ္ဂိုလ်လည်း
မဟုတ်။ ပုလိပ်လှစိန်သည် ဆရာကြီးက ၎င်းအားပြန်တော့ဟု ပြော
ထိက်ကြောင်း လာရောက်ပြောဆိုခြင်းမှာ လှစိန်သည် ဆရာကြီးနှင့်

တွေ့ပြီး မဟုတ်ကဟုတ်က သူ့အပြစ်လွတ်အောင် ရွှေမောင်အား ချောက်
တွန်းခဲ့သည်ကို အတတ်တွေးမိလာသည်။

အမှန်မှာ ဆရာကြီးသည် စိတ်သာတိုသည်။ စိတ်ကောင်း
အလွန်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ ဤအချိန်တွင် ရွှေမောင်ကို မေးလာ
မြန်းလာလုပ်ရန် သင့်သော်လည်း အထင်လွဲနေ၍ မပြောခြင်းသာ ဖြစ်
သည်ဟု ရွှေမောင်တွေးထားလိုက်သည်။

ဆရာကြီး အစီရင်ခံစာတင်သောနေ့တွင်ပင် ရွှေမောင်အား
မည်သည့်အတွက် အလုပ်မှပယ်ရစ်သင့်ကြောင်းကို သုံးရက်အတွင်း ထု
ရမည်ဟု ထုချေလွှာတောင်းတော့သည်။

ရွှေမောင်သည် ဆရာကြီးထံ မင်းကြီးနှင့်တွေ့၍ ဖြစ်ပျက်
ကိုပြောပြရန် တွေ့ခွင့်တောင်းသော်လည်း တွေ့ခွင့်မရသဖြင့် ဆရာကြီး
၏အစီရင်ခံစာမှာ အတော်လေးစီးသွားမှန်း သိရလေသည်။ ရွှေမောင်
သည် ရိုးရိုးတန်းကန်းဆိုပါက အလုပ်ပြုတ်ရန်ပင် မျှော်လင့်ထား၍
ဖြစ်ရာ ရွှေမောင်အတွက် သိပ်မထူးသော်လည်း ပုလိပ်လှစိန် တစ်ထပ်
ရိုက်ပြီး နှစ်ပေါက်တစ်ပေါက်ချိုးသွားသော ကိစ္စအတွက် အတော်ခံနိုင်
မိသည်။ အချင်းချင်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များမှာ ရွှေမောင်အား အထက်
အငယ်ဆုံးသူတစ်ဦးဖြစ်၍ ချစ်ခင်လျက်ရှိကြရာ ဤကဲ့သို့ဖြစ်ရသည်ကို
အတော်စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြသည်။

ရွှေမောင်အား အဖြစ်မှန်ကို မေးကြမြန်းကြသည်။ ရွှေမောင်
က ပုလိပ်လှစိန်လုပ်ပုံကို ပြောပြရာ အတော်ဒေါပွဲကြသည်။ မှန်
ကိုထုချေရန် အားပေးကြပြီး သူ့ကြင်မုကိုယ်ကြင်ရန် တိုက်တွန်းကြ
သည်။ သို့နှင့် ရွှေမောင်သည် ဖြစ်ရပ်အမှန်ကို မင်းကြီးအား ဆရာကြီး
မှတစ်ဆင့် ထုချေလွှာ သွင်းလိုက်တော့သည်။ ဆရာကြီးသည် ရွှေမောင်

၏ထုချေလွှာကိုဖတ်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ...

“ဟ ...ဟ ...သောကတလွဲတွေ ဖြစ်ကုန်ပါကော”

ရွှေမောင်သည် ဘာမှမပြောဘဲ ဆရာကြီးနားရပ်နေသည်။

“မင်း ငါ့ကို အစက ဘာလို့မပြောသလဲ”

“ဆရာကြီးက တော် တော် ပြောနေလို့ပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းငါ့ကိုပြောမှပေါ့ကွ”

“ကျွန်တော်က လူငယ်ပဲ ဆရာကြီးစိတ်ဆိုးနေတာ ဘယ်
ပြောရဲမလဲ။ ကျွန်တော်ဝမ်းအနည်းဆုံးက ကျွန်တော်ဟာ ဆရာကြီးရဲ့
တပည့်လည်းဖြစ်ပါတယ်။ အပြစ်ခွဲတူလို့ ကျွန်တော်ပြုတ်ရတာကို ဝမ်း
မနည်းပါ။

ဒါပေမဲ့ အကျိုးကြောင်းလေးမှ ဆရာကြီး ကျွန်တော့်ကိုမမေး
ဘဲ ပုလိပ်လှစိန်စကားနဲ့ ကျွန်တော့်ကို အစီရင်ခံတာတော့ ကျွန်တော်
သိပ်ဝမ်းနည်းပါတယ်။ အခု ကျွန်တော်မပြုတ်ရင်လဲ အလုပ်ကထွက်
သွားဖို့ စိတ်ကူးထားပါပြီ။ ဆရာကြီး ကျွန်တော့်ကို ခွင့်သာပြုပါတော့”

“အေး ... ရွှေမောင် ဒါ ငါ့အပြစ်ပဲ။ မင်းပြောစရာဖြစ်သွား
ပြီ။ မင်းထုချေလွှာအတိုင်း ငါတင်လိုက်မယ်။ မင်းဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး။
ငါသာအထုခံရမယ်။ ငါစိတ်တိုတာဟာ ငါ့ချို့ယွင်းချက်ပဲ။ မင်းအလုပ်
က ထွက်သွားဖို့ စိတ်မကူးနဲ့။ မင်းအသက် အများကြီးငယ်သေးတယ်။
မင်းခွဲသတ္တိမျိုး ချိုးမွမ်းလောက်ပါတယ်။ ဆရာကြီးကိုလည်း ဘယ်လိုမှ
သဘောမထားနဲ့ ဟုတ်လား။ အေးကွယ် ... လူဆိုတာ မှားကြတာပဲ”

ရွှေမောင် ထုချေလွှာသွင်းရသောနေ့ ရုံးချင်းကပ်နေသော
အကျဉ်းဌာနမင်းကြီးရုံးတွင် ဗမာတစ်ပြည်လုံးမှ ထောင်မှူးများအား
အကျဉ်းဌာနမင်းကြီးက ‘အင်တာဗျူး’ ခေါ်စစ်ခြင်းပြုလုပ်နေသည်ကို

မြင်နေရသည်။ မိမိမှာ 'အင်တာဗျူး' လာတွေ့ရန်ပင် အမိန့်စာမရသဖြင့် မိမိကံဆိုးပုံကို တရုံးရုံးဖြစ်နေသော ထောင်မှူးလောင်းများအားကြည့်၍ ဝမ်းနည်းနေရသည်။ သို့နှင့် စုံထောက်ရုံးမှထွက်ကာ စစ်ထဲဝင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ ရွှေမောင်၏ထုချေလွှာတွင် စုံထောက်မင်းကြီးက အောက်ပါအတိုင်း မှတ်ချက်ချထားသည်။

- (၁) ရွှေမောင်အား အထူးသတိပေးလိုက်သည်။
- (၂) ရွှေမောင်၏ ဆရာကြီးသည် တိုင်းပြည်အခြေကို မထောက်ဘဲ ကြီးလေးသောတာဝန်ကို လုပ်သက်နသူအား တာဝန်ပေးသဖြင့် အထူးသတိပေးလိုက်သည်။
- (၃) ပုလိပ်လှစိန်အား အရေးယူရန် ကျောက်ဆည်ရာဇဝတ်ဝန်အား အကြောင်းကြားပါ။

ရွှေမောင်သည် မတော်တဆ ပျားအုံကို ဟုတ်နှင့်ထိုးလိုက်၍ သခင်အစည်းအရုံးဝင်သူ ရဲရဲတောက်သခင်များသည် အချို့နိုင်ငံခြားပြေး၍ အချို့ ပြည်တွင်း၌ ပုန်းအောင်းကုန်ကြသည်။ ဖမ်းမိသောသခင်တိုင်းကို ကာကွယ်ရေးပုဒ်မနှင့် အင်္ဂလိပ်အစိုးရသည် ထောင်များသို့ ပို့ထားလိုက်လေသည်။ နိုင်ငံရေးအုံကြွမှုလည်း ယခင်ထက် မြင့်မားလာလေသတည်း။

နစ်ရက်မှုအကြာတွင် အကျဉ်းဌာနမင်းကြီးရုံးမှ ထောင်မှူးလျှောက်ထားသည့်အတွက် လာတွေ့ရန် စာရချေတော့သည်။ ရွှေမောင်ကုသိုလ်ကံဆိုးပုံမှာ ဤမျှပေတည်း။ ရုံးချင်းကပ်နေပါလျက် ဤစာသည် ဘယ်ချောင်တွင်ကပ်နေသည်ကို မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်နေတော့သည်။ သို့ရာတွင် စဉ်းစားစရာအချိန်မရပဲ မောင့်ကျက်သရေ ခေါင်းပေါင်းတစ်ခု

ငယ်စွပ်ပြီး ကျကျနန ထောင်မင်းကြီးရုံးသို့ ရောက်သွားရာ လူပေါင်း ၁၆၀၀ ခန့်ကို သုံးရက်တိုင်တိုင်ရွေးပြီး နောက်ဆုံး လက်ရွေးစဉ် ၄၀ တို့သာ ဆကာတင်ရွေးရန်ကျန်ကြောင်း သိရလေသည်။

လာသည့်လက်စ မင်းကြီးကို ဝင်တွေ့ဦးမှဟု မင်းကြီးရုံးခန်းထဲ တစ်ချက်တည်း တန်းဝင်သွားတော့သည်။ ခေါင်းပေါင်းတွေ ဘာတွေနှင့်ဝင်လာသော ရွှေမောင်ကို မင်းကြီးသည် အထူးအဆန်းသတ္တဝါကဲ့သို့ ကြည့်နေပြီး အင်္ဂလိပ်လို ...

- “ဘာကိစ္စလဲ လူကလေး”
- ဟုမေး၏။
- “ကျွန်တော် စုံထောက်ရာရှိပါ”
- “ကိစ္စကိုပြောပါ”

ရွှေမောင်သည် အင်တာဗျူးခေါ်သော စာရွက်ကို ထိုးပေးလိုက်ရာ ...

- “အခု နောက်ကျသွားပြီ။ ဟိုနေ့က ဘာလို့မလာသလဲ”
- “ကျွန်တော် အခုမှ ဒီစာကိုရပါတယ်။ ဟိုနေ့က ကျွန်တော် သခင်တစ်ယောက်ကို သွားဖမ်းနေလို့ ရုံးမှာမရှိပါဘူး”
- ဟု ပြောလိုက်ရာ မင်းကြီးသည် စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ...
- “အို ... အို ... မင်း သခင်ဇနီးဖမ်းသလား”
- “ဟုတ်ပါတယ် ...။ သိပ်အရေးကြီးတဲ့သခင်ကို ဖမ်းခဲ့ပါ

ဇယ်”

“အင်း ... သိပ်ကောင်းတယ်”

ဟု ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ပြုပြီးမှ

“မင်းဘာဖြစ်လို့ ထောင်မှာလုပ်ချင်သလဲ”

ဟု မေးပြန်၏။

“ကျွန်တော်လျှောက်တာ နှစ်ခါရှိပြီ ပြန်စာမရပါ။ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးလည်း ထောင်မှူးဖြစ်နေကြပြီ။ ကျွန်တော်လည်း သိပ်ထောင်မှူးဖြစ်ချင်တာပဲ။ ဒီတစ်ခါပဲ မင်းကြီးနဲ့ ကံကောင်လို့ တွေ့ရပါတယ်”

ရွှေမောင်၏အဖြေကြောင့် အင်္ဂလိပ်မင်းကြီးသည် အတော်သဘောကျသွားဟန်တူပါသည်။ အင်္ဂလိပ်လို ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ဖြေနိုင်လို့ပင်လော၊ သခင်ကို ဖမ်းခဲ့သည်ဟုပြော၍ အကြိုက်တွေ့သလား ပြောတတ်ပေ။

ရွှေမောင်အား နံပါတ်တစ်မှနေရွေးပြီးမှ လက်ရွေးစင်လူ ၄ အနက်မှ ၁၂ ယောက်ရွေးကာ ဆရာဝန်ဆေးထောက်ခံစာရသူများ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက် ထောင်မှူးကျောင်းလာခဲ့ရန် အမိန့်ပေးလိုက်တော့၍ ရွှေမောင်မှာ စုံထောက်ဘက်မှကူးလာပြီး ထောင်မှူးဘဝသို့ ရောက်သွားလေသည်။

သခင်လှမြိုင်အား ရွှေမောင်သည် ဖမ်းဆီး၍ ထောင်သို့ပို့ခဲ့၏။ သခင်လှမြိုင်နှင့်ပတ်သက်၍ ရွှေမောင်လည်း ထောင်သို့ ပြေးခဲ့သည်။ ရွှေမောင်သည် သခင်လှမြိုင်အား ခေတ္တသာ ပို့နိုင်ခဲ့သော်လည်း သခင်လှမြိုင်က ရွှေမောင်အား ထောင်သို့ပို့ခြင်းမှာ အသက် ၅၅ နှစ် မပြည့်မချင်း နေရန် ပို့ခဲ့သဖြင့် ယခုထက်တိုင် လိန်ပိန်ပြီး ထောင်တွင် နေရသော ရွှေမောင်အား သခင်လှမြိုင်တွေ့ရပါမူ မည်ကဲ့သို့ ပြောလေမည် မသိချေတကား။



စိ.စိ.စိ.
ထောက်ကြီးဝယ်

ဤအချိန် ဤအခါမှာ အထူးသဖြင့် သူတို့၏လွမ်းရေးကို ဖန်လာတတ်ပေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ ဤအချိန် ဤကာလသည် တစ်နှစ်တွင် တစ်ကြိမ်သာရှိ၍ သူတို့၏စိတ်သည် မုတ်သုန်လေကို အေးယာဉ်လုပ်ကာ သူတို့မျှော်လင့်တောင့်တနေသော အရှေ့တောင် အရပ်သို့ စီးနင်း၍ ပါသွားတတ်သည်။ ၎င်းကဲ့သို့ အတောင်ပေါက်နေ ပါက တောင်ပံကိုဖွင့်ရုံဖြင့် မပင်မပန်းပဲ လေဟုန်ကိုစီး၍ လိုက်သွား လျှင် ရောက်နိုင်ပေလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်နေရှာကြသည်။

အထူးသဖြင့် ဝသန္တရာသီ၏မိုးမှာ လွမ်းတုန်းရွာသောမိုးဟု ရှေးပညာရှိများ ဆိုးထားခဲ့သည်နှင့်အညီ သူတို့သည် လေတဟူးဟူး မိုးသံဖြူးသောအခါ၌ ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ လွမ်းတသသနှင့် မှန်းဆ၍နေ ရှာကြပေသည်။

ထိုသူများမှာ မည်သူများဖြစ်ကြလေသနည်း။ သူတို့မှာ ဘဝ အသင်္ချေက သူတစ်ပါး၏သားမယား သားသမီး၊ သူတစ်ပါး၏ အသိုက် အအုံကြက်ဥငှက်ဥ စသည်များကို ဖျက်ဆီး၍ လာခဲ့ကြသလားမသိပေ။ ယခုဘဝတွင် တစ်ကိုယ်တီးတီးဖြင့် ချစ်ခင်နှစ်သက်သူများတို့နှင့် မသေ ပဲ အရှင်လတ်လတ် ကွေကွင်းနေရသောသူများ ဖြစ်ပါချေသည်။

သူတို့သည် သူတို့ပြုလုပ်ခဲ့ကြသော အကုသိုလ်တရားကို တစ် ခါတရံ တွေးတတ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် လူတိုင်းလည်း မတွေးကြပေ။ သူ တို့ ကိုယ်စိကိုယ်ငှတွေးကြသည်မှာ လွမ်းရေးသာဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ ဘစ်တွေမှာ အမှန်စင်စစ် လူရည်ချွန်ခေါ်ရမည်လား၊ လူထူးလူဆန်းပဲ ခေါ်ရမည်လားမသိ။

ရိုးရိုးတန်းတန်းလူများထက် ထူးသည်ဆန်းသည်ကား အမှန် ဖေတည်း။ သူတို့သည် အလွန်စိတ်ခိုင်သူများဖြစ်ကြပြီး ရိုးရိုးသာမန်

| ၀ |



အနောက်တောင်ရာသီလေ (ဝါ) မုတ်သုန်လေသည် အနောက် ဘက် ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်တွင် ရွှင်ဖြူးလျက်ရှိရာ တောင်ကလေး ပမာရှိသော လှိုင်းလုံးတို့သည် ဧရာမမြေကြီးများကဲ့သို့ လူးကာလွန် ကာ ပေါ်လာကြတော့၏။

ဤကဲ့သို့အချိန်ဝယ် စိမ်းဖန်ဖန်သဏ္ဍာန် ငှက်ခါးတောင်ဖြန့် ထားသကဲ့သို့ အရောင်ရှိသော ကမ်းမမြင်လမ်းမမြင် ပင်လယ်ကြီးနှင့် ပင်လယ်ကမ်းဘေးကျောက်ဆောင်များကို ဖွေးခနဲဖွေးခနဲ နေအောင် လာရိုက်နေသော လှိုင်းလုံးကြီးများကိုကြည့်ကာ သူတို့တစ်တွေသည် လွမ်းရေးငင်နေတတ်ကြသည်။

၁၇၆ * ပြောင်းပြန်ဖော်ကို

စိတ်ထားရှိသူများ မလုပ်ရဲ စိတ်ပင်မကူးဝံ့သည်ကို သူတို့သည် လုပ်ခဲ့ဖူးသူများသာဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့ရှိသော အရည်အချင်းကို အလွဲသုံးစား အသုံးချခဲ့မိကြ၍ ကြီးစွာသော ဝမ်းရေးလွမ်းရေးနှင့် ပက်ပင်းပါ တိုးနေရှာကြရသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုမှာ တောရိပ်တောင်ရိပ်နှင့် စိမ်းလန်းစိုပြေကာရှိပြီး တောတောင်ကို တစ်ဖန် ဆုံးစမထင်သော ရေပြင်ကြီးက ဝန်းရံထားပြန်ရာ ထိုနေရာဒေသမှာ မပြုမပြင် နဂိုယဉ်ဆိုသကဲ့သို့ အလိုလိုမှ လွမ်းစကိုငင်နေပေရာ လွမ်းရေးဓာတ်ခံရှိသူများမှာ အထူးသဖြင့် ဤအရပ်ဤဌာန ဤဝသန္တရာသီတွင် မိုးပေါက်နှင့်အတူ လူတို့၏ ဟဒယနှလုံးအိမ်မှ လှံတက်လာသော ရေကြည်စကလေးများမှာ မျက်လုံးအိမ်မှ တဖြင့်ဖြင့် လိမ်ဆင်းလာရပေသတည်း။



[၂]



“ဟေ့ ... အခု ငါရွေးချယ်ထားတဲ့ လူပေါင်းသုံးဆယ် ပြောပါတော့ကွာ။ မင်္ဂလာသတို့သား သုံးဆယ် ... ဟုတ်လား။ ဟဲ ... ဟဲ ... မင်းတို့ ဖိုးကံကောင်းတွေဟာ ငါ့စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်ထားတာပဲ။ ငါ့နာမည်ကိုလည်း မရယ်ကြနဲ့။ ကောင်းကောင်းသွားပြီး ကောင်းကောင်း ပြန်ခဲ့ကြပေါ့။ ဒီရောက်တော့ မင်းတို့ရဲ့ကြင်ရာတော်တွေကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားကြရမယ်။

မင်းတို့ကို ဒီအခွင့်အရေးပေးထားတာဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီအရပ်ဟာ လူဦးရေသိပ်နည်းနေတယ်ကွ။ ဒါကြောင့် မင်းတို့ကို လူတော်တွေဆိုပြီး လက်ရွေးစင်ရွေးလွှတ်လိုက်တာပဲ။ မင်းတို့တာဝန်ကတော့ လူဦးရေတိုးပွားအောင် အားထုတ်ကြရမယ်ကွ။ ဟား ဟား ... ဘယ်နှယ်လဲ ...”

ကြားရသူ မင်္ဂလာသတို့သားသုံးဆယ်မှာ သဘောကျလွန်း၍ တအား ဟားတိုက်ပစ်ချင်သော်လည်း ပြောနေသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရှေ့တွင် အသံထွက်အောင် မရယ်စုံကြရာ၍ ခေါင်းကလေးငုံကာသာ ဝမ်းတွင်း၌ ကျီလလီ ... ကျီလလီ ဖြစ်နေကြရသည်။ ထို့နောက် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဆက်ပြန်သည်။

“တစ်ခုသိထားရမှာက မင်းတို့တစ်တွေရဲ့ ချက်ပြုတ်ဒေသကို မင်းတို့မမေ့နိုင်ကြပေမဲ့ ဇနီးအသစ်ကလေးတွေ ရလာတဲ့အခါ မေ့ပစ်လိုက်ကြပြီး ဒီဒေသရဲ့ လူမျိုးဖွံ့ဖြိုးရေးကို ရှေးရှုကြရမယ်။ ကဲ ... မနက်ဖြန်သွားကြရမယ်။ အရံသင့်သာ ပြင်ထားကြပေတော့။ ကဲ ... သွားကြတော့”

မင်္ဂလာသတို့သား သုံးဆယ်တို့သည် ကပ္ပလီကျွန်း၏ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား တစ်ပြိုင်နက် ကန်တော့ကြလေသတည်း။



‘မဟာရာဇာ’ သဘောကြီးသည် ထူးဆန်းသောနေရာမှ ထူးဆန်းသော သတို့သား လူပေါင်းသုံးဆယ်တိတိကို သယ်ဆောင်ကာ ခင်လယ်ပြင်ကြီးတွင် တအားခုတ်မောင်းလျက်ရှိလေ၏။

‘မဟာရာဇာ’ သဘောမှာ သဘောမည်ကာမတ္တမဟုတ်ပဲ ထူးဆန်းသော သတိုးသားကို တင်ဆောင်လာသော ထူးဆန်းသော ခင်လယ်ကူးသဘောပင်ဖြစ်ချေသည်။ သတို့သားများမှာ သဘောပေါ်၌ တွတ်လွတ်လပ်လပ် လေညှင်းခံကာ ဖိမ်ကျကျ လိုက်လာရသည်မဟုတ်ချေ။ လူတစ်ဦးလျှင် အခန်းတစ်ခန်းကျ တောင့်တင်းခိုင်လုံ၍ လေးထက်မသော့ခလောက်ကြီးများ ခတ်ထားသော အခန်းဝယ် အတွေးဆင်ချက် လိုက်ပါခဲ့ရပေသည်။

အဆိုပါ မဟာရာဇာသင်္ဘောမှာ ရိုးရိုးခရီးသည်များအတွက် မဟုတ်မူ၍ ထိုသင်္ဘောကို စီးချင်သူများသည် အောက်ထပ် ထောင်ခွင် ၇ နှစ်ကျပြီးသော အရည်အချင်းပြည့်ဝသူများသာ ဖြစ်ကြရပေလိမ့်မည်။ ထောင် ၇ နှစ်ထက် လျော့ချေးဖြင့် တောင်းပန်၍စီးခြင်းကို လက်ခံလိမ့်မည်မဟုတ်သော တကယ့် 'အကျဉ်းထောင်သင်္ဘော (ခ) ရေပျောနေသော အကျဉ်းထောင်' ပေတည်း။

မဟာရာဇာသင်္ဘောမှာ မြန်မာပြည်၏ အနောက်တောင်ထောင့် ပင်လယ်ထဲတွင် အစီအရီပျောနေကြသော ကပ္ပလီကျွန်းစု၏မြို့တော် ပုတ်ဘလဲယာမြို့နှင့် ရန်ကုန်မြို့ကြားသို့ တစ်လလျှင်တစ်ကြိမ် သွားလာ ကူးသန်းနေသော အကျဉ်းသားသယ်ယူပို့ဆောင်ရေး သင်္ဘောဖြစ်၍ အကျဉ်းထောင်တမျှခိုင်လုံသော တိုက်ခန်းပေါင်းများစွာဖြင့် ဖန်ဆင်းထားသော 'ထောင်' သင်္ဘောမျှသာ ဖြစ်ပါချေသည်။

မဟာရာဇာတင်ဆောင်လာသော လူထူးမင်္ဂလာ သတို့သား များမှာလည်း ကပ္ပလီကျွန်း (ဝါ) တစ်ကျွန်းမှ အကျဉ်းသားသုံးဆယ် သာဖြစ်၍ စာဖတ်သူက ကြံကြံဖန်ဖန် ဒီအကျဉ်းသားတွေကို ဘယ်သူ ကယူပါလိမ့်။ အကျဉ်းသားကပဲ မင်္ဂလာဆောင်ရသေးလားလို့ဟု စာပေ သူကို 'ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါ ကိုယ့်လူ' ဟု အပြစ်တင်မစောရအောင် အကျဉ်းထောင်ဋီကာတစ်ခုကို ဖွင့်ပြရန် ရည်ရွယ်ပါသဖြင့် စောစော စီးစီး အစီရင်ထားပါရစေ။ အကျဉ်းထောင်လောကဆိုသည်မှာ ထူး ထွေသည့် အံ့ရာသေဘိတ်ဖြစ်ပါ၍ ကြားဖူးသမျှကလေးကို စာဖတ်သူများ ဗဟုသုတပွားရန် ဋီကာချဲ့လိုက်ပါသတည်း။



ရှေးခေတ်က ကပ္ပလီကျွန်းခေါ် တစ်ကျွန်း အပြစ်ဒဏ်ရှိသော သင်္ဘောပြည်၊ အိန္ဒိယပြည်များမှ အကျဉ်းသားလူဆိုးတို့ မျက်ရည်ကိုသုတ် နှစ်စားနေထိုင်ရသောကျွန်းမှာ ယခင် ဗြိတိသျှခေတ် အိန္ဒိယနှင့် မြန်မာပြည်ကို ခွဲရေးတွဲရေး ပြဿနာမပေးမီက အိန္ဒိယပြည်အကျဉ်း သားများနှင့် မြန်မာပြည်မှအကျဉ်းသားများအား ပြည်မနှင့်ခွဲပြီး အမွေ ခြံကြီးကြီးခြင်းခံရသော သားသမီးမပါ 'မပြန်လမ်း' သို့ပို့ရာ အကျဉ်း သားထောင်ကျွန်းအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ပြီး မြို့သစ်ရွာသစ်များကို အကျဉ်း သားများလုပ်အားဖြင့် ဖန်ဆင်းခဲ့ကြပေသည်။ ခွဲရေးတွဲရေးပြီးသည့်တိုင် စည်း မဟာအကျဉ်းသားများကို ပို့ခဲ့ပါသေး၏။

အဆိုပါ ကပ္ပလီကျွန်းစုမှာ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးများလည်း ရှိကြပါသေး၏။ သူတို့မှာ ကပ္ပလီလူရိုင်း အသားမဲများဖြစ်ကြရာ အိန္ဒိယ ကုလားအကျဉ်းသားများက ၎င်းတို့အား 'ဂျန်ဂလီ (ဝါ) တောသား ဟု ခေါ်စမှတ်ပြုကြသည့်အတိုင်း မြန်မာအကျဉ်းသားများကလည်း ငါ့ ကပ္ပလီလူမျိုးများကို ဂျန်ဂလီဟုပင် ခေါ်ဝေါ်ကြပေ၏။

ထိုကပ္ပလီကျွန်းမှာ မြန်မာပြည်မှ တစ်ကျွန်းအပိုခံရသော အကျဉ်းသားများသာ သိရှိကြ၍ များစွာသောသူတို့က မသိရှိကြပေ။ သက္ကရာဇ် ၁၉၃၅ ခုနှစ်၊ မြန်မာပြည်နှင့် အိန္ဒိယပြည်အား ခွဲ၍ တွဲရေး ပြဿနာပေါ်ပေါက်ခဲ့စဉ်က အိန္ဒိယပြည်ဘက်သို့ ပါသွားခဲ့ပေ သည်။

ကပ္ပလီကျွန်းဟုဆိုရာ၌ ကပ္ပလီကျွန်းမှာ တစ်ကျွန်းတည်း မဟုတ်မူ၍ ကျွန်းပေါင်း အကြီးအငယ် ၂၀၄ ကျွန်းတို့တိရှိသော ကျွန်း ပင်ဖြစ်ပါချေ၏။ ထိုကျွန်းစုများမှာ အလျားပိုင် ၂၀၀ နှင့် အကျယ်ပိုင် ၂၀ မျှအတွင်း ယုံ့နဲ့ ခေကြ၍ အကျဉ်းသားများမြို့တော် ပုတ်ဘလဲယာ မြို့မှာ တောင်အနုမန်ခေါ် တောင်ကပ္ပလီကျွန်းကြီးတွင် တည်ရှိပေသည်။

အဆိုပါမြို့တော်မှာ မြန်မာပြည် နေဂရေအငူမှ အနောက် တောင်ယွန်းယွန်းတွင်ရှိ၍ မိုင်ပေါင်း ၁၆၀ မျှသာကွာဝေးပြီး အိန္ဒိယ နိုင်ငံ မဒရပ်ကမ်းခြေနှင့် မိုင်ပေါင်း ၇၀၀ တိတိ ကွာဝေးသော်လည်း ယခုအချိန်တွင် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်က မပိုင်ပဲ အိန္ဒိယပြည် မှသာ ပိုင်ဆိုင်နေရာ ဤသည်ပင်လည်း ထူးတွေ့တည့်အံ့ရာပင် ဖြစ် ချေသတည်း။

ဤကျွန်းစုကို အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့တို့သည် ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၇၈၂ ခုနှစ်တွင် ကိုလိုနီနိုင်ငံပြုလို၍ ဗြိတိသျှအရှေ့ အိန္ဒိယကုမ္ပဏီအား

လွှတ်ခဲ့သော်လည်း ရာသီဥတုကြမ်းတမ်းခြင်း ကပ္ပလီလူပုဇာရိုင်းများက နိုင်ငံခြားသားတို့အား မုန်းတီး၍ ဒုက္ခပေးကြခြင်းကြောင့် ၁၈၉၂ တွင် ထိုကျွန်းအား စွန့်လွှတ်ခဲ့ရာ နှစ်ပေါင်း ၆၀ မျှ ကြာသွားခဲ့ပြန်သည်။

သက္ကရာဇ် ၁၈၅၀ ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ အင်္ဂလိပ်ကုမ္ပဏီ ကပင် ကိုလိုနီစခန်းဖွင့်ပြီး အိန္ဒိယမှ သူပုန်အကျဉ်းသားများအား ဖမ်း ဆီး၍ ဤကျွန်းသို့ ပို့ခဲ့လေသည်။

ဤကျွန်းများပေါ်ရှိ ကပ္ပလီလူပုလေးများမှာ အရပ်အမောင်း အားဖြင့် ၄ ပေ ၁၀ လက်မမျှရှိပြီး မိန်းမများမှာ ၄ ပေ ၆ လက်မ မျှသာရှိကြပေသည်။

သူတို့သည် လူရိုင်းပီပီ လေးမြားကို အလွန်အားကိုးကြ၍ ကျွမ်းကျင်ကြပေသည်ဟု အဆိုရှိ၏။

တစ်ခါက အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ်သည် မြန်မာပြည်ကို တိုက်ခိုက် စေသော ကပ္ပလီကျွန်းရှိ ဘင်္ဂလားတပ်မကြီးနှင့် မဒရပ်ရေတပ်ကြီးတို့ အား သွားရောက်စစ်ဆေးရာ ရွက်ထည်တံခန်းနှင့် နေထိုင်စဉ်၌ ရွှေလှပ ကပ္ပလီတို့သည် အဝေးမှ မြားဖြင့် ပစ်ခတ်လေ၍ ဘုရင်ခံချုပ်ကြီးမှာ ကွယ်လွန်သွားရသည်ဆို၏။

အဆိုပါဘုရင်ခံချုပ်မှာ မြန်မာပြည်၌ တိုင်းခန်းလှည့်လည်ပြီး မှ အပြန်တွင် ကွယ်လွန်ခြင်းဖြစ်သည်။ မြန်မာပြည်၌ တိုင်းခန်းလှည့် လည်စဉ်က ထီးဖြူတော်နှစ်စင်းမိုး၍ လှည့်လည်ခဲ့သည်ဆို၏။ ထိုကဲ့သို့ လှည့်လည်ပြီးမှ 'ဂျန်ဂလီ' တို့၏ လက်ချက်မိသွားလေရာ အမျိုးသား ဝံသာနုစိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်လွန်းသော ဗမာစာဆိုတော်ကြီးတစ်ဦးက ထီးဖြူနှစ်စင်းကြောင့် ဓားနှစ်ချက်သာလိသည်။ ထီးဖြူလေးစင်းဆောင်း က ဓားလေးချက် အမွှေခံရလိမ့်မည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ပါသော တေးထပ်

တစ်ပုဒ်ကို စပ်ဆိုလေ၍ ထောင်နန်းစံသွားရသည်ဟုလည်း ပြောဆိုကြသည်ကို မှတ်သားဘူးရပေသည်။

ထိုကဲ့သို့ လက်ကမြင်းသော ဂျန်ဂလီတစ်ဦး နှစ်ဦးတို့ကြောင့် ဘုရင်ခံချုပ် ကွယ်လွန်သောနေ့မှစ၍ ထိုလူမျိုးတို့အား ဘေးဆိုးကြီး ကျရောက်ခဲ့သည်နှင့်အမျှ တစ်ကျွန်းအကျဉ်းခံနေရသော အကျဉ်းသားများအဖို့ ရတနာပုံဆိုင်ကြရသည်ဟု အကျဉ်းသား တစ်ကျွန်းပြန်ထိုထံမှ ကြားသိရပေသည်။ အကြောင်းမှာ မည်သူမဆို ဂျန်ဂလီတစ်ဦးအား အသေရရ အရှင်ရရ ဖမ်းမိသူများအား ဆုတော်ငွေ ၅၀ ကျပ်တိတိ ရရှိကြပေသတည်း။

ထိုစဉ်က ကပ္ပလီကျွန်းအုပ်ချုပ်ရေးမှာ ကော်မရှင်နာမင်းကြီးက အုပ်ချုပ်၍ အကျဉ်းထောင်ကို အဓိကထား၍ အုပ်ချုပ်ခဲ့ပေသည်။

မြန်မာပြည်မှ တစ်သက်တစ်ကျွန်း အကျဉ်းသားများအား တစ်ကျွန်းထောင်သို့ပို့ရာ၌ ထောင်တွင်း၌ သုံးလခြောက်လ စသည်အား ဖြင့်နေရပြီးမှ အပြင်တွင် လွတ်လပ်စွာ နေခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ထိုသူများနေထိုင်ရန် အစိုးရကဆောက်ပေးထားသော အိမ်တန်းလျားများရှိကြ၍ နံနက်ပိုင်းတွင် အစိုးရအတွက်လုပ်ပေးရပြီး ကျန်နေ့တစ်ဝက်အဖို့မှာ မိမိတို့ဘာသာလုပ်ကိုင်၍ ရသမျှငွေကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသည်။

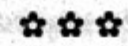
သို့ရာတွင် သုံးရက်တစ်ကြိမ်၊ ၇ ရက်တစ်ကြိမ် သို့မဟုတ် နေ့စဉ်ဆိုသလိုပင် ထောင်၌ သွားရောက်၍ ကျွန်းပေါ်တွင်ရှိကြောင်း ခြေချုပ်လက်မှတ် ထိုးကြရ၏။

မိန်းမရှိသောအကျဉ်းသားများမှာ အထူးအခွင့်အရေးရရှိကြသဖြင့် အကျဉ်းသားများအချို့မှာ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းပါက မြန်မာပြည်က ဇနီးများကိုပင် အစိုးရက စရိတ်ခံ၍ ခေါ်ယူနိုင်ကြပေသည်။

သူတို့၏ အပြင်ဘက် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှာ အစိုးရသစ်တောလုပ်ငန်း၊ ကြံစိုက်ပျိုးရေး၊ သင်္ဘောကုန်တင်ကုန်ချနှင့် ဂျန်ဂလီများအား ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ခြင်းများ ဖြစ်ကြပေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ဖမ်းဆီးကြရာ၌ ဂျန်ဂလီများက လက်ချက်ဦးသွား ညှင်လည်း အကျဉ်းသားများမှာ ဂျန်ဂလီ၏ ပွဲတော်စာအဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်သွားကြရ၏။ တစ်ခါက ဂျန်ဂလီမတစ်ဦးကို ကလေးငယ်နှင့်ဖမ်းမိရာ မိခင်ဂျန်ဂလီမအား ထုံးစံအတိုင်းသုတ်သင်၍ ကျန်ရစ်သောကလေးကို သနားသဖြင့် အင်္ဂလိပ်ဘုန်းကြီးက မွေးစားပြီး ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဒိုင်အိုဆဲစင်ကျောင်းသို့ ပို့၍ ပညာသင်ကြားပေးရာ သူမတူအောင် ဉာဏ်ကောင်း၍ ဟိုက်စကူး ဖိုင်နယ်ပင် အောင်သွားကြောင်း ကိုယ်တွေ့သမားများထံမှ မှတ်သားရဖူးပါသည်။

ထိုကလေးမှာ မိဘမရှိ၍ အာဒန်နှင့်အေးဝ ဘုရားအမည်ကို ခေါ် 'ရိုစီအာဒန်'ဟု နာမည်သာ ခေါ်စရာဖြစ်လာသည်ဟု အဆိုရှိပါသည်။





ကပ္ပလီကျွန်း၏ အာဏာရှင် ကော်မရှင်နာမင်းကြီး၏ တန်ခိုးအာဏာမှာ ကပ္ပလီကျွန်းစုအပြင် နာဂဘာရီကျွန်း၊ ကိုကိုးကျွန်းအထိ ပျံ့နှံ့လေ၏။ အထူးသဖြင့် ကပ္ပလီကျွန်း၏ လုံခြုံရေးမှာ အထူးအရေးကြီးပေရာ ကမ်းစောင့်သင်္ဘောတစ်စင်းမှာ စပါယ်ရှယ်ကျွန်းကို ပတ်၍ ခုတ်မောင်းနေရကား အကျဉ်းသားများအဖို့ ပြေးပေါက်မရှိတော့ပေ။

သို့နှင့် ဝတ္ထုအစတွင် ဖော်ပြထားသကဲ့သို့ ကပ္ပလီကျွန်းလူသူမရောက်နိုင်ပဲ မုတ်သုန်လေကိုစီးကာ မိုးရာသီအချိန်တွင် အကူသားများတို့၏ လွမ်းစိတ်မှာ လေဟုန်ကိုစီး၍ မြန်မာပြည်တစ်လျှောက် ဆွေမျိုးသားချင်းရှိရာသို့ စိတ်ကူးပြီး တွေးကာငေးကာနှင့်သာ အချိန်ကုန်ရ လွန်ရပေသတည်း။



မင်္ဂလာသတို့သားသုံးဆယ်မှာ ကော်မရှင်နာမင်းကြီး၏ အမိန့်တော်ဖြင့် ကြင်ရာသက်ထားရှာဖွေရန် အခွင့်ရရှိခဲ့ရာ ကပ္ပလီကျွန်းထောင်ပိုင်ကြီးက ဆုံးမစကားပြောကြားပြီး ‘မဟာရာဇာ’ သင်္ဘောဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ကြီးသို့ တင်လွှတ်လိုက်သဖြင့် ပြူးကာရယ်ကာနှင့် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသော တောင့်တချက်တစ်ခုကို ရတော့မည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်၍ ရန်ကုန်မှတစ်ဆင့် သရက်ထောင်ကြီးသို့ ရောက်ရှိလာကြလေတော့၏။

“ဟေ့ ... ဘိုးသားဝစ္စားသိုးတွေ မင်းတို့ ငါပေးတဲ့မိန်းမကို ယူကြမလား။ မင်းတို့ဟာ မင်းတို့အစွမ်းအစနဲ့ ရှာကြမလား။”

သရက်ထောင်ပိုင်ကြီးသည် မင်္ဂလာသတို့သား သုံးဆယ်တို့ အား ပြုံးရယ်ကာ မေးနေတော့ရာ အကျဉ်းသားများမှာ တဝါးဝါး ပွဲ ကျနေတော့၏။

ရွှေပွဲလာ အစ်ကိုကာလသား အဘဘိုးဘိုး အရွယ်မျိုးမျိုးရှိကြ ကုန်ပြုဖြစ်သော အိမ်သည် အကျဉ်းသားများတို့မှာ ဤကဲ့သို့ မကြုံစဖူး ထူးကဲစွာ ကံကောင်းကြသော ဧည့်သည် တစ်ကျွန်းပြန် ဘိုးသာဝဇ္ဇား သီးများကိုကြည့်၍ ငါတို့ကံဆိုးလေခြင်း၊ ဒင်းတို့ကံကောင်းလေခြင်း။ ဒင်းတို့လို အဆင့်အတန်းကြီးသော အဖြစ်သို့ရောက်အောင် ငါတို့မကြံ ဆောင်မလုပ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားလေစွဟု နောင်တကြီးစွာ ရကြဟန်ဖြင့် သွားရေတမြားမြားနှင့် ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်ဆို၏။

သို့နှင့် တစ်ဦးသောသတို့သားက ဤသို့ ကြောက်ကြောက်နှင့် ဆိုလိုက်သည်။

“မှန်ပါ ... သခင်ကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ကတော့ သခင်ကြီး ရှာပေးတဲ့ဟာကိုပဲ ယူပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖျိုဆို သာကောင်းတာပေါ့ သခင်ကြီး”

ကြားရသူ ရွှေပွဲလာတို့မှာ ‘ဟယ်’ ခနဲ ဖြစ်ကုန်ကြပြီး မနေ နိုင်မထိုင်နိုင်ရှိလှသော တစ်ဦးသောသူမှာ ...

“အကျိုးနဲ့အကောင် အကံဆတ်နေလိုက်တာ။ အလကားရတဲ့ နွား သွားကိုဖြိုကြည့်နေရသေးတယ်။ လချီးမှပဲ”

ဟုညည်းလိုက်ရာ တဝါးဝါး ပွဲကျသွားရပြန်သည်။

“အေးလကွယ် ... ပျိုသလား၊ အိုသလား ငါကစစ်ဆေးဖို့ ဆိုတာ ခက်သားပဲကွ။ ဟား ... ဟား ...”

ထောင်ပိုင်ကြီးက ပြောလိုက်ရာ တခါခါရယ်ကြရပြန်၍ ...

“ဒီကိစ္စက ငါတစ်ခုပြောမယ်ကွာ။ မင်းတို့ကိုယ်တိုင် ငါ့ရှေ့ မှာ သတို့သမီးများနဲ့ စကားစမြည်စပြောပြီး မင်းတို့အစွမ်းရှိသလို ကြိုက် ရာကိုရွေးကြပေါ့။ ဟိုတစ်ဖက်မှာလည်း ငါ စကားစပ်ဟပ်ထားပြီးပြီ။ အေး ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မင်းတို့ ဂမူးရှူးထိုး နသိုးကြီးပြတ် ရိုင်းရိုင်းပြုပြန်ဆိုရင် သတို့သမီးတွေက ကြိုက်ချင်မှကြိုက်မှာ။ ဒီတော့ ဣန္ဒြေရရ လူပျိုလှည့်ကြပေါ့ကွယ်။ ကိုယ်သဘောကျကို မတွေ့ရင်လည်း မင်းတို့ကုသိုလ်ပဲ”

ထောင်ပိုင်ကြီးက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြနေပြန်၏။

“သခင်ကြီး ... ကျွန်တော်မျိုးကတော့ အိမ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမကိုပဲ ခေါ်ချင်တယ် သခင်ကြီး”

သတို့သား စိန်ဖိုးဆိုသူက အတော်စဉ်းစားပြီး ကြောက် ကြောက်နှင့် လျှောက်ထားလိုက်ရော ကျန်သတို့သားများက ‘လာလာ သေးတဲ့ကောင်ပဲ’ဟု မှတ်ချက်ချကြ၏။

“ဟေ ... မင်း ငါပေးစားတဲ့သူကို မလိုချင်ဘူးဆိုရင် မင်း သဘောပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အချိန်နဲ့ကြည့်လုပ်ဆိုတော့ တစ်လအတွင်း ခေါ် လို့ရပါ့မလားကွ”

ထောင်ပိုင်ကြီးက မကျေမနပ်ပေးလိုက်၏။

“ရနိုင်ပါတယ် ... သခင်ကြီး။ ပဲခူး-ပျဉ်ပုံကြီးရွာမှာ နေ ပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ ... အကြောင်းကြားပေးမယ်။ လာတာမလာ တာမင်းတာဝန်ပဲ။ နောင်မလာတော့ ဒီကလည်းမရ ဟိုကလည်းမရ နဲ့ ကိုယ့်အတတ်နဲ့ကိုယ်စူး ဆန်ပြုတ် ဆုတ်ပြန်နေရဦးမယ်ကွ”

ကြားရသူ အကျဉ်းသားများ တဝါးဝါး ရယ်ကြလေတော့၏။

“ကဲ ... ဒါဖြင့် မောင်စိန်မိုးက မင်းကြက်မကြီးကို စွဲလမ်း
တုန်းရှိသေးတော့ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့။ ကျန်လူတွေ ... လာကြဟေ့။
ငါနဲ့အတူလိုက်ခဲ့ကြ။ လူပျိုလှည့်သွားရအောင်”

ထောင်ပိုင်ကြီးက ပြောလိုက်သောအခါ သတို့သားများတို့သည်
နှစ်ယောက်စီ ပုံစံလက်တွဲ သတို့သားပိပိ ပီတီဟုန်ဖြင့် ထောင်ပိုင်ကြီး
နောက်မှ ကုပ်ကုပ်ကလေး လိုက်သွားကြတော့၏။

တစ်ဦးတည်းကျန်ရစ်ခဲ့သူ စိန်မိုးအား အခြားသော ရန်ကုန်
ထောင်အကျဉ်းသားအချို့က ကြည့်၍ အားမလိုအားမရဟန်ဖြင့် ...

“ဒီအကောင်နွယ် ... ကျွန်းမယ် (၇)နှစ်ကြာနေတာတောင်
အိမ်ကမိန်းမကို လွမ်းရသေးတယ်။ ဟိုက သေမလား၊ ပျောက်မလား
ဘုန်းကြီးလူထွက်ပဲ ယူသွားမလားဆိုတာ မသိရပဲနဲ့ ပိုက်ပါဘိက္ခာ”

ဟု တိုးတိုး အပြစ်တင်နေကြ၏။ ကျယ်ကျယ်မှုကာ မပြော
ရဲကြချေ။ တစ်ကျွန်းပြန်သည် ရိုးရိုးအကျဉ်းသားထက် ဂုဏ်ရှိသည်
မဟုတ်တုံလော။ သရက်ထောင်မှ ငတီများသည် ကြိုတ်၍သာ ရယ်ကြ
ရလေသတည်း။



[၇]



စာဖတ်သူမိတ်ဆွေက ‘ကြံကြံဖန်ဖန် အကျဉ်းသားသုံးဆယ်
ဦး ဘယ်ကမိန်းမတွေနဲ့များ မင်္ဂလာဆောင်ပါလိမ့်။ ထောင်ပိုင်ကြီးက
အထိပ်ပဲ မင်္ဂလာဆောင်ပေးမလား။ ဒီအကျဉ်းသားတွေကို ကြိုက်တဲ့
မိတ်ဆွေ ရှိပါ့မလား’ ဆိုသည်ကို လားပေါင်းများစွာနှင့် အတွေးရ
ကြည့်သွားမည်ထင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် တကယ်ပင် ထောင်ပိုင်ကြီးက
အထိပ်ပေးပါလိမ့်မည်။ မိတ်ဆွေ ရှေ့ကိုဆက်ဖတ်စမ်းပါ။ ဟဲ ...
...”

မင်္ဂလာသတို့သမီးများမှာ နယ်နယ်ရရ မဟုတ်ပါချေ။ ဂုဏ်
ထောင်စောင့်ရှောက်ရသော အာသာဝတီနွယ်နီနတ်ပန်းကဲ့သို့ အဖို

ဆို ယင်ဖိုမှအနားမခံရအောင် လက်တစ်ဆစ်မျှထူသော သံကွန်ချာဖြင့် တကယ်ပင် ဖုံးအုပ်စောင့်ရှောက်ထားသော ထောင်ပိုင်ကြီး၏ အုပ်ချုပ်ထိန်းသိမ်း ကျွေးမွေးခြင်းကို စံစားခါ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဖြင့် စိပ်ပုတ်ကို လည်ပင်းတွင်ဆွဲခါ အလှအပကိုရှောင်ရှားပြီး ရိုးရိုးလေးပင် သန့်စင်ချာအတွင်းမှ ကြုံကြုံကလေး မျက်လုံးလေး ဝင့်ကာဝင့်ကာနှင့် ခါးမလိမ်း၊ ပန်းမပန်ပဲ လူ့ဘဝကို ငြီးငွေ့စွာ တွေးတောနေကြရှာသော ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့များ ဖြစ်ကြပါ၏။

“ဟေ့ ... မိန်းမထောင် တံခါးကိုဖွင့်စမ်း”

ထောင်ပိုင်ကြီးသည် နောက်တော်ပါး လခစားများနှင့်တကွ အကျဉ်းသား (၂၉) ဦးကို ဦးဆောင်လျက် အစောင့်အကြပ်များအား အမိန့်ပေးလိုက်၏။

မိန်းမထောင်တံခါးသည် တဖြည်းဖြည်း ပွင့်လာတော့မကလေး မင်္ဂလာသတို့သားများမှာ သတို့သမီးများအားမြင်လိုစောဖြင့် ခေါ်တော်မူတတ်သော ထောင်အားကိုဆောင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြတေ၏။ သို့ရာတွင် သတို့သမီးများ၏ထုံးစံမှာ မျက်နှာကို ပေါ့ပါးနှင့် ဖုံးထားရသည်မဟုတ်ပါလော။

အနီသတို့သမီးများမှာကား ထိုထက်မက ကျွန်ုပ်တို့ကြားထဲ သံကွန်ချာလက်တစ်ဆစ်မျှအထူဖြင့် ကာကွယ်ထားလေရကား အဘယ်သို့လျှင် မျှော်လင့်သကဲ့သို့ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရပါအံ့နည်း။ သို့ရာတွင် သတို့သမီးများမှာ ရှူးရှူးရဲရဲဖြစ်ကုန်ကြစဉ် ...

“ကဲ ... မင်းတို့ဝင်ကြ။ ဝင်ပြီးတော့ ဟောဟိုရှေ့ထိပ်ထဲ နေပြီး တစ်ယောက်စီ စီပြီးတော့ ဟိုထိပ်ကနေ ဒီအဆုံးအထိ အကုန်လျှောက်ကြည့်ကြကွာ။ ကြည့်ပြီးရင် ကိုယ်သဘောကျသူရှေ့မယ် ကျတုနန ထိုင်ပြီးစကားပြော”

ထောင်ပိုင်ကြီး အမိန့်ရှိသည့်အတိုင်း အကျဉ်းသားများတို့သည် ဝင်ကြိမ်စွာပင် သတို့သမီးများအနက် မည်သူအား မိမိစိတ်ကြိုက်အားစွပ်ရပါအံ့နည်းဟု ရွေးချယ်နေကြတော့၏။ သတို့သမီးများကား သံကွန်ချာအတွင်းမှ ကြုံကြုံကလေး မျက်လုံးလေး ဝင့်ကာဝင့်ကာနှင့် တော့စဉ် ထောင်ပိုင်ဝန်က သတိပေးစကား ဆိုပြန်လေ၏။

“ကဲ ... သတို့သမီးဘက်ကလည်း ကိုယ်သဘောကျကြည့်ကြစမ်း။ နှစ်ဦးနှစ်ဝသဘောတူမှ ပေးစားမယ်။ သတို့သမီးတွေဟာ ညည်း တစ်သက်တစ်ကျွန်း အဖြစ်ခံနေရတဲ့အတူတူ ဒီထောင်တွင်းမှာ တစ် ကိုယ်တည်း တစ်သက်လုံးနေမလား။ တစ်ကျွန်းပဲသွားပြီးတော့ ငွေလွတ်လစ်လစ် သားခွဲလင်ခွဲနေမလားဆိုတာကို ထည့်တွက်ကြစမ်း။ သဘောမကျသူပါတိုင်း ခေါင်းမပါကြနဲ့။ ဒီပွဲတော်မှာမစွန့်ရင် တစ် သက်ကံထဲ ခေါင်းအုံးဖက်ပြီး အိပ်နေကြရမယ်နော်”

ထောင်ပိုင်ကြီးက သတိပေးရှာ၏။ မင်္ဂလာအစခပ်ရေး ပွဲတော်တွင် ရှိကြသောသူများမှာ တပါးဝါး ကျနေကြချေသည်။

သတို့သားများသည် လူစေတက်စေ့ မျက်စေ့စားပွဲထိုင်ပြီး ရတော့မှ မိမိတို့ကြိုက်နှစ်သက်ရာ သတို့သမီးရှေ့တွင် သံဆန်ကာ ဝိုင်ခွက်တိုင်၍ ထိုင်ချလိုက်ကြပြီး အလွှာပသလွှာပစကား ဆိုကြလေသည်။ ထောင်ပိုင်ဝန်သည် ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နှင့် စုံတွဲတစ်တွဲကို နားထောင်လိုက်ရုံချေ၏။

“ခင်များနာမည် ဘာလဲဗျာ”
“ခင်တုတ်တုတ်”
“ခင်ဗျား ဘယ်အရပ်ကလဲ”

“မအူပင်အပိုင်၊ ငမယ်အိုရွာက”

“ဘာအမူလဲ”

“ကျုပ်ယောက်ျား မယားငယ်ယူလို့ သတ်ပစ်တာ”

မေးနေသောသူတို့သားမှာ ‘ဟယ်’ခနဲဖြစ်ကာ မျက်လုံးပြူးသွားတော့သည်။

“ထောင်ဘယ်နှနှစ်ကျသလဲဗျ”

“၂၅ နှစ်”

“ဒါနဲ့ ရှင်ကကော ဘယ်လောက်ကျသလဲ။ ဘာအမူလဲ”

သူတို့သမီးက မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ကျုပ်လည်း မိန်းမလင်ငယ်နေလို့ ထိုးသတ်လိုက်တာ။ ၂၅ နှစ်ပါပဲ”

သူတို့နှစ်ဦးသည် ကံတူအကျိုးပေးဖြစ်၍ အားရပါးရ ရယ်လိုက်ကြရာ ကြားရသူ ထောင်ပိုင်ကြီးကပင် ...

“ဟင် ... ဒီလိုဆို နိုင်တာပေါ့။ လင်ချစ်ချစ်တဲ့ မိန်းမနဲ့ မယားချစ်ချစ်တဲ့ ယောက်ျား နှစ်ပါးသွားဖို့သာရှိတာပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟုတ်ထောက်လိုက်ရာ သူတို့သည် ပြုံးပြုံးကလေး ခေါင်းငုံ့နေကြရှာသည်။

“ဟိုမယ် တော်တော်ပျော်စရာကောင်းရဲ့လား”

သူတို့သမီးဆက်ပြန်သည်။

“ဟာ ... သိပ်ကောင်းပေါ့။ အစိုးရကို နေ့တစ်ဝက်လုပ်ပေးပြီး ကျန်တစ်ဝက်က ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်ရှာစားရတာ။ ဘယ်ထောင်ထဲမှာလို ဟုတ်ပမတုံး။ ကျွန်းကလေးကလည်း သာယာပါတီသနဲ့။ ငွေကြေးရှာရတာ သိပ်လွယ်တာပဲ။ တို့လင်မယားနှစ်ယောက်သာဆို ကောင်း

... လိုက်မဲ့ဖြစ်ခြင်း။ ဟား ... ဟား ...”

“အမယ် ... အမယ် ... ရှင့်ကို ဘယ်သူက ယူမယ်ပြောသေးလို့လဲ”

“ရှိကြီးခိုးပါရဲ့ဗျာ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ။ မောင်ရဲ့မေတ္တာဟာ အဏ္ဏဝါမီးရီးကိုခုန်ကျော်ပြီး လာခဲ့တာပါကွယ်။ မေတ္တာအဏ္ဏဝါဟာ ဆုံးစမထင်ပါဘူး။ ဖာကယ်ပါ”

သူသည် ကလားမူ မူလိုက်စဉ် ...

“ဟိုရောက်လို့ ရှင့်မိန်းမရှိနေ ဘယ်နှယ်လုပ်ပါ”

သူတို့သမီးက စိုးရိမ်တကြီးပေးရှာသည်။

“ဟိုကျွန်းမယ် ကပ္ပလီမပဲရှိတယ်။ ဒါတွေတာလုပ်ဖို့လဲ။ အိပ်

... နေတုန်း အသားကိုစားမှာဗျ”

“ဒါပဲနော်။ ငိုးတီးယားတားဆို ကျုပ်က ကပ္ပလီထက်ဆိုးသွားလိမ့်မယ်။ တကယ်ပြောတာ”

သူမက မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

သူတို့သည် မချင့်မရဲနှင့် ဝမ်းတွင်း၌ ကုလားပွဲလှည့်နေကြလေသည်။



ကို ရှစ်ဆယ်မျှသော လကလေး၊ နှစ်ကလေးသမားများက ပြောဝံ့မည် ထား၍ နားရွက်မျှ မခတ်ဝံ့ကြတော့ချေ။ လောကကြီးသည် သူ့အတွေး နှင့်သူပင် မဟုတ်ပါလော။

အမှန်မှာလည်း နှစ်ကြီးအကျဉ်းသူများ၏ ဘဝမှာ စဉ်းစားစရာ အများကြီးရှိပါသည်။ သူတို့သည် တရားကျ၍ သီလရင်ဝတ်နေသူများ လည်း မဟုတ်ပေ။ ဒေါသအလျောက် ဖြစ်ပွားလာခဲ့ရာက တမေ့တမော အစားအသောက် အနေအထိုင်နှင့်တကွ သွေးသား၏တောင့်တမှုများကို သေသည်တိုင် ငုတ်တုတ်ခံသွားရမည်ဆိုလျှင် ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော 'အခွင့်ကြိုရိုက် နင်မလိုက်လျှင် အဖိုက်နှင့်ပြင် ရှိပမလား' ဟုဆိုနေ သာရှိနေရကား ဖြစ်လာသမျှ အကြောင်းတရားများမှာ ဒေါသတစ်ခုတည်း မထိန်းနိုင်၍ ဘဝ၏နှစ်နာရပုံကို ဒေါသမထိန်းနိုင်သူများ တရားရစေ သတိပြုစရာ ဖြစ်ပေသတည်း။



| e |



'မဟာရာဇာ' ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောသည် အသစ်ကြစ်ချွတ် ဇနီးမောင်နှံတို့အား တင်ဆောင်ကာ ကပ္ပလီကျွန်းသို့ရှေ့ရှု၍ တင်ဆောင် ကာ အကျဉ်းထောင်တိုက်ခန်းကဲ့သို့ရှိသော တိုက်ခန်းများတွင် တစ်ခန်း လျှင် လင်မယားတစ်စုံကျစီ အခန်းသားစီး၍ ပါလာကြလေရာ ကိုယ်စီ ကိုယ်ငှ ပျော်ရွှင်ကြပုံမှာ ဖော်ပြနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပေ။

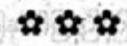
သင်္ဘောက တငြိမ်ငြိမ် ခုတ်သွားနေသကဲ့သို့ သူတို့၏ချွတ် ရွှင်ခြင်းသည်လည်း တစ်နှိမ်နှိမ်ရှိလှပေသည်။ သူတို့သည် ကပ္ပလီကျွန်း သို့ရောက်ပါက မည်ကဲ့သို့ နေထိုင်စားသောက်ကြမည်ကို မသေချာနိုင် ပေပန်းနိုင် ပြောမဆုံး တပြုံးပြုံးဖြစ်နေကြ၏။

သို့ရာတွင် သူတို့အနက် တစ်ဦးသောသူမှာဖြင့် မပျော်နိုင်။ တပိုင်ပိုင်နှင့် လိုက်ပါခဲ့ပြန်သည်။ လူ့အလိုနတ်မလိုက်နိုင် ဆိုသည့် သို့ မိန်းမတစ်ယောက် အလကားရမည်ကိုပင် ချိုသလေ။ ခါးသထေး ဂျီယံပတ္တာများမိ၍ ဆန်ပြုတ် ဆုတ်ပြန်လာခဲ့ရသူမှာ ငယ်ကချစ် အနစ် တစ်ရာ မပေသာ၍ အိမ်သူဇနီးကိုမှလိုချင်သူ စိန်ဖိုးပင်ဖြစ်ပါချေ၏။

သူ၏ကံဆိုးပုံမှာ အစိုးရက သူ၏ဇနီးချစ်မငြီးအား ပဲခူးအိုင် ပျဉ်ပုံကြီးရွာတွင် သွားရောက်ရှာဖွေပါသော်လည်း စိန်ဖိုးထောင်မကုန် က ကျန်ရစ်ခဲ့သော သမီးကလေး စ နှစ်သမီးမှာ ယခု အိမ်ထောင်မ ကျနေပြီဖြစ်၍ ဇနီးသည်မှာ သမက်နှင့်သမီးကလေးကို စောင့်ရှောက် နေရသဖြင့် မလိုက်လိုတော့ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် သူမသည် နောက်ထပ် အိမ်ထောင်မပြုပဲ ချစ်လင်စိန်ဖိုးအားပင် စောင့်ရှုသာနေမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသဖြင့် စိန်ဖိုး သတို့သားမှာ သူ၏ဇနီးနှင့် မင်္ဂလာမဆောင်ရ လွဲခဲ့ရချေသည်။

သို့နှင့် ဇိန့်အိုးမှာ တခြားသောစုံတွဲများကိုကြည့်ကာ လူနဲ့ လူး၍သာ နေရှာတော့သည်။ သူ၏စိတ်မှာ နောက်ဖေးသွားချင်သလိုလို ရေသောက်ချင်သလိုလိုနှင့် ဂဏှာမငြိမ်ဖြစ်ကာ စိတ်တိုနေတော့သည်။ သို့နှင့်ပင် သူတို့တစ်တွေသည် ကပ္ပလီကျွန်းထောင်ကြီးသို့ ရောက်လာ ခဲ့ရလေသတည်း။

ယခု သာယာဝတီ ဗဟိုထောင်ကြီးမှာ ကပ္ပလီကျွန်းထောင် ကြီး၏ နမူနာကိုယူ၍ ဆောက်ထားသော ထောင်ကြီးဖြစ်သည်။
(ဤကား စကားချစ်)



... နဂါးလူမျိုးပြော ...
... ကြည့်ကာ ...
... စောင့်ရှုသာ ...
... သိရှိရသဖြင့် ...
... စိန်ဖိုး သတို့သားမှာ ...
... သူ၏ဇနီးနှင့် ...
... မင်္ဂလာမဆောင်ရ ...
... လွဲခဲ့ရချေသည်။

□ ကပ္ပလီကျွန်းထောင်၏ ထုံးစံအရ သားမယားပါလာသူများမှာ အထူးအခွင့်အရေးရပြီး ထောင်တွင်း၌မနေကြရပဲ အပြင်ဘက်တွင် အစိုးရပေးထားသောနေရာ၌ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေထိုင်ရသဖြင့် မယား ကိုယ်စီနှင့် စတိုင်ထွားနေကြသောသူများက ဖော်မစုံတစ်ကိုယ်တည်း ရွှေသည်၊ဘဝင်မှာ ဗလောင်ဆူနေသော ရောင်းရင်းစိန်ဖိုးအား ဝိုင်း၍ သနားနေကြလျက် တစ်ဦးသောသူက စိန်ဖိုးအား စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ဤသို့ဆိုလိုက်ပြန်သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ... ကိုစိန်ဖိုးရာ ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျား အတွက် စိတ်မကောင်းကြပါဘူး”

“အို ... ဒါက ကျုပ်စိတ်က တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက်ပဲ ကွယ်ဆိုတဲ့ သီချင်းထဲကပဲဗျ”

စိန်ဖိုးက အောက်ကျမခံပြောလိုက်၏။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... အေးလေ ... ကိုထင် ခုတင် ရွှေနန်းကိုးဗျ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက ချဉ်ဖန့်ဖန့်အရသာဟာ ချဉ်ဖန့်ဖန့်ပဲဆိုတာ မသိဘူးမှတ်တယ်”

“ဘာလဲဗျ ... ချဉ်ဖန့်ဖန့် အရသာဆိုတာ”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ချဉ်ဖန့်ဖန့်အရသာဆိုတာ အတူတူပဲဗျ။ ရွှေခွက်ထဲထည့်ထားထား၊ ငွေခွက်ထဲထည့်ထားထား၊ အုန်းမှုတ်ခွက်ထဲပဲ ထည့်ထားထား ဘယ်ခွက်ကို ကောက်သောက်ကောက်သောက် ဒီအရသာပါပဲဗျ။ ခင်ဗျားက တော်တော် ‘စုံ’ရွေးတဲ့လူကိုး။ ငတ်တာပဲ ကောင်းတယ်။ မိန်းမတိုင်းဟာ အတူတူပါပဲဗျ။ ဟား ... ဟား ...”

“အင်း ... ပြောမယ်ဆိုလဲ ပြောစရာပဗျ။ ဒါပေမဲ့လေ ခရလည်းအသံနဲ့ လူကလည်းအကြံနဲ့ ဆိုသလိုပဲ။ ကျုပ်မိန်းမကို ကျုပ်ယုပြမယ်ဗျ။ လူဟာ ကြိုးစားပြီးရတာနဲ့ အလကားရတာ ဘယ်တန်ဖိုးတူပါ့မလဲဗျ”

“ဟောဗျာ ... လုပ်ပြီ။ ခင်ဗျားဟာကြီး တန်ဖိုးထားချင်ထား မထားချင်နေ ကျုပ်တို့ဟာတော့ မထိနဲ့ဗျို့။ ကဲ ... ခင်ဗျား တစ်ယောက်ထဲ တိုက်ထဲကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ခင်ဗျားဟာကြီးအဘိုးတန်ဖိုးကို တွက်ချက်နေတော့ဗျာ။ သွားမယ်နော်။ ဟား ... ဟား ...”

မိန်းမမရှိသော စိန်ဖိုးမှာ ထောင်တွင်းတိုက်ထဲ၌ သုံးလတိတ် နေရဦးမည်ပါတကား။

နွေ-ရက်-လ-တို့သည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်ခဲ့လေသည်။

မောင်နံ့များမှာ ‘ကြောင်ဖားရယ် မီးတံတိုသီချင်း’ ကိုဆို၍ သားဦး သမီးဦးများကိုပင် သီချင်းဆို၍ ချောမောပျော်မြူးနေကြပေပြီ။ သူတို့သည် အစိုးရထံ နေ့တစ်ဝက်အလုပ်ပေးသည့်အတွက် တစ်နေ့ (၁)ကျပ် ဝင်ငွေရှိကြပြီး အခြားအလုပ်ခလေးများပါ စွက်ဖက်၍ လုပ်ကိုင်ကာ ပျော်ရွှင်စွာ ချစ်ကမ္ဘာတစ်ခုကို ဖန်တီးနေကြပေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ‘ဂျန်ဂလီ’ များကို အမဲလိုက်သကဲ့သို့ ဝေတာနင်းရှာဖွေဖမ်းဆီး၍လည်း ငွေပိုငွေလျှံကလေး ရတတ်သေး၍ ပျော်မဆုံး ဖြစ်ကာ အတိတ်အိမ်သံယောဇဉ်မှာ အတိတ်တွင် ထားပစ်ခဲ့ပြီးဖြစ်ကြသည်။ တချို့တလေ စီးပွားရေးလမ်းပြောင့်နေကြ၍ ထောင်သက်နှစ်ကုန်လင့်ကစား မွေးရပ်ဌာနီသို့ မပြန်တော့ဟု သဒ္ဓါဌာနီချထားသည်အထိ ပျော်မြူးလျက်ရှိကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ ‘တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်ပဲကွယ်’ ကျွန်ုပ်ကြီးစံ စိန်ဖိုးတစ်ယောက်မှာဖြင့် မပျော်နိုင်ပါချေ။

သူ၏စကားအရ ခရုမှာလည်းအဆံနှင့် လူမှာလည်းအကြံနှင့် ပြောထားသော စိန်ဖိုးမှာ ငွေကိုလည်း တွင်တွင်စု၍ အကြံကိုလည်း တွင်တွင်ပြုနေတော့၏။ သူသည် အားလပ်သည်အချိန်၌ တစ်ဦးတည်း တောထဲသို့ အမြဲဝင်သွားနေတော့သည်။ သူသည် ထိုကဲ့သို့ သွားနေခြင်းမှာ တစ်နေ့လည်းမဟုတ်၊ တစ်လလည်းမဟုတ်၊ လပေါင်းများစွာပင် ဖြစ်သည်။

စိန်ဖိုးမှာ တောထဲသို့ မမောနိုင်မပန်းနိုင်သွား၍ အကြံတစ်ခု ထုတ်နေတော့ရာ သူသည် သူ၏အကြံအစည်အတိုင်း ဆက်လုပ်သွားပါက မဖြစ်နိုင်စရာမရှိဟု ယူဆထားသည်။ သူ၏အကြံအစည်အောင်ရန် သူသည် ကောင်းကင်ကိုကြည့်လိုက် အရပ်လေးမျက်နှာကြည့်လိုက်

မကျွမ်းက သွားလာလုပ်ကိုင်စားသောက်ဖူး၍ ဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ အမှတ် သညာမှာ ဟုတ်ပါပေသည်။ အကြောင်းမှာ မှတ်သန်လေသည် မေလ အလယ်လောက်မှ နိုဝင်ဘာလလယ်ခန့်အထိ တိုက်ခိုက်လေရာ စိန်ဖိုး မှာ ထိုလေတိုက်ချိန်ကိုသာ လက်ညှိုးချိုး ရေတွက်နေတတ်ပေသည်။

တစ်ဖန် ဖိုးဦးကျအချိန်မှာ လေလှိုင်းပြင်းထန်သည်ကိုလည်း သူသည် မြစ်ကြောင်းခရီးသွားဖြင့် သွားလာဖူး၍ အတတ်သိနေသည်။ ထိုဖိုးလေငြိမ်သောကာလမှာ ဖိုးအကုန် ဆောင်းအဝင်တွင်သာဖြစ်၍ သူစောင့်ရမည့်အချိန်မှာ အနောက်တောင်လေမပြုတ်မီ လှိုင်းလေ အနည်းငယ်ငြိမ်မည်ကာလကို လက်ချိုးရေတွက်ရင်း အံ့ကိုကြိတ်၍ အချိန်အခါကို နက္ခတ်စောင့်သကဲ့သို့ စောင့်နေလေတော့သည်။

ထိုသို့စောင့်ရင်းနှင့်ပင် သူတောင့်တသော ကာလပိုရာသီ ကုန် ဆုံးသောအချိန်သို့ ရောက်လာခဲ့၍ သူသည် တောတွင်းသို့ဝင်ကာ အကြံ အစည်တစ်ခုပြုခဲ့သည်ကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် ရှိသမျှစွမ်းအား နှင့် အားထုတ်ပြီးစီးခဲ့လေတော့၏။

ထိုအကြံအစည်မှာ တခြားမဟုတ်ပေ။ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ကိုလှဲ၍ လုံးထွင်းလှေတစ်စင်းဖြစ်အောင် ကြံစည်ထမြောက်ခြင်းပေတည်း။ သူသည် လှေနှင့်ရွက်ကိုကြည့်၍ အတော်ပီတိဖြစ်နေတော့သည်။ ပို၍ စိတ်ချရစေရန် လှေကလေးနံနစ်ဖက်တွင် ဝါးဘိုးဝါးတစ်လုံးဆီကိုပင် လှိုင်းကာစေခြင်းငှာ ချည်နှောင်ထားလိုက်လေရာ လှေကလေးမှာ အတော်စိတ်ချရသောအခြေသို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

သို့ရာတွင် သူသည် အခက်အခဲတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်နေရပြန် ၏။ ထိုအခက်အခဲမှာ သူတို့နေသော တောင်ကျွန်းကို သင်္ဘောတစ်စင်း က အမြဲလှည့်လည် စောင့်ကြပ်နေပြန်ရာ မတော်တဆ သင်္ဘောနှင့်

ရင်ဆိုင်တိုးမိပါက 'ကွီ'ခနဲနေမည်ကို စိုးနေရပြန်၍ ဆင်ပြောင်ကြီး အပြီးကျမှ တစ်နေပြန်လေသည်။ သို့နှင့် သူသည် တစ်နေရာမှ မှတ် မှတ်ရရ သင်္ဘောကို ထိုင်ကြည့်ရပြန်၏။

သင်္ဘောမှာ မှန်မှန်ပင် ကျွန်းကိုပတ်နေတတ်ရာ ဤနေရာ ဤအဏုကို ဘယ်နှစ်ရက်တွင်တစ်ကြိမ် ဖြတ်သွားသည်ကို အသေအချာ မှတ်သားရပြန်၍ သေချာသောနေ့တွင် သင်္ဘောနှင့်လွတ်လောက်ပြီဟု ခန့်မှန်းသောအခါ စိန်ဖိုးသည် အဏ္ဏဝါခရီးကို အနောက်တောင်ရာသီ လေအားကိုး၍ ရွက်ကုန်ဖွင့်လေတော့ရာ (၂)ရက်အတွင်း သူသည် ဘယ်ကမ်းခြေကိုမျှ မမြင်ရတော့ပဲ ထမင်းခြောက်စားလိုက် အုန်းသီး ခေသောက်လိုက်နှင့် စိမ်ကျနေတော့သည်။

လေးရက်မြောက်သောနေ့တွင် သူလာခဲ့သည်လမ်းဘက်မှ သူ ခါရွက်လှေထက်ကြီးသော လှေတစ်စင်းကို ရွက်ကုန်ဖွင့်လှေနှင့် မြင်ရသော အခါ သူသည် မျက်လုံးပြူးသွားလေတော့၏။

'ကောန္တ ဖမ်းဆီးရန် လိုက်လာတာပဲ' ဟု ထင်လိုက်ကာ အလွန် ဘုန်လှုပ်သွားလေရာ သူသည် မြန်သည်ထက်မြန်အောင် တအားကုန် ကျုံးလှော်လေတော့ရာ ထိုရွက်ဖွင့်ထားသောလှေမှာ ပျောက်သွား၍ စိတ်အနည်းငယ် သက်သာသွားတော့သည်။

အချိန်မှာ ဆောင်းဦးပေါက်ဖြစ်ရကား လေတဖြူးဖြူးနှင့် ပင် လယ်ရေမှာ ငြိမ်လှပေသည်။ စိန်ဖိုးကထင်နေသည်မှာ ဤပင်လယ် ကြီးကို ဂဏန်းခွံကိုစီး၍ သွားသည့်တိုင် မမာပြည်ကြီးကို ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိပဲ ရောက်မည်ထင်နေစဉ် မနီးမဝေးက ရွက်ကလေးထောင်၍ လာနေသော လှေသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို မြင်ရပြန်လေရာ စိတ်ထဲ၌ ဝေခွဲ မရဖြစ်နေစဉ် ရေထဲသို့ဝင်သွားလေသဖြင့် သူသည် အံ့သြစွာနှင့် ကြည့်

နေစဉ်ပင် ပြန်၍ ရွက်တိုက်သည်ပမာ ပေါ်လာတော့ပြီး လေဆန်သွား
နေသည်ကို မြင်ရလေသည်။ ထိုမြင်ကွင်းမှာ ပေါ်လိုက်ပျောက်လိုက်
ဖြစ်နေရကား နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် ဖွားခနဲဖြစ်အောင်ပေါ်လာသော
ရောမငါးကြီးကိုမြင်ရလေမှ ရေပေါ်တွင် ရွက်ကဲ့သို့ထောင်၍ သွားနေ
ခြင်းမှာ ငါးကြီး၏အမြီးသော်လည်းကောင်း၊ ကျောပေါ်မှ ယပ်သဏ္ဍာန်
ဆူးတောင်သော်လည်းကောင်းဖြစ်ရမည်ဟု ခန့်မှန်းမိသောအခါ၌ ရယ်
လည်းရယ်မိ၍ ကျောထဲမှာလည်း စိန်တက်လာလေရကား သူသည်
တတ်သမျှမှတ်သမျှကို ဘုရားတိုင်တည်၍ ဆုတောင်းပတ္တနာ ပြုနေရာ
လေသတည်း။

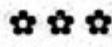
ရဲသော်မသေ၊ သေသော်လည်း အပါယ်မလားဟု ဆိုရိုးစကား
ရှိသည့်အတိုင်း ရဲသောစိန်ဖိုးသည် ၁၀ ရက်မြောက်သောနေ့၌ မြန်မာ
ပြည်ဟုထင်ရသော ကမ်းရိုးတစ်ခုကို ကျီးကန်းတစ်ကောင်စာမျှ မြင်
ရလေရာ သူ၏ဝမ်းမြောက်ခြင်းကား ပြောဖွယ်မရှိတော့ပြီ။

သစ်ရွက်သစ်ခက်များကို ပင်လယ်တွင်း၌ ရက်ပေါင်းအတော်
ကြာ မမြင်ခဲ့ရသော ဖိုးစိန်မှာ သစ်ရွက်များ ပျောနေသည်ကိုလည်း
ကောင်း၊ ပင်လယ်စင်ရော်များ ဖျံသန်းသွားလာနေသည်ကိုလည်းကောင်း
တွေ့ရလေ၍ သူသည် ကမ်းနှင့်နီးကပ်လာပြီကို အတင်သိရလေ၏။

(၁၂)ရက်မြောက်သောနေ့တွင် သူသည် တောတောင်တန်း
များကို ကောင်းစွာမြင်နေရပေပြီ။ သို့နှင့် သူသည် လက်သီးလက်
မောင်းကိုတန်းလိုက်ပြီး ကြိုးဝါးလိုက်သည်မှာ ...

‘ဤဒီလူ’ခရုမှာလည်း အဆံနဲ့ စိန်ဖိုးများလည်း အကြံနဲ့ပဲ’
ဟူသတည်း။ တစ်ခုပြုခံ၍ ဂိဂမိလဒိုင်ဂ္ဂုဏ်ထူးမှာ
(၁၅) ရက်မြောက်သောနေ့တွင် သူသည် မုတ္တမကွေ့တစ်နေ့

ရာကို ဒုတ်ဒုတ်ထိ ရောက်လေတော့ရာ ဝမ်းသာလွန်း၍ သံတစ်ဆုပ်
ကိုပင်ကောက်၍ အားရပါးရ ဝါးစားပစ်လိုက်တော့၏။ ထို့နောက် သူ
သည် အုန်းသီးတစ်လုံးကိုခွဲစားကာ ငွေဒဂါးသုံးရာမျှကို ခါးပိုက်ထောင်
၌ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ထည့်ပြီး ခရီးစောက်စောက် ရှောက်လေတော့
သတည်း။



[Faint, mostly illegible text continues on the right page, appearing as bleed-through or very light print.]

သို့ရာတွင် စိန်ဖိုးမှာ ထင်ထင်ရှားရှား လူမြင်သူမြင် 'ဘယ်သူ
ရယ်၊ ဘယ်ဝါရယ်၊ ဟာကြဲရဲ့လား၊ ချာကြဲရဲ့လားဟေ့' ဟု အားပါး
အရခေါ်၍ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားနိုင်သည်မဟုတ်ပဲ လျှို့ဝှက်စွာပင်
သူ၏ဇနီးအား တစ်နေရာက ခေါ်တွေ့ရရှာပေသည်။

စိန်ဖိုးမှာ သူ၏ဇနီးချော မချစ်ဖွယ်အား ယခင်ငယ်ငယ်တုန်း
ကထက်ပင် လှနေသလားအောက်မေ့နေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အောင်
သက်သက်တစ်ခု ခံစားနေရသည်မှာ မချစ်ဖွယ်သည် ဟက်ဟက်ထက်
ထက် ယခင်ကလို သူ့အပေါ် စိတ်ဝင်စားပုံမရသည်ကို တွေးမရအောင်
ခြစ်နေရ၏။

စိန်ဖိုး၏ဇနီးထံမှ ကြားရသည့်တစ်ခုဖြင့် စိန်ဖိုးအတွက် ဝမ်း
သာရပေသည်။ အကြောင်းမှာ မချစ်ဖွယ်မှာ ယခု ရာဇဝတ်အုပ်ကြီး
၏ ယောက်ျားမပင်ဖြစ်နေ၍ သမီးမချစ်စိန်မှာ မအေးသမီးပိပိ ချောဟော
ထူးပူဖြစ်ရကား လူဆိုးစုံထောက် ရာဇဝတ်အုပ်ကြီးက တောလည်
သားရင်း အမြင်တော်၍ စင်ပေါ်သို့ကောက်တင်သဖြင့် ၁၅ နှစ်သမီးတွင်
ရာဇဝတ်ကြီးကတော် ဖြစ်နေလေရာ ရှေးအဖို့တွင် ကြီးပွားကောင်းစား
နေ နေ များစွာ အလားအလာရှိနေခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

မချစ်ဖွယ်မှာ တသွေးတမွေးဖြစ်နေပေရာ စကားပြောတိုင်း
ထမက်တော် ရာဇဝတ်အုပ်ကြီးအကြောင်းမပါလျှင် စကားပင်မပြော
တတ်အောင် ဖြစ်နေသည်အထိ တိုးတက်နေပြီး သူ၏သမက်တော်မှာ
ရာထူးတက်အံ့ဆဲဆဲဖြစ်နေပုံ၊ မိန်းမနှင့်ခွဲသွားရမည့် နေရာကို အစိုးရ
အငြင်းမှာမို့ ရာထူးတိုးမပေးရန်ကိုပင် အထက်လူကြီးအား တောင်းပန်
အားရပုံများမှာလည်း မျက်နှာပေးအမျိုးမျိုးနှင့် ပြောနေသည်ကို စိန်
ဖိုးမှာ မမန်းတမ်း နှားထောင်နေရရှာ၏။

[၁၂]



“တကယ်ပင် ချောလှချည်ရဲ့ xxx ချောနှမ ကညာခင်ရယ်
မောင့်ဘဝင်အေးအောင်ပ xxx ပြေးကြိုလဲ့ကွယ် xxx
တက် xxx ဘူးနယ် xxx ပြောင် xxx ဘေး xxx ထိ”

စိန်ဖိုးသည် မီးရထားမစီး၊ သင်္ဘောမစီးပဲ၊ တစ်တောဝင် တစ်
ပင်ထွက်ဖြင့် ရွာစဉ်လျှောက်ကာ သီချင်းဆိုလိုက် ပါးစပ်ဆိုင်းတီးလိုက်
နှင့် သူ၏အသက်မကချစ်လှသော ဇနီးနှင့် သမီးလေးထံသို့ ဦးတည်
၍ သွားနေလေတော့သည်။ သူသည် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကိုပင် ဖြတ်ကူး
လာသူဖြစ်ရကား မြေမာမာတွင် လျှောက်သွားနေရသောအခါ အဘယ်
မှာလျှင် အခက်အခဲရှိပါအံ့နည်း။ သွားဖန်များခရီးရောက်ဆိုသည်အတိုင်း
သူသည် သူ၏ဇနီးရှိရာသို့ စုံစမ်းလျက် ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။

တစ်နေ့သောအခါ ရာဇဝတ်အုပ်ကြီးကတော် မချစ်စိန်က သူ၏မွေးမိခင်အား အိမ်မှ ခဏခဏပျောက်သွားတတ်၍ ဆူပူကြိမ်းမောင်နေတော့ရာ မိခင်က အချိုသာဆုံးမျက်နှာထားနှင့် ပြောနေတော့၏။

“အေးပါ ... သမီးရယ်။ ကိစ္စရှိလို့ သွားနေတာပါ”

“ဘာများ ဒီလောက်တောင် နေ့နှင့်အမျှ အရေးကြီးနေရတာလဲ မေမေရဲ့။ သမီးက နေ့လားညလား မွေးတော့မဲ့ဥစ္စာ။ မေမေ့လိုက်ခေါ်နေရ မခက်ဘူးလား။ ဘာကိစ္စ အရေးကြီးနေရတာလဲလို့”

“ဒီလို ... သမီးရဲ့။ တိုးတိုးပြောပါ။ အခုကိစ္စက ညည်းအဖေကိစ္စကွယ်”

“အို ... ဒီအဖေကိစ္စကို ထည့်မပြောပါနဲ့။ သမီးတို့ဂုဏ်ဆို သူများသိသွားရင် ဘယ်လာ လူတောတိုးနိုင်တော့မှာလဲ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခက်နေတာက ...” မချစ်ဖွယ်သည် ပြောရကောင်း မပြောရကောင်းဖြစ်နေပြီး မတင်မကျဖြစ်နေချိန် သမီးလုပ်သူက ...

“ဘာများခက်နေပြန်တုံး”

“တိုးတိုးပြောပါ သမီးရယ်။ ညည်းအဖေ ကျွန်းကထွက်ပြေးလာလို့။ မေမေ့ကို သူ့နောက်လိုက်ခဲ့ဖို့ လာခေါ်နေတယ်”

“ဟင်”

သမီးဖြစ်သူမှာ တစ်ချက်မှတ်တက်သွားကာ ...

“မဖြစ်ဘူးမေမေ မဖြစ်ဘူး။ သမီးလည်း မွေးဖွားခါနီးနောက် ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လာရင် အစ်ကိုကြီးတောင် အလုပ်ပြုတ်သွားနိုင်တယ်။ အများသိရင်လည်း ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်မဲ့ဖြစ်ခြင်း။ လင်က ရာဇဝတ်အုပ်မင်း။ အဖေက ထောင်ပြေး၊ တစ်ကျွန်းပြန်။ ဟင်း ...

ဒါပဲ မေမေ။ မေမေလည်း နောက် သွားမတွေ့ရဘူး။ ဒါပဲ”

သမီးဖြစ်သူ ရာဇဝတ်အုပ်ကတော်မှာ ဖခင်နှင့်အတူ ကြီးပြင်းခဲ့သူမဟုတ်၍လားမသိ၊ ဖခင်အရင်းကိုပင် မိမိဂုဏ်ကို ထိခိုက်မည်စိုးရာ၍ ဖခင်အား သွားတွေ့မည့်နေနေသာသာ မိခင်ကိုပင် မသွားရန် တန့်တားနေတော့သည်။

သမီးချစ်စိန်မှာ မိခင်မချစ်ဖွယ်က မွေးထားသည်မဟုတ်ပါလော။ မချစ်ဖွယ်ပင် သမက်တော်ရာဇဝတ်အုပ်ကြီးမပါပဲ စကားပြောဖြစ်တတ်အောင် ရှိနေပါလျှင် သမီးချစ်စိန် ရာဇဝတ်အုပ်ကတော်စစ်စစ် ရေမရောသူမှာလည်း အလွန် ရှက်တတ်ပေလိမ့်မည်။

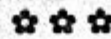


တစ်နေ့ကပင် သမက်တော်က တစ်ကျွန်းမှ အကျဉ်းသား
စိန်စိုး ထွက်ပြေးသွား၍ ပဲခူးနယ်သို့ရောက်ရှိက စုံစမ်းဖမ်းဆီးပေးရန်
ရန်ကုန်ထောင်မှ အကြောင်းကြားစာ ဂါတ်တွင်ရရှိကြောင်း၊ ထိုစိန်စိုး
မှာ မိမိ၏ယောက်ျား အမှန်ဖြစ်ကြောင်း သူများကပြောပြ၍ သိခဲ့ရ
ကြောင်း။

အစက ထောင်ကျသားသမီးမှန်းသိက ဘယ်လောက်ချောချော
ယူမည်မဟုတ်ကြောင်းနှင့် ရာဇမာန်ပွား၍ သားအမိနှစ်ယောက်အား
အိမ်ပေါ်မှ နှင်ချသေးရာ သမက်တော်စိတ်ပြေစေရန် တစ်စုံတစ်ခုလုပ်
မပေးပါက အိမ်ပေါ်က ခေါင်းနှင့်ဆင်းရဲတော့မည်မှာ သေချာနေတော့
သဖြင့် မချစ်ဖွယ်နှင့် သမီးမချစ်စိန်မှာ ခေါင်းချင်းရိုက်ကြပြန်၏။

“ကဲ ... မေမေ သမီးဟာ နေရင်းထိုင်ရင်း ဒုက္ခရောက်
တော့မယ်။ အစ်ကိုကြီးက ရှက်ရှက်နဲ့ ဒီဝရမ်းပြေးကို မတွေ့တွေ့အောင်
ရှာဖမ်းမယ်တဲ့။ ဒါ သူ့တာဝန်ဖြစ်နေပြီတဲ့။ ဖမ်းမိလို့ သမီးဟာ ဒီအဖေ
ချဲ့သမီးပဲလို့ ပြောခဲ့ရင် သမီးကို ကွာပစ်မယ်တဲ့။ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ
ဟင်”

“ဒါတော့ မကွာတဲ့နည်း ရှိပါသေးတယ်ကွယ်။ ပူမနေပါနဲ့။
ညည်းယောက်ျား အကြိုက်တွေ့သွားအောင် မေမေလုပ်တတ်ပါတယ်။
ကဲ ... ပူမနေနဲ့။ ကဲ့ရဲ့တဲ့အကောင်တွေ အားကျသွားအောင် မေမေ
လုပ်ပြမယ်။ လောကမယ် မှတ်ထား ...။ ရာထူးနဲ့ငွေသာရှိရင် ဘာ
အပြစ်အနာအဆာပဲရှိရှိ ပျောက်သွားတာပဲ။ ညည်းသာ လင်ချစ်အောင်
လုပ်တော့”



မချစ်ဖွယ်မှာ မိဘတိုင်းရှိသော မေတ္တာအနန္တဖြင့် သားသမီး
များကို ဆင်စီး၍ မြင်းရုံသည်ကိုသာ အလိုရှိ၏။ မိမိကိုယ်တိုင်ပင် သား
သမီးအားရုံထားသော ဆင်နှင့်မြင်း နောက်နားမှနေ၍ ဆင်ချေးမြင်း
ချေးကျုံးရသည်ကိုပင် ဂုဏ်ယူ၍မဆုံးခြင်းကသာ တစ်ပါးသောမိဘဖူး
ထက် ကဲနေသည်တစ်ခုလား ပြောစရာရှိ၏။

ယခု သူတို့သားအမိမှာ စိန်ကုန် ကျောက်ကုန် ရောင်းချပေး
ချိန်တွင် ဆေးရိုးသည် တစ်ကျွန်းပြေးက ကန့်လန့်ကန့်လန့် ပေါ်လာ
ခဲ့သည်မှာ အတော်စိတ်နေခံစရာ ဖြစ်နေတော့၏။

အတ္ထဝါဒရီးကို လက်ပစ်ကူး၍ လာခဲ့ရရှာသော စိန်ဖိုးမှာ ယခု မပင်မပန်း အစိုးရမင်းကျေးဇူးဖြင့် သူ၏ 'စံ-စံရာထောင်ကျွန်း' သို့ ပင်လယ်ကူး မဟာဓာရာသဘောဖြင့် ပါသွားရပြန်ချေပြီ။ ဤတစ်ကြိမ်မှာ သူသည် အပြင်တွင်မနေရတော့ပဲ ထောင်တွင်းမှာသာ နေရမည်ဖြစ်၏။ ချစ်လှစွာသောဇနီးနှင့် သမီးအား သူသည် ကပ္ပလီကျွန်းသွက် လိပ်ခွံဘီးစစ်စစ်ကို တကူးတက လက်ဆောင်ပေးသွားခဲ့သည်မှာ ကောင်းစွာ အထမြောက်အောင်မြင်ခဲ့၏။

သို့ရာတွင် သူလက်ဆောင်ပေးခဲ့သော လိပ်ခွံဘီးမှာ တိုက်ပိုင်မင်း၏ အသစ်စက်စက် မယားချောကလေးအား ကလေးမွေးပြီး သွေးတက်၍သေသွားသော ဇနီးဟောင်း မချစ်စိန်ထံမှ လက်ဆောင်အဖြစ် ရရှိသွားသည်ကိုလည်းကောင်း၊ မင်းကတော်မချစ်စိန်မရှိတော့၍ အောက်ခြေလွတ်သွားသော မချစ်ဖွယ်၏ တိုက်ပိုင်မင်းယောက္ခမဖြစ် စိမံကိန်း တို့လည်းကောင်း၊ ချစ်သူရဲကောင်း တစ်ကျွန်းစံစိန်ဖိုးတစ်ယောက် အဖြစ် မှန်ကို သိရှိရပါချေက နောက်တစ်ကြိမ် ပင်လယ်ကိုလက်ပစ်ကူး၍ သွားသတ်ဦးမည်လား။ သို့တည်းမဟုတ် ဒင်းတို့ကို တစ်သက်လုံး အဆက် ဩတ်၍ ထောင်ကျွန်းတွင်ပင် အေးအေးစံနေတော့မည်လား ဆိုသည်တို့ဖြင့် မပြောတတ်တော့ပါပြီတကား။



မြောင်းမြဟောင်ကို



“တကယ်ပင် ချောလှချည်ရဲ့ *** ချောနုမ ကညာခင်ရယ် ဟေင့်ဘဝင်အေးအောင်ပ *** ပြေးကြိုလှဲ့ကွယ် *** ဘေးထိ *** ဘေးထိ ***”

တစ်ကျွန်းပြေးစိန်ဖိုးအား သူ၏သီချင်းအတိုင်းပင် မချစ်ဖွယ်က ဆီးကြိုကာ ရွှေသမက်ကလေး၏လက်သို့ ဝကွက်၍ အပ်လိုက်ပေရာ သူ၏သီချင်းသံမှာ ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါသလားမသိ ဘေးထိရှာရလေသတည်း။

မချစ်ဖွယ်မှာ သမက်တော် ရာထူးတိုးသွားသည်ကိုကြည့်၍ ဝိတိဖြစ်နေတော့ရာ ဦးစိန်ဖိုးအား ဟန်ပြခန့်ဖျှ ဂါတ်သို့သွားကာ သတင်းမေးရမည်ကိုပင် ဖွတ်မေပဒတ်မေ မေနေရှာသည်။ ရှေးက ရာဇဝတ်အုပ်ယောက္ခမမှာ ယခု တိုက်ပိုင်ယောက္ခ အခေါ်ခံနေရလေရကား သူမမှာ ယခုအခါ စားပွဲခင်းမပါပဲ ထမင်းစား၍မရဘူးဟုပင် သနားစဖွယ် ညည်းနေတတ်၏။

ကိုကိုလျား ထောင့်ပြေးခို



တနင်္ဂနွေနေ့သည် ထောင်ပိတ်ရက်ဖြစ်သည်။ အကျဉ်းသားများသည် ထိုနေ့တွင် အလုပ်မရှိကြ။ တနင်္ဂနွေနေ့သာ မဟုတ်ပါ။ အကျဉ်းသားများမှာ စနေနေ့ကပင် နေ့တစ်ဝက်အားကြ၍ တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်တွင် တစ်နေ့နှင့်နေ့တစ်ဝက် အားလပ်ခွင့်ရကြလေသည်။ ဤကား ရှေးယခင် အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကထက် အခွင့်အရေးပိုခြင်းဖြစ်၏။ ရှေးခေတ်က တနင်္ဂနွေတစ်နေ့သာ အားလပ်ခွင့်ရှိကြသည်။

အကျဉ်းသားများတို့မှာ စနေနေ့ နေ့လယ် ၁၁ နာရီအလုပ်ခွင်မှ ဖြုတ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သောကြာနေ့ ကျောင်းဆင်းရသော ကျောင်းသားသူငယ်ချင်းများကဲ့သို့ အူဖြူနေကြလေသည်။ အလုပ်ရက်များတွင် သူတို့သည် နံနက် ၇ နာရီ အလုပ်ဆင်းပြီး နံနက် ၁၀ နာရီတွင် အလုပ်ဖြုတ်လျက် ထမင်းစား အမောအပန်းဖြေရန် ၂ နာရီနားခွင့်ရကြ၏။ ၁၂ နာရီထိုးလျှင် တစ်ဖန် အလုပ်ဆင်းရပြန်သည်။ အလုပ်ရုံတွင် ညနေပိုင်း၌ ၄ နာရီ လုပ်ရသည်။ ညနေ ၄ နာရီတွင် အလုပ်ရုံပိတ်တော့သည်။

သို့နှင့် နံနက် ၃ နာရီနှင့် ညနေ ၄ နာရီ ပေါင်း တစ်နေ့လျှင် ၇ နာရီသာ လုပ်ကြရသည်။ သို့ရာတွင် စနေနေ့မှ နံနက် ၇ နာရီ အချိန် အလုပ်စလုပ်ရပြီး ၁၁ နာရီတွင် အလုပ်မှဆင်းကြရ၏။ အလုပ် ဆင်းပြီးနောက် သူတို့သည် အားလပ်ခွင့်ရကြလေတော့သည်။ နံနက် မိုးလင်းလျှင် တနင်္ဂနွေဖြစ်၍ စနေနေ့ညစိတ်ပျော်လက်ပျော် ရှိကြလေ ၏။

အကျဉ်းသားများသည် စနေနေ့အလုပ်ကဆင်းပြီး ထမင်းဟင်း စားသောက်ပြီးသည်နှင့် အလုပ်မရှိတော့၍ ခင်မင်သူအချင်းချင်း စကား ဝိုင်းပြောခြင်း၊ ခြင်းလုံးကစားခြင်း၊ စာဖတ်ခြင်းများဖြင့် အချိန်ကုန်ကြ လေသည်။

ခြင်းလုံးကစားရန် အစိုးရက ခြင်းလုံးထုတ်ပေးထား၏။ စာ ဖတ်ရန်လည်း ထောင်တွင်း၌ စာကြည့်တိုက်ရှိလေရာ မိမိအလိုရှိရာ စာအုပ်များကို သက်ဆိုင်ရာထောင်မှူးထံမှ ငှားယူဖတ်နိုင်ကြလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထောင်ပိုင်၊ ထောင်မှူးကြီးတို့က ဟောပြောပွဲများကျင်းပ ပြီး ထောင်တွင်းစည်းကမ်းသေဝပ်ရေး၊ သိသင့်သိအပ်သော ထောင် ဥပဒေ၊ ဥပမာ ဆုရက်လျှော့ရက်ရရှိပုံနှင့် အခြားမဟုတ်သဖြင့်ပွယ် များကို ဟောပြောပြသခြင်းလည်း ရှိလေသည်။

ယခုခေတ်ထောင်များမှာ အစိုးရအတွက် ဝင်ငွေလုပ်ငန်းကို အဓိကမထားတော့ဘဲ အကျဉ်းသားများအကျိုးရှိစေရန် ပြုပြင်ရေးလုပ် ငန်းများကိုသာ ဦးစားပေးထားရကား အုပ်ချုပ်သူများက စက်မှုလက်မှု ပညာသင်ပေးခြင်း၊ စာမတတ်သူကို စာတတ်အောင် ပြုလုပ်ပေးခြင်း၊ ဘာသာရေးကို စိတ်ဝင်စားအောင် ဘုန်းကြီးသံဃာတော်များအား မှန်မှန် ပင့်ဖိတ်ပေးခြင်းအစရှိသည်များကို လုပ်ကိုင်လျက်ရှိရာ အကျဉ်းသား

နှင့် ထောင်မှူး၊ ထောင်ပိုင်တို့မှာ ရှေးခေတ်ဟောင်းကနှင့် မတူတော့ဘဲ ရင်းနှီးခင်မင်လာကြကာ ဆရာတပည့်အဖြစ် ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်လာ ကြလေသည်။

သို့နှင့် အလုပ်မရှိသော အချိန်များတွင် ထောင်အရာရှိနှင့် အကျဉ်းသားများတို့သည် ရယ်လားမောလား ပြောဆိုလျက်ရှိကြ၏။

ထောင်မှူးကြီး ဦးရွှေမောင်သည် စနေနေ့ညနေပိုင်းတွင် ထောင်၏လုံခြုံရေး စည်းကမ်းသေဝပ်ရေးအတွက် ထောင်တွင်းသို့ တစ် ပတ် လှည့်လည်စစ်ဆေးစဉ် လူသစ်ခေါ် ထောင်ကျခါစလူများ အိပ် ထောင်တစ်ခုသို့ရောက်သွားရာ အကျဉ်းသားအချို့ တဟားဟားရယ်ကာ ပွဲကျနေသည်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှမြင်ရသဖြင့် သူသည် အတော်သဘော ကျစွာ လှမ်းကြည့်မိ၏။

ဦးရွှေမောင် သဘောကျခြင်းမှာ အကျဉ်းသားများ လွတ်လွတ် လပ်လပ် ငေးနိုင်စိတ်ညစ်ခြင်းမရှိပဲ ရွှင်လန်းနေကြသည်ကို သဘော ကျခြင်းဖြစ်၏။ သူ၏သဘောမှာ အကျဉ်းထောင်သည် ဒုက္ခဘုံကြီးမှန် ၏။ သို့ရာတွင် ဖြစ်ပြီးသည့်ကိစ္စကို တွေးမနေစေလို မီးကို မလောင်ခင် ကတာ။ လောင်ပြီးမှ တွေးနေ၍ ဆုံးရှုံးမှုပြန်ရမည်မဟုတ်။

ထို့အတူ ရာဇဝတ်မှုကို မဖြစ်မီ ဆင်ခြင်ကြမှား၍ ဖြစ်မိကာ မှ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် မကြည့်လို။ လုပ်ရဲခံရဲ ထောင်ကျနေသည့် တာလတွင်း မိမိကိုယ်ကိုပြုပြင်၊ မိတ်ဆွေပေါ်အောင်လုပ်သွား။ ဒါကို သာ သူက ဟောပြောတတ်သည်။

ဦးရွှေမောင်သည် သူ၏လူများ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေကြသည် တို့ သဘောကျကာ သူတို့ဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ သူတို့သည် ထောင်မှူးကြီးလာနေသည်ကို မြင်ရ၍ ဂါရဝတရား ရှေ့

ထားကာ ရယ်မောခြင်းကို ရပ်ပစ်လျက် တိတ်ဆိတ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေကြလေသည်။

“ကဲ ... လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေကြပါ။ ဘာတွေပြောပြီး ပွဲကျနေကြတာလဲ”

ဦးရွှေမောင်က အနေချောင်သွားအောင် စကားစလိုက်သည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ဆရာ။ ပြူးနောင်ကြီး ထောင်ကျလာလို့ သတင်းမေးရင်း ရယ်နေကြတာပါ”

အကျဉ်းသား လူဟောင်းကြီးတစ်ဦးက ပြုံးပြုံးကလေး ပြော လိုက်၏။

ထောင်မှူးကြီးသည် ပြူးနောင်ဆို၍ သူ၏ပါးစပ်မှ ဟေခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ အကြောင်းမှာ ပြူးနောင်ဟူသော အမည်နာမသည် ထောင်မှူးကြီးသိထားသော နာမည်ဖြစ်၍ ...

“ဟေ ... ဘယ်ပြူးနောင်လဲကွ”

ထောင်မှူးကြီးမေးလိုက်လျှင်ပင် ပြူးနောင်ဆိုသူသည် ခေါင်း ငုံ့၍ထိုင်နေရာမှ မတ်တပ်ကလေးထကာ သွားပြီးလေးနှင့် လုပ်နေရာ ထောင်မှူးကြီးက အံ့ဩဟန်ဖြင့် ...

“ဟေ ... မအေပေ။ လာပြန်ပလားဟ”

ဟုအော်လိုက်ရာ အကျဉ်းသားများ တဝါးဝါး ဖြစ်သွားကြလေ သည်။ အကြောင်းမှာ ထောင်မှူးကြီးသည် ဤပြူးနောင်အား အင်္ဂလိပ် ခေတ်၊ ဂျပန်ခေတ်မှစ၍ ငါးကြိမ်၊ ခြောက်ကြိမ်မက ထောင်တွင်း၌ ကြုံဖူးခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

“ဟဲ ... ဟဲ ... ရောက်လာပြန်ပြီ ဆရာ။ ဆရာနဲ့ ကျွန်တော် နဲ့လည်း ချိန်းထားသလိုပဲဆရာ။ ပြောလဲပြောစရာပဲ။ ဟဲ ... ဟဲ”

ပြူးနောင်က လုပ်ပြန်ရာ တဝါးဝါး ရယ်ကြပြန်သည်။

“အေး ... အေး ... ပြူးနောင်ရာ အသက်အရွယ်လည်း ထောက်လာပါပြီ။ မင်းရဲ့ရှေးက အတူနေခဲ့ကြတဲ့ လူဟောင်းတွေလည်း သေကုန်ကြပြီ။ မင်းတော့ တယ်အသက်ရှည်ပါလား။ ဒါနဲ့ မင်း ဘိန်းစား သေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နည်းနည်းပါးပါးတော့ လုပ်သေးတယ်”

“ဟာ ... မင်းနယ်၊ လုပ်မဲ့လုပ် နည်းနည်းပါးပါး မလုပ်ပါ ခဲ့။ များများလုပ်ကွာ”

အကျဉ်းသားများသည် တဝါးဝါး ရယ်ကြပြန်သည်။ ထောင် မှူးကြီးသည် ပြူးနောင် ဘိန်းမပြတ်သေးဘူးဆို၍ ရှေးခေတ်က ပြန် နောင်အကြောင်း သူ့လူများအား ပြောပြပြန်သည်။

“ဒီလူပေါ့ကွ ...။ တို့ဂျပန်ခေတ်တုန်းက သခင်ဘဝက ထောင်မှူးဖြစ်လာတဲ့ ထောင်မှူးတစ်ယောက်ဟာ ပါဝါကသိပ်ပြေချင်တော့ အိမ်မှာကလေးငိုတာကို ကလေးတွေ ထောင်ထဲခေါ်လာပြီး အကျဉ်းသား တွေ ထိန်းခိုင်းထားတာ။ ကလေးတွေကလည်း သိပ်ငိုတဲ့အကောင်တွေ ဆိုတော့ ပြူးနောင်က မတတ်နိုင်တော့တာနဲ့ ကလေးတွေ ဘိန်းနည်း နည်းစီကျွေးထားတာ။ ကလေးတွေ ထောင်ထဲရောက်တယ်ဆို အိပ်ကုန် ကြပဲ။ နောက်မှ ဒီထောင်မှူးကသိသွားလို့ ကိုယ့်လူ ဒေါ့လိုက်တာ”

အကျဉ်းသားများတို့သည် ထောင်မှူးကြီးပြောပြသည်ကို သဘောကျ၍ တဟားဟား ဖြစ်နေကြသည်။

“ကဲ ... အခု မင်းထောင်ထဲမှာ ဘာဘိန်းကိုစားသေ ...။

ဆိုစမ်း”

ထောင်မှူးကြီး ဦးရွှေမောင်က ဆက်မေးပြန်သည်

“ဟဲ... ဟဲ... ဒါတော့ ဆရာတပည့်ကို ထောင်ဆေးရုံက ဘိန်းဆေးရေ တောင်းပေးပါဦး။ နို့နို့... ချီးတွေပါကုန်တော့မယ်”
အကျဉ်းသားတွေ တဝါးဝါး ရယ်ကြပြန်သည်။

“မအေပေး... အခု ဘာမှလဲ။ ဒါနဲ့ မင်းလာမလို့ထင်ပါနဲ့၊ ဒီနေ့ ကျိုးသာလိုက်တာ... ဟဲ... ဟဲ”

“အမှုကတော့ မကြီးကျယ်ပါဘူး။ နွားမှုပါ ဆရာ”

“ဟေ... နွားကို မင်းဘာလုပ်လို့လဲ”

“ဟဲ... ဟဲ... ခိုးတာပါ”

“အဲဒီလိုလုပ်ပါ။ မင်းဥစ္စာ နွားမှုဆိုတော့ နွားကိုမင်းက ဘာလုပ်သလိုလို”

အကျဉ်းသားများ တဝါးဝါးရယ်ကြပြန်သည်။

“နွားခိုးမှုက ကြီးကျယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သက်သက် ပုလိပ်က ဆွဲထည့်တာပါ။ ဒါနဲ့ ပုလိပ်ကိုမုန်းတာနဲ့ ပုလိပ်လက်ကထွက်ပြောတာ။ ကျွန်တော်လည်း ထောင်ကျရော ပုလိပ်လည်း ပြုတ်တာပါပဲ... ဟဲ... ဟဲ...”

အကျဉ်းသားများ တအားရယ်ကြပြန်၏။

“အင်း... မင်းကတော့ မဖြစ်ညစ်ကျယ် လုပ်မလေ။ အခု တစ်ခါတုန်းကလည်း အိမ်မှားပြီး တက်မိပါတယ်ဆိုပြီး အိမ်ပေါ်က ပြန်အဆင်း သေတ္တာတစ်လုံးဆွဲချလာခဲ့တာ ထောင်တစ်နှစ်ကျပါကောလား”

အကျဉ်းသားများသည် ထောင်မှူးကြီးနှင့် သူ၏တပည့်ဟောင်း မသေလို့တွေ့ မေ့ပါ့မလားဆိုသည့် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များနှုတ်အလွမ်းသယ်နေကြသည်ကို ကြားရသော အကျဉ်းသားများ ရယ်မိမိ

ဖြစ်နေကြသည်။

“ဒီဟာကြီးအကြောင်း ပြောမယ်ဆို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ကောင်းကောင်းရတယ်ကွ”

ထောင်မှူးကြီးက သူ့နောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်ရသော အကျဉ်းသားတပည့်အား ပြောလိုက်ရာ ထိုအကျဉ်းသားက...

“ဟုတ်... ဆရာ။ ထောင်ထဲရောက်တဲ့လူတွေဟာ တော်တော်ဆန်းတယ်ပဲ ပြောရမလား။ မိုက်တယ်ပဲ ပြောရမလား။ ဟောဟို

ထုသစ်ကလည်း ကိုကိုးကျွန်းထောင်က ပင်လယ်ပြင်ကူးပြီး ထွက်ပြေးတဲ့လူပေါ့။ အတော်ထူးတဲ့ လူတွေ”

ထိုသူပြောပြမှ ထောင်မှူးကြီးမှာ ကိုကိုးကျွန်းထောင်ပြေးတစ်ဦးအား အင်းစိန်ထောင်မှ ပြောင်းရွှေ့ပည်ဆိုသောစာကို ရရှိထားကြောင်း သတိရသွားတော့သည်။ သို့နှင့် သူသည် ထောင်ကြီးပျော်... ပြူးနောင်အား စကားလက်စဖြတ်ကာ သံခြေကျင်းတန်းလန်းနှင့် အကျဉ်းသားအသံ ခြေလှမ်းလိုက်လေသည်။

အင်းစိန်ထောင်မှ ပြောင်းရွှေ့လာသော အကျဉ်းသားသည် ခြေကျင်းကြီးတကားကားနှင့် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ကာ ထောင်ပုံစံအတိုင်း မတ်တပ်ရပ်လိုက်၍ ဦးရွှေမောင်က...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး... ထိုင်ပါ။ ထိုင်ပါ”

ဟုပြောပြီး သူ့အား ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေးရန် အနီးရှိ အကျဉ်းသားတစ်ဦးအား လှမ်းပြောလိုက်၏။

ထောင်မှူးကြီးသည် ထောင်ပြေးသူအမျိုးမျိုးကို ကြုံတွေ့ဖူးဖြစ်သည်။ တချို့ ထောင်တွင်းမှ ညအချိန် ထောင်ကိုဖောက်၍လည်းကောင်း၊ တချို့က ထောင်အပြင်မှ အလုပ်လုပ်ရင်း အစောင့်အလစ်တွင်

ထွက်ပြေး၍လည်းကောင်း၊ တချို့က ရဲသားလက်မှဖြစ်စေ၊ ဂါတ်ကို ဖောက်၍ဖြစ်စေ၊ ပြေးသူအမျိုးမျိုးရှိခဲ့ရာ ၎င်းအမှုမျိုးမှာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ဖြစ်၍ ထူးဆန်းသည်မဟုတ်ကြပေ။

ထောင်မှူးကြီးသည် ရှေးခေတ်က ကပ္ပလီကျွန်းမှ အကျဉ်းသား တစ်ဦးတစ်လေပြေးခဲ့ကြောင်း ကြားဖူးခဲ့သည်။ ထိုသူများပြေးနိုင်ပုံမှာ ကပ္ပလီကျွန်းတွင် လွတ်လပ်စွာ ထောင်အပြင်၌ နေထိုင်စားသောက်ခြင်းကြောင့် ပြေးနိုင်ခဲ့ဟန်ရှိသည်ဟု ယူဆမိ၏။

တစ်ဖန် ၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် မန္တလေးထောင်မှ အကျဉ်းသား ပေါင်း နှစ်ရာမျှကို သီးသန့်သင်္ဘောနှင့် မြောင်းမြထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ စဉ်က ဟင်္သာတခရိုင် အကောက်တောင်ခေါ်သော နေရာအရောက် အစုလိုက်အပြုံလိုက် ထွက်ပြေးကြသည်ဟု ကြားလျက်ရသည်။

သို့ရာတွင် သူသည် ကိုကိုးကျွန်းကပြေးနိုင်ခဲ့သော အကျဉ်း သား ကိုလူထူးကို အထက်ဖော်ပြခဲ့သော အမှုများထက် စိတ်ဝင်စား ခြင်းမှာ ကိုကိုးကျွန်းထောင်သည် ဖွင့်ကာစရှိသေးခြင်း၊ အကျဉ်းသား များနှင့် ကပ္ပလီကျွန်းကဲ့သို့ မိမိဘာသာ လွတ်လပ်စွာ ရှာစားနေရသည် မဟုတ်ဘဲ ထောင်တွင်းအစောင့်အရှောက် မျက်စိအောက်မှ ထွက်ပြေး ခြင်း၊ အပြောကျယ်သော ပင်လယ်ကြီးကိုကူးလျက် စွန့်စွန့်စားစား ကြစည်ခဲ့ခြင်း အစရှိသည်တို့ကိုတွေးကာ သူသည် စိတ်မဝင်စားဘဲ မနေနိုင်တော့ပေ။

သို့နှင့် သူသည် မေးစမ်းကြည့်လို၍ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ပင် တောင်းယူကာ ကျကျနနထိုင်လျက် ထိုအကျဉ်းသားလေးအား သဘောကျစွာ မေးမြန်းနေရာ အကျဉ်းသားများစွာတို့က ထောင်မှူး ကြီးနှင့် အကျဉ်းသားတို့ အချီအချပေးပြောနေပုံကို ထောင်ကြီးပျော်

ကြီးနောင် အပါအဝင် နားထောင်နေကြလေသတည်း။

“ကျွန်တော့်ဇာတိက တွံတေး၊ ကွမ်းခြံကုန်းသားပါ ဆရာ။ နေ့စွဲ ၃၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၄ ရက်နေ့က ရာဇသတ်ပုဒ်မ ၃၉၅ ဓားပြမှု ဟံသာဝတီ တတိယရာဘက် တရားသူကြီးရုံးက ထောင်ဒဏ်လေး နှစ်နဲ့ ကြိမ်ဒဏ်နှစ်ဆယ် အပြစ်ပေးခံရပြီး အင်းစိန်ထောင်ကြီးကို ပို့ ကိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အယူခံပါသေးတယ်။ မရဘူးဆရာ”

“အင်း ... အင်း ...။ နို့ ... အမှုက မမှန်ဘူးလား။”

“အမှုတော့ အမှန်ပါပဲ”

“ဪ ... ဪ ... အမှုမှန်တာတောင် အယူခံရှုံးရသေး တယ်။ ကံဆိုးတာပေါ့ကွာ ... ဟဲ ... ဟဲ”

“ကဲ ... ဆက်ဆိုစမ်းပါဦး”

ထောင်မှူးကြီးက မေးမြန်း၍ ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည်က မောင်တင်ဖေပါတဲ့ ဆရာ။ အသက် ၁၈ တော့ ၃၀ နှစ်ရှိပါပြီ ။ ကျွန်တော်ထောင်ကျပြီး တယ်မကြာပါဘူး ဆင်လိပ်လို (၁၈-၃-၅၉) နေ့မှာ တခြားအကျဉ်းသားတွေနဲ့ ကိုကိုး ကျွန်းထောင်ကို ပြောင်းလိုက်တာပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကိုပြောင်းတဲ့အပတ် က တတိယအပတ်လို့ ပြောကြတယ်။

ပထမအပတ် အကျဉ်းသား ၆၀ လောက်နဲ့ ဒုတိယအပတ် က တစ်ရာလောက်ကို ကျွန်းမှာတင်တွေ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ထည်းရောက်ရော ကျွန်တော်စီးလာတဲ့ သင်္ဘောနဲ့ပဲ ပထမအပတ် လူ ၆၀ ယောက်ကို ပြန်ပို့လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့သွားရတဲ့အပတ်မှာ အကျဉ်းသားက ၁၀၀။ ပုဒ်မ-၅ အကျဉ်းသားက ၁၀၀။ ပေါင်း ၂၀၀ နဲ့ပယ်လို့ ပြောကြတယ်။ သင်္ဘောဝမ်းထဲလိုက်ရတာ ဘယ်ရောက်လို့

၂၂၀ * ပျော်မြဲဟောင်ကို

ဘယ်ပေါက်မှန်းတောင်မသိပါဘူး။ ရန်ကုန်ကနေ မနက် ၇ နာရီထွက်တာ တစ်ညအိပ်ပြီးမိုးလင်းမှ ရောက်တော့တယ်။ လှိုင်းပူးလိုက်တာလည်း အလွန်ပဲ”

မောင်တင်ဖေသည် စကားပြော တော်တော်ညက်သည်။ သူ၏ အမူအရာမှာ သိမ်မွေ့ပုံပေါ်နေသည်။ ထောင်မှူးကြီးသည် မောင်တင်ဖေအား သူ၏ဥပဓိရုပ်နှင့် ပြောဟန်ဆိုဟန်ကို အကဲခတ်ရင်း ဆက်လက်နားထောင်နေ၏။

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ထောင်အခြေခံစခန်းကိုရောက်ပြီး ဆယ်ရက်လောက်ပဲနေရတယ်။ လေယာဉ်ကွင်းလုပ်တဲ့ဘက်ကို ပို့လိုက်တာပါပဲ။ လေယာဉ်ကွင်းက ၇ မိုင်လောက် ဝေးပါတယ်။ ဒီနေရာကို ရွာမလို့လည်းခေါ်ပါတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းနဲ့ စေတီကလေးတစ်ဆူလည်း ရှိတယ်။

ဒီနေရာကို ရွာမခေါ်ကြတာကတော့ ကိုကိုးကျွန်းကို အစိုးရက မဖွင့်ခင် ကျွန်းပိုင်ကုလားနေတယ်လို့ ဆိုတယ်။ အစိုးရက သိမ်းပြီးတဲ့နောက် မြေကျေးရှင်းဌာနကို ပထမဖွင့်တာနဲ့ အစိုးရအလုပ်သမားတွေအတွက် ရွာတည်ပေးခဲ့တယ်လို့ ပြောသံကြားရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားတော့ မရှိတော့ပါဘူး။ လူများများရှိရာကတော့ ထောင်အခြေခံ စခန်းဘက်မှာပဲ များတော့တယ်”

“မင်းတို့ ဟိုဘက်ရောက်သွားတော့ ဘာအလုပ်ကို အဓိကလုပ်ရသလဲ။ တို့ထောင်ကြီးတွေထက်တော့ ပျော်စရာကောင်းမှာပေါ့ .. ဟုတ်လား”

ထောင်မှူးကြီးက ဝင်မေးလိုက်လေသည်။
မောင်တင်ဖေသည် ညင်သာစွာ ရယ်လိုက်သည်။ သူ၏ရယ်ပုံ

မှာ မချီသွားပြီပုံဟု ထောင်မှူးကြီးက ထင်မိသည်။ မောင်တင်ဖေ၏ ရယ်ပုံနောက်တွင် ပုန်းကွယ်နေသော အကြောင်းများရှိတန်ရာသည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

မောင်တင်ဖေသည် သူ့အား အရာရှိတစ်ဦးက မေးနေသည်ကို သိလေသည်။ သိ၍လည်း သူသည် စကားကို အမှားမပါအောင် သို့မဟုတ် အပြစ်ကင်းအောင် ကွေ့ရှောင်ပြီး စကားပြောနေသည်ဟု ထောင်မှူးကြီးက ယူဆနေသည်။

သို့နှင့် ထောင်မှူးကြီး ဦးရွှေမောင်က လွတ်လပ်စွာပြောရန်နှင့် မိမိစိတ်တွင် ရှိသမျှ အန်ထုတ်ရန် တိုက်တွန်းလိုက်၍ နားထောင်နေသော အကျဉ်းသားများတို့သည် ထောင်မှူးကြီးအား မျက်လုံးဖြူကြောင်ကြောင်နှင့် ကြည့်ပစ်လိုက်ကြသည်။ တို့နောက် သူသည် သူ၏ ပြောလက်စကို ဆက်တော့သည်။

“လေယာဉ်ပျံစခန်းမှာ ကျောက်တုံးတွေ ကောက်ရပါတယ် ဆရာ။ အလုပ်ကလည်း အချိန်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ည ၁၀ နာရီ ၁၁ နာရီထိ လုပ်ချင်လုပ်ရတယ်။ မိုးလင်းဝါလည်း ဆင်းချင်ဆင်းချင် သိပ်ပင်ပန်းတာပဲ”

“ဟင်... ဘယ်လိုတုန်းဟ။ အလုပ်ကို ညကြီးမင်းကြီးထောင်လုပ်ရသလား”

ထောင်မှူးကြီးက တစ်ချက်ဝင်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ အလုပ်က သိပ်ပင်ပန်းတာပဲ။ ဒီထဲမှာ အကြောင်းတော့ရှိပါတယ်။ လေယာဉ်ကွင်းက ကမ်းနားတင် တပ်နေတယ်။ ကျောက်က ရေထဲတင်ရှိတော့ ပင်လယ်ဒီရေကိုကြည့်ပြီး ဆင်းရဲဘက်ကီး ကျွန်တော်တို့လူပေါင်း တစ်ရာလောက်ကောက်တာ ချည်း

ပါဘူး။ ပင်ပန်းတာကတော့ ထားပါတော့ဆရာ ဆိုးတာက ...”

မောင်တင်ဖေသည် ထောင်မှူးကြီးမျက်နှာကို မော့ကြည့်ကာ ပြောရကောင်းနိုးနိုး၊ မပြောရကောင်းနိုးနိုး လုပ်နေပြန်သည်။ သို့သော် ထောင်မှူးကြီးသည် မောင်တင်ဖေအား သူပြောလိုသည်ကို ပြောလိုက်ရန် အားပေးလိုက်၏။

“အဲဒီလေယာဉ်ကွင်းဘက်မှာ ထောင်မှူးတစ်ယောက်နဲ့ ထံအနည်းအကျဉ်းရယ်၊ ပုလိပ်က သုံးလေးယောက်ရယ်၊ စစ်ဗိုလ်ကတစ်ယောက်နဲ့ စစ်သားက သုံးဆယ်လောက်ရှိတယ်။ အလုပ်ကို ကြပ်မတ်ခိုင်းတာက စစ်သားတွေပါပဲ”

“ဪ... ဪ... နို့... ထောင်မှူးတွေကကော အလုပ်ရသလဲ။ သူတို့တော့ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ထောင်မှူးတွေကတော့ မှန်ရာပြောရ ပိုနေတာပါဆရာ။ သူတို့က လူစစ်ရုံလောက်ပါပဲ။ နောက်တစ်ခုရှိတာက ကျွန်တော်တို့ ပြည်ထောင်စုလိုက်လာရင်းက ကျွန်တော်တို့ဟာ ပင်ပန်းသလောက် ဆုမှတ်လျှောက်ရကြမယ် ထင်ကြတယ်။”

ကိုကိုကျွန်းရောက်တော့ ပြည်မထောင်တွေမှာလို ကိုယ်ရထားတဲ့ဆုရက် သိကြရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ထောင်မှူးတွေ မေးပြန်တော့လည်း တောင်လိုလို မြောက်လိုလိုနဲ့ အားရှိစရာ မကြားရပါဘူး။ အဲဒီဆရာရေ ... ဟဲ ... ဟဲ ... လူတွေ စိတ်ပျက်ပျက်လာကြရော။ ပင်ပန်းပန်း လုပ်ရတာကလည်း ဆယ်လတောင်ကျော်မှကိုး”

“အင်း ... ဆိုစမ်း။ ဒီတော့ မင်းတို့ ပြေးမဲ့စခန်းကို စိတ်ကူးလာကြတယ်ဆိုပါတော့။ ကဲ ... လုပ်စမ်း ... လုပ်စမ်း။ အဆိတစ်ထပ်၊ အသားတစ်ထပ် ကြားရအောင်ဟေ့”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ထောင်မှူးကြီးက ထောက်လိုက်ရာ အကျဉ်းသားများနှင့် ကာယကံရှင်ပါ အုန်းခနဲ ရယ်လိုက်ကြ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ၊ မတတ်နိုင်တော့ပဲကိုး။ အဲ ... နောက်တစ်ခုကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို လေယာဉ်ကွင်းပို့လိုက်တော့ ဒီလိုပဲ လူလဲပေးမယ်။ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် လုပ်ပြီး ပြည်မထောင်ပြန်ဖို့မယ်လို့ ပြောကြတယ်။”

အခုတော့ ဆယ်လကျော်တောင် လူမလဲတဲ့အပြင် နောက်ထပ်တစ်နှစ်တောင်လုပ်ရမယ်။ မင်းတို့သေတောင် တို့လက်က မလွတ်ပါဘူးလို့ ဓားကြိမ်းကြိမ်းသံကို ကြားရတော့။ ကဲ ... ဒါလောက်တောင် စိတ်မချမ်းသာမှ ဘယ်နှယ်လဲဟေ့ဆိုပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ရဲရွှေဆိုတဲ့အကောင်တိုင်ပင်ကြတာပါပဲ”

“ဟုတ်ပြီ ... ဒါ စွန့်စားခန်းပဲဟေ့။ ဇာတ်ကောင်တွေ အသက်ဝင်လာပြီကွ၊ လုပ်စမ်း ... လုပ်စမ်း။ ထောင်မှူးကြီးက အရွန်းဖောက်လိုက်၍ ပြောသူရော နားထောင်သူပါ အားတက်သရော ဖြစ်လာကြ၏။ မောင်တင်ဖေသည် တဟားဟားရယ်ပြီး ဆက်ပြောလေသည်။

“ဒါနဲ့ ... ကျွန်တော်ရယ်၊ ရဲရွှေရယ်၊ မောင်မှတ်၊ မြဟန်၊ မောင်စိတို့ တိုင်ပင်ကြတာပါပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ရဲရွှေကတော့ ခေါင်းဆောင်ပေါ့ဆရာ”

“ဟုတ်ပြီ ...။ သူတို့က ဘယ်အရပ်ကလဲ၊ ထောင်ဘယ်လောက် အပြစ်ဒဏ်ရထားကြသလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရဲရွှေကတော့ ထောင် ၁၁ နှစ် လူသတ်မှုပဲ။ ဇာတ်ကတော့ ပဲခူး၊ ဖောင်တော်သီ၊ ပျဉ်းမလွန်းကပါပဲ။ မောင်မှတ်၊

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မြဟန်တို့လည်း ၁၀ နှစ်သမား လူသတ်မှုပဲ။ မောင်မှတ်က ငြိတ်သား မြဟန်က ပဲခူး။ မောင်စိကျတော့ ဘေးခုတ်မှု ထောင် ၇ နှစ် သမား တွဲတေးဇာတိပဲ”

“ဟုတ်ပြီ... ဘာတွေတိုင်ပင်ကြသလဲ။ ပြေးဖို့ရာ အစီအစဉ် ပေါ့ကွာ။ လှေတွေ တက်တွေ”

ထောင်မှူးကြီး လောဆော်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ။ တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်။ ပထမ ရဲရွှေက အကြံပေးတယ်။ ကိုကိုးလေးကျွန်းကိုရောက်ရင် ပြည်ကိုသွားနိုင်တယ်။ အစားအစာလည်း ရှာနိုင်တယ်။ လှေအတွက် တင်တို့ဘာတို့လည်း ရှာနိုင်တယ်လို့ပြောတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ပြေးပြီး တောက်လျှောက်ပြေးချင်တယ်။ နောက်ကိုတောင် လှည့်မကြည့်ချင်ဘူး။ တက်တွေခုတ်စရာလိုလည်း မလိုဘူး။ အချိန်လည်း မရဘူး။ တက်ဘစ်ချောင်းရရင် တော်ပြီ။ နောက် ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ ကျွန်တော်က တိုးတိုးလေးပြောလိုက်တော့ သူတို့သဘောပေါက်သွားကြတယ်”

“ဪ... ဪ... အစိုးရမော်တော်ကို မြင်ထားဦးဆိုပါတော့”

ထောင်မှူးကြီးက ထောက်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ။ မော်တော်ကို ထည့်တောင် မစဉ်းစားမိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့မြင်ထားတာက ဆိတ်ကျောင်းတဲ့ ကုလားအိမ်နားတင်ထားတဲ့ လှေကလေးရယ်၊ တက်ရယ်... ဒါပဲ ကြံစည်ထားကြတယ်။ လှေက မကြီးပါဘူး။ ကုန်းပေါ်တင်ထားတယ်။ တစ်ခုတော့ အခက်အခဲရှိနေပါတယ်”

“အင်း... ဒါနဲ့...”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ရဲရွှေကို ပထမစီစဉ်ချက်အရ ထမင်းခြောက်လှမ်းဖို့ရယ်။ မောင်ကြည်ကတော့ ဆိတ်ကုလားအိမ်ဘေးထောင်ထားတဲ့ လှော်တက်တစ်ချောင်းကို အလစ်တွင်ဆွဲပြီး ဝှက်ဖို့ရယ်။ ဒီနှစ်ခုအောင်မြင်ရင် နောက်အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ဖို့ပါပဲ”

တင်ဖေသည် သူ၏အစီအစဉ်ကို ပြောပြနေရာ ထောင်မှူးကြီးက သေချာစွာ စိုက်၍ နားထောင်နေ၏။ တင်ဖေ ပြောနေခြင်းမှာ မကွယ်မဝက် ပြောသည်ဟုလည်း ယုံကြည်ဟန်ရှိလေ၏။

ထောင်မှူးကြီး ဦးရွှေမောင်သည် မောင်တင်ဖေပြောပြသော ကောင်းများကို စူးစိုက်နားထောင်ရင်း ကိုကိုးကျွန်းပြန်တစ်ဦးရေးသော ဝတ္ထုတိုတစ်ခုကို သွား၍ သတိရလေသည်။ ထိုဝတ္ထုတိုတွင် ကိုကိုးကျွန်းရှိ ထောင်စိုင်းနှင့် ထောင်မှူးကြီးတို့က ပုဒ်မ ၅ အကျဉ်းသားအချို့ ထမင်းခြောက်လှမ်းကြသည်ကို ...

“ခင်ဗျားတို့ ထောင်ကထွက်ပြေးဖို့ ထမင်းခြောက်လှမ်းကြတာလား”

ဟုမေးပြီး စားစရာမရှိ၍ ထမင်းခြောက်ကလေး အပျင်းဖြေစားရန်ကိုမျှ ပိတ်ပင်ပုံနှင့် ထောင်အရာရှိများ အတွေးလွန် စိုးရိမ်တတ်ငုံကို ရေးသားဖော်ပြထားသည်ကို သတိစ၍ ပြုမိလေသည်။

အလုပ်တစ်ခုတွင် ပညာတတ်တိုင်းလည်း မဟုတ်သေး။ အများစုက သဘောတူဆုံးဖြတ်၍လည်း မမှန်သေး။ အတွေ့အကြုံနှင့် ကျွမ်းကျင်မှုက တခြားစီရှိလေသည်။ ထမင်းခြောက်ကလေး လှမ်းသည်နှင့် ဆုံးစမြင်သော ပင်လယ်ပြင်ကို လက်ပစ်ကူး၍ ပြေးချင်ပြေးမည်ဟု ထောင်အရာရှိများ ထင်ခဲ့သည်ကို ကိုကိုးကျွန်းပြန် ဆရာကြီးတစ်ဦးက စာဖတ်သူတို့အား ပြက်လုံးထုတ်ခဲ့သည်မှာ မောင်တင်ဖေ ထွက်ဆိုချက်အရ

'ဒါတော့ ... ဘယ့်နှယ်လဲ' ဟု မေးစရာဖြစ်လာတော့သည်။

အလုပ်တစ်ခုသည် မိမိဉာဏ်မမီ၍ မတွေ့ကြုံဖူး၍ လွဲတတ်ချော်တတ်သည်။ ထင်တိုင်းမဟုတ်သည်ကို ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုး အုပ်နိုးခဲ့သော ဗဆပလ၏ အများဆုံးဖြတ်ချက်များ မအောင်မြင်ခဲ့က မှားခဲ့ပြီဟု ခဏခဏ ဝန်ခံရသလိုလည်း ကြုံတွေ့ရတယ်။

အုပ်ချုပ်ရေးဌာနများသည် သူ့အတွေ့အကြုံနှင့် ရှိကြပေသည်။ မသိနားမလည်သူများက စဉ်းစားမရဘဲ ပြောချင်တာ ရေးချင်တာ လုပ်ကြပေမည်။ သူတို့ ပြောတိုင်း ရေးတိုင်း မဟုတ်သည်ကို အခွင့်ကြံမှ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းနှင့် 'တို့ထင်ခဲ့တာ လွဲတာပဲ'ဟု အံ့ဩကြပေလိမ့်မည်။

ဥပမာ ထောင်တွင်း၌ သင်္ဘောပင်ရှိက ထောင်အရာရှိများသည် ချက်ချင်း နတ်ပစ်ခိုင်းတတ်သည်။ ကျယ်ဝန်းသော ထောင်ကြီးများ၌ သတိမူမိ၍ အသီးအပွင့်ဝေဆာမှ တွေ့ရသော သင်္ဘောပင်ကို ချက်ချင်း အရင်းမှခုတ်ခိုင်းတတ်ရာ ထောင်တွင်း အတွေးအခေါ်နက်နဲသည်ဆိုသူများက ...

“သိပ်ယုတ်မာတဲ့ ထောင်မှူးကြီးပဲ”

ဟု ကင်ပွန်းတပ်လိုက်ကြသည်။ အကျဉ်းသားစားတာကို မကြည့်လို၍ ရက်စက်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ကြသည်။ ထိုသူတို့သည် သင်္ဘောပင်ကိုခုတ်ပြီး သတ်ရိုက်ကာ လှေကားအဖြစ်ဖြူပြီး အုတ်ရိုးကို လွယ်လင့်တကူ ကျော်တက်မည်ကို တွေးကြမည်မဟုတ်ပါပေ။ သို့ဖြစ်ရာ မည်သည့်အလုပ်တွင်မဆို မသိက ပါးစပ်ကို ဝိတ်အေးအေးအေး အသင့်၏။

ထိုင်နေ အကောင်းသား၊ ထသွားမှ ကျိုးမှန်းသိအဖြစ်မျိုး

ရောက်သူမှာ ဟန်ချောပြလိုသူများသာ ကြုံတွေ့တတ်ကြောင်း၊ ထမင်းခြောက်ဖာတ်လမ်းက ဦးရွှေမောင်အား အသိတရားပေးလေ၍ မောင်တင်ဖေ၏စိစဉ်ချက်ကို ရှေးကထက် စိတ်ဝင်စားလာပြန်၏။ သို့နှင့် သူသည် ကာယကံရှင်အား ဆက်ပြောရန် ဝိုက်တွန်းမိပြန်၏။

“အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ထမင်းခြောက်လှမ်းကာ နှစ်ပြည်လောက်ရလာတယ်။ ဒီကြားထဲ မောင်ကြည်ကလည်း အနားတင်ကပ်နေတဲ့ ဆိတ်ကုလားအိပ်ဘေး ထောင်ထားတဲ့တက်ကို ဆွဲလာပြီး သဲထဲ မြှုပ်ထားလိုက်တော့ လှေပဲလိုတော့တယ် ဆရာ”

“အင်း ... ဟုတ်ပြီ။ ဒီတော့ ...”

“ဒီတော့ ... လှေကို သွားသွား အရိပ်အကဲခတ် ကြည့်ကြတယ်။ ခက်တာက လူလေးငါးယောက် တစ်ပြိုင်နက်ထမ်းချလိုက်လည်း မဖြစ်ဘူး။ အကြံရ အတော်ကြပ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော့် နောက်အစီအစဉ်တစ်ခုက အကျဉ်းသားအချင်းချင်းရဲ့ စောင်ကို ရသမျှ ခိုးပြီး ဝှက်ထားဖို့ပဲ ဆရာ။ ဟဲ ... ဟဲ ... ရွက်တိုင်ရအောင်လေ ဆရာ”

“ရွှေ ... နိပ်သဟေ့ .. နီးပြီ ... နီးပြီ။ လှေမြန်မြန်ရပါစေလို့ မင်းတို့ပါ ဆုတောင်းကြကွာ”

အနီးရှိ နားထောင်နေသူ အကျဉ်းသားများအား ထောင်မှူးကြီးက လှမ်းပြောလိုက်ရာ တပါးဝါးရယ်လိုက်ကြ၏။

“အဲ ... လှေမရရင် လုပ်ရကိုင်ရုံကတော့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့သလိုပါပဲ။ နေ့ညမရွေး လုပ်ရတာကို။ အကျဉ်းသားတွေဟာ ညညကျ အိပ်ထောင်တန်းလျား အိပ်ချင်အိပ်၊ ဒါမှမဟုတ် သံဆူးကြီးအတွင်း အပြင်ထွက် အိပ်ချင်အိပ်၊ ပင်လယ်လေက သိပ်ကောင်းတော့ သဲပုံထဲ အိပ်တဲ့လူလည်း မနည်းပါဘူး။

ဒါနဲ့ တစ်ညတော့ဆရာရေ ... ထောင်အခြေခံခန်း ၇ မိုင် တက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ခန်းကိုသွားရာမှာ သုံးတဲ့ မော်တော် ဘုတ်ကလေးရောက်လာပြီး ထောင်နားကတံတားမှာ ကြိုးချည်ထား တာမြင်ရတော့ နိုင်ပဟဆိုပြီး ဝမ်းသာသွားကြတယ်”

“အောင်မယ် ... ကုသိုလ်ကံ အတုံးလိုက်အခဲလိုက် ကောင်း လာပြီကွ”

ထောင်မှူးကြီးပင် အားတက်လာဟန်ရှိ၏။

“ဒါနဲ့ အဲဒီညမှာ ကျွန်တော်တို့လည်း အပြင်တွင် ထွက်အိမ် ကြတာပါပဲ။ ည ၁၁ နာရီလောက်ကျတော့ ဆူးသံကြိုးတန်းအောက် သဲကိုယက်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ရဲရွှေက အရင်ထွက်ပြီး မော်တော်ဆီ သွားကြ တာပဲ”

“နေဦး .. အစောင့်တွေ မမြင်ဘူးလား။ မီးတွေဘာတွေကော မရှိဘူးလား”

“အစောင့်တွေလည်း ရှိပါတယ်။ အင်ဂျင်မီးလည်း ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလစ်မှာ ထွက်တာပါပဲ။ မော်တော်နားတော့ မီးရောင်မရှိပဲ ဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကြိုးဖြေပြီး ရေရင်စို့လောက်ကဆွဲကာ မောင် မုတ်ရယ်၊ မြဟန်ရယ်၊ မောင်စိရယ် ကိုယ့်တာဝန်နဲ့ကိုယ် စောင့်ထွေ တပေ့ကြီးနဲ့လိုက်ကြပြီး ယူလာတဲ့တက်တစ်ချောင်းနဲ့ ယက်ပြီး ထွက် လာကြတာပါပဲ”

“မင်တို့အထဲ စက်အကြောင်းနားလည်သူ ပါလား”

“တစ်ယောက်မှ မတတ်ကြပါဘူးဆရာ။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ပဲ့ချိန်စက်ရှိမယ် မထင်ဘူး။ မော်တော်က အမိုးမပါတော့ ရွက်တိုက် သွားဖို့ပဲ စိတ်ကူးထားကြတယ်”

“ဪ ... ဪ ... ပြောပါဦး”

“ဒါနဲ့ ရေကို ယက်သံမကြားအောင် တစ်ယောက်တစ်လှည့် လှော်လိုက်ကြတာ တစ်ညလုံးပဲ။ ခက်တာက ရွက်တိုက်ဖို့ တိုင်လိုနေ တယ်။ ဒါနဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဆိုပြီး မျောချသွားတာ မနက်(၇)နာရီလောက် မယ်။ စားပွဲကျွန်းခေါ်တဲ့ မီးပြကျွန်းရောက်တော့ အားရဝမ်းသာနဲ့ ကျွန်း ပေါ်တက်ကြတာ တကယ်တည်း မီးပြအလုပ်သမား (၇၀) လောက်နဲ့ တိုးနေတော့တယ်။ သူကိုယ်တိုင်က လာကြတယ်လို့ဆိုတယ်”

“ဟော ... ဒီတော့ ဝိုင်းဖမ်းကြရောလား”

“ဟာ ... ဘယ်ရမလဲဆရာ ကျွန်တော်တို့က ဟိုလိုလို ဒီလို လိုနဲ့ပြောပြီး ထမင်းတောင် တောင်းစားကြတယ်။ ဒီကျွန်းမှာ ဓားငှား ဦး တက်ခုတ်၊ ရွက်တိုင်ခုတ်နဲ့ တစ်နေ့နဲ့တစ်ညကြာတယ်။ ထွက်ခါနီး ထမင်းတောင် သုံးပြည်လောက် ချက်ပေးလိုက်သေးတယ်။ ဟဲ ... ဟဲ ...”

“နိပ်ဟ”

“ကျွန်တော်တို့ လှေကိုလှော်ပြီး ထွက်ကြတယ်။ ရွက်တိုက် ခင် ထောင်ကျွန်းကမြင်မှာစိုးလို့ ရွက်ကိုမတင်ကြသေးဘဲ ခပ်လှမ်း ထွမ်းရောက်မှ ကိုယ့်လှေတွေကို အော်ပစ်ခဲ့တယ်။ ‘တို့ ထောင်ပြေးလာ ဆို အကောင်တွေဟေ့’ လို့ အားရဝမ်းသာပေါ့ဆရာ။ ဒါနဲ့ကမ်းပေါ်က ဘာပြန်အော်လဲဆိုတော့ ‘တို့လည်းသိပါတယ် ... ပြေးကြဟေ့ ... ပြေးကြ’ တဲ့ ...။ ဟဲ ... ဟဲ”

“ဟဲ ... ဟဲ ... မုတ်ကရော။ သိပ်ကောင်းအိတ်ဖောင်ပဲ”

ထောင်မှူးကြီးက ဟဲလိုက်၍ ဇာတ်လိုက်ကြီး တင်ဖေးအား ဆေးကျဟန်ဖြင့် အကျဉ်းသားများ ဟဲလိုက်လေသည်။ မောင်

သည် ဆက်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ဆိုကာ တစ်နေ့လုံးလှော်တာပဲ ရွက်မတိုက်ခဲ့ဘူး”

“စားစရာက ထမင်းခြောက်နှစ်ပြည် မီးပြကျွန်းရလာတဲ့ ထမင်းက သုံးပြည်၊ ရေတစ်ပုံး၊ အုန်းသီးနှစ်လုံး ... ဒါပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့က ပြည်မကို သုံးရက်တင်မသွားရဘူးလို့ မှန်းထားတယ်”

“ဪ ... အင်း ... ရေကြောင်းခရီး သွားဖူးတဲ့လူ ပါသလား”

“ဟင့်အင်း ... တစ်ယောက်မှ မပါဘူးဆရာ။ ပဲ့ချိပ်စက်မှာ ဆီလည်း အတော်ပါတယ်။ စိတ်ထင်တစ်ပုံးလောက်ရှိပါယ်။ တစ်ယောက်က လက်ဆော့ပြီး စက်ကိုသွားနှိုးတာ တဖုန်းဖုန်းနဲ့ စက်နိုးလာတယ် ဆရာ ...”

“ဟာ ... သိပ်ကောင်းပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟဲ ... ဟဲ ... နောက်တော့ ဟိုအကောင် ဘာလုပ်လိုက်သလဲ မသိပါဘူး ဖွတ်ရွတ်ဆိုပြီး စက်ရပ်သွားတာ ဘယ်လိုမှ လုပ်မရတော့ပါဘူး။ ဟဲ ... ဟဲ”

“ဟာ ... ငါ့လခွေး ... ဟန်ကျွဲခါနီးမှ အတင်းရိုက်နီးရောပေါ့”

မောင်တင်ဖေနှင့် အကျဉ်းသားများ တဟားဟား ရယ်ကြပြန်သည်။

“ဒါနဲ့ ဆရာရေ၊ ကဲ ... မထူးဘူးဆိုပြီး တစ်နေ့လုံး လှော်ကြတော့တယ်။ ညကျမှ ရွက်ကိုဖွင့်လိုက်တာ။ အို ... ဘာပြောကောင်းမလဲ ရိပ်ရိပ်ရိပ်ရိပ်နဲ့ နေတာပဲ”

“တောက် ... တယ်အကြပိုင်ကြတာကိုး။ ဒါနဲ့နေဦး ရေလမ်းစားမလည်ဘဲနဲ့ ဘယ်လိုကြည့်ပြီး ဘာကိုမှန်းသွားကြသလဲ”

ထောင်မှူးကြီးက ငါးစာဖြစ်ကုန်မှာ စိုးရွံ့လားမသိ မေးလိုက်ပြန်၏။

“ဟာ ... ဒါလောက်တော့ ဖြစ်ပါတယ်။ ညဆို ဝှုပ်ကြယ်တဲ့ နှစ်စဉ်ကြယ်တို့မှန်းပြီး ချကြတာပါပဲ”

“အလဲ့ ... မခေဘူးဟ”

“ဒါနဲ့ ပြည်မဘက်ကမ်းရိုးကို မိုးလင်းတော့ မြင်ရရောပေါ့ ဟုတ်လား”

ထောင်မှူးကြီးက စကားကို ကျော်တက်မေးလိုက်၏။

“ဟာ ... ဘယ်မြင်မလဲ ဆရာ။ ကိုယ်လည်း သူ့မိုး။ သူလည်း သူ့မိုး ဘာတတ်ကြတာမှတ်လို့။ မနက်လည်းမိုးလင်းရော ဘယ်တဘယ်လို ရောက်ကြမှန်းတောင် မသိကြတော့ပါဘူး။ လေ့ဦးတည့်ရာ ရောက်ချင်ရာရောက်ဆိုပြီး ချကြတော့တာပါပဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

“သောက်ကျိုးနဲ့ ... ကမ္ဘာကို ပတ်ကြတော့မယ်ထင်တယ်” အကျဉ်းသားများ တဝါးဝါးရယ်ကြရာ မောင်တင်ဖေသည် မျက်နှာညှပ်ထွက်အောင်ပင် ရယ်လိုက်လေသည်။

“မနက်မိုးလင်းတော့မှပဲ ဒုက္ခတွေ့လာတော့တယ် ဆရာ။ လာလိုက်တဲ့လှိုင်းလုံးတွေ တောင်လောက်ကြီးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆိုတာ ငယ်ငယ်တုန်းက သစ်ပင်ပေါ်ကြိုးတစ်ချောင်းချည်ပြီး ဒန်းစီးသလိုပါပဲ။ အော့တဲ့လူအော့၊ အန်တဲ့လူအန်”

“ဟာ ... နေဦး ... နေဦး။ မင်းတို့ပြေးတဲ့ရက် ဘာဂက်လဲ”

“အင်္ဂလိပ်လို (၂၉-၂-၆၀)နေ့ည ၁၁ နာရီပဲ ဆရာ”

“အော်ရိုက် ... ဆက်ပြောစမ်း”

ထောင်မှူးကြီးကပြန်အပြော အကျဉ်းသားပြူးနောင်က ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

“ပင်လယ်ထဲ ဘာတွေတွေ့တုံး ကိုယ့်လူ”

“ဟေ ... သောက်ကျိုးနဲ့ အမေးအစမ်းထူတဲ့လူသူ ထောင်ကပြေးချင်ပြီ ထင်တယ်။ ပင်လယ်ထဲဘာတွေ့ရမလဲ ရေကိုတွေ့တယ်ကွ ... ရေကို ...”

ထောင်မှူးကြီးက တပည့်ဟောင်းအား တင်ဖေအစား အဖြေပေးလိုက်၍ တစ်ချက် ဟားတိုက်ကြပြန်သည်။ ဟားတိုက်၍အပြီး တင်ဖေဆက်ပြန်၏။

“ပင်လယ်ထဲ ထူးတာတော့ ဘယ်မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်းမြင်ရတယ်။ ပထမတော့ ပင်လယ်ထဲ ကျွန်းပေါ်နေတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ မဟုတ်ဘူးဗျို့။ ‘လင်းရှူး’ဆိုတဲ့ ငါးတွေပဲ။ တစ်ကောင်တစ်ကောင် ကျွဲလောက်ခွားလောက်မကဘူး မဲမဲကြီးတွေ အုပ်လိုက်ပဲ။ ဗြိတိသားမောင်မှတ်က ပြောတယ်။ လင်းရှူးဆိုတဲ့ငါးဟာ ပင်လယ်မှာ ဒုက္ခရောက်တဲ့လူတွေကို ကယ်သတဲ့ဗျို့။ ငါးမန်းတို့ဘာတို့ ဝင်မဆွဲအောင် ဝိုင်းပေးသတဲ့။ သူတို့ကို လူတွေက သတ်ရင်လည်း လူမှာ ဘေးဒဏ်ထိတတ်သတဲ့”

မှတ်ချက် ။ ဗြိတိ၊ ထားဝယ်နှင့် ရခိုင်တို့က ၎င်းငါးကို ‘လင်းရှူး’ ဟုခေါ်ကြသည်။ ဗမာအခေါ် လပိုင် (ဝါ) လင်းပိုင်ဖြစ်သည်။ လပိုင်ဆိုကို ကြားဖူးကြပေလိမ့်မည်။ လပိုင်ဆိုကို အကြောအချဉ်ပြေအောင် ဆေးအဖြစ် လိမ်းတတ်ကြ၏။

မောင်တင်ဖေသည် ဆက်ပြန်သည်။

“ဒီငါးတွေက လှိုင်းသတုံး သိပ်မပေါ်ဘူး။ ရေငြိမ်မှပေါ်တယ်။ သဘောတွေ လှေတွေပျက်ရင် ချက်ချင်း ရောက်လာတတ်တယ်တဲ့ဗျို့။ ကျွန်တော်တို့လှေနားဆိုတာ ဝိုင်းနေတာပဲ။ ကြောက်စရာကလဲ ကောင်းတော့ ကျွန်တော်တို့အကောင်တစ်ကောင်က တကယ်တည်း တက်ခဲ့ရိုက်ပါမယ်လုပ်လို့ အတော်စကားများရသေးတယ်။ တစ်နေ့လုံး ဝိုင်းထားပြီး ညကျမှ ပျောက်ကုန်ကြတယ်ဗျို့”

မောင်တင်ဖေသည် ပြူးနောင်အား လှည့်ပြောနေရာ အားလုံး ငြိမ်နေကြ၏။

“ဒီလိုနဲ့ပဲ ပင်လယ်ထဲ နှစ်ရက်နှစ်ညတိတိ တစ်ယောက်တစ်သုညအိပ်ပြီး ရွက်ဖွင့်လာလိုက်တာ နောက်တစ်နေ့နံနက် ၇ နာရီလောက်မှာ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးတစ်စင်း ဖြတ်သွားတာ တွေ့ရတယ်။ သင်္ဘောဟာ အတော်လွန်သွားပြီးမှ ပြန်ကွေ့လာတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့က လှေပေါ်ကအဝတ်တွေ လှုပ်ပြကြတော့ သင်္ဘောကြီးဟာ ရပ်ပြီးကြီးခလုကားချပေးတာပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့စိတ်ထင် ဒီသင်္ဘောဟာ ပြည်မသွားမယ်။ မော်သမြိုင်ကို ဝင်ကပ်မယ်ထင်ပြီး သိပ်ပျော်ကြတာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောပေါ် အားလုံးရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ မော်တော်ကလေးကို သင်္ဘောကြီးနောက်က ကြိုးဆွဲပြီးယူလာခဲ့တယ်”

“သင်္ဘောပေါ် ဗမာတွေပါလားဗျို့”

တစ်ဦးက ဝင်ထောက်လိုက်၏။

“တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဖူးဘူးဗျို့။ လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ပဲ ပြောကြရတယ်။ သင်္ဘောပေါ်မှာတော့ ဖိမိပါပဲ။ အစားအသောက်၊ စီးကရက်

ဆိုတာ အလှုပ်ပယ်။ အရက်တောင် ပါသေးတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သဘောကြီး ပေါ် လေးရက်သာကြာတယ်။ စင်္ကာပူဆိပ်ကမ်းရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်တို့ကို ဆိပ်ကမ်းနားတင်ရှိတဲ့ ဗမာသံရုံးကို သွားအပ်တာပါပဲ။

မှတ်ချက် ။ . . . (ကောင်စစ်ဝန်ရုံး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်)

“ဗမာသံရုံးက တော်တော်ဂရုစိုက်ရဲ့လား”

တစ်ဦးက ဝင်မေးပြန်၏။

“ဟာ . . . တော်တော်ပဲ ကောင်းရှာပါတယ်။ သံအမတ်ကြီး (ကောင်စစ်ဝန်ထင်ရ၏) ဦးငြိမ်းမောင်က သိပ်ဂရုစိုက်တာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့က ဗြိတိ-ပလော နန်းတော်ရွာကလို့ ခပ်တည်တည် ညာထားကြတယ်။ ဗြိတိသားမောင်မှတ်ကပါတော့ ဟန်ကျတာပေါ့။

သံအမတ်ကြီးဟာ တစ်ယောက်ကို အဝတ်နှစ်စုံ၊ ဖိနပ်တစ်စုံ တောင် ပေးရှာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ သံအမတ်ဆီ (၅)ရက်လောက်လည်းနေရာ သံအမတ်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ ထောင်ပြေးမှန်းသိတော့တယ်။ ဗမာသတင်းစာထဲမှာ ပါတယ်ထင်ပါရဲ့။”

“သံအမတ်ကြီးက ဘာပြောသေးလဲ”

တစ်ဦးက ဝင်စွက်ပြန်သည်။

“မပြောရပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ မှန်ရာပြောရောပေါ့လို့သာ ပြောပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကျွေးရှာသေးတယ်။ နောက်တော့လည်း ဝတ္တရားအရ စင်္ကာပူထောင်ကို ပို့လိုက်တာပါပဲ။”

“စင်္ကာပူထောင်မှာ ဘယ်လိုစားသောက်ရသလဲ။ ထောင်အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ”

ထောင်မှူးကြီးက နိုင်ငံခြားထောင်အကြောင်းသိလို၍ မေးဟန်

ရှိ၏။

“ထောင်ကတော့ ရန်ကုန်ထောင်လောက်နီးနီး ကြီးပါတယ်။ အကျဉ်းသား ခြောက်ရာလောက်ရှိတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ အစားအသောက်ကတော့ ကောင်းပါတယ်။ ငါးဟင်းတစ်ခွက် အမြဲပါတယ်။ ထမင်းနဲ့စားဖို့ ဆင်အန်ငှက်ပျောတစ်လုံးလည်း အမြဲပါတယ်။ အာလူးလည်းပါတယ်။ အဲ . . . ဆန်ကျတော့ မကောင်းဘူး။ သိပ်ကြမ်းပါတယ်။”

“မင်းတို့ ဘာအလုပ်လုပ်ရသလဲ။ ဘယ်လောက်ကြာသလဲ”

“ဘာမှမလုပ်ရပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကို အချုပ်သားတွေနဲ့ အတူထားပါတယ်။ ထောင်ထဲမှာ ၂၃ ရက် ကြာပါတယ်။ အိပ်ထောင်တွေကတော့ ဗမာပြည်မှာလို သစ်သားမဟုတ်ပါဘူး။ သုံးထပ်တိုက်ကြီးတွေ။ ဗမာပြည်မှာလို စုပြီး တစ်ခန်းကို သုံးလေးဆယ်မအိပ်ရပါဘူး။ တစ်ယောက်တစ်ခန်းပါပဲ။

ထောင်ထဲမှာ မလေးလူမျိုးနဲ့ ကုလားတွေပဲ တွေ့ရပါတယ်။ ဗမာစကားပြောမရတော့ သိပ်ပျင်းစရာကောင်းတာပါပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့က သီချင်းဟစ်ဟစ်ဆိုတော့ အားလုံးရယ်နေကြတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ကို အောက်ဆုံးထပ် ရေဒီယိုရှိတဲ့အခန်းမှာ ပြောင်းထားတယ်။ ဟိုကောင်တွေက အိပ်ထောင်တစ်လုံး ရေဒီယိုတစ်လုံးရှိတယ် ဆရာ။ ညအိပ်ရာဝင်လည်း ရေဒီယိုသံနဲ့ ဘာနဲ့ဆိုတော့ ဖိပ်ပါပဲ။”

နားထောင်နေသူများအနက် ထောင်ကြီးပျော် ပြူးနောင်သည် တောက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်၍ တဝါးပါးဖြစ်ကုန်ကြရာ . . .

“ဟုတ်တယ် . . . ပြူးနောင်၊ ဒီထောင်တွေရောက်အောင် သိပ်ကြိုးစားဖို့ကောင်းတယ်။ ထမင်းစားပြီးရင် ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးတောင်

ရသေးတယ်ဆိုတော့ မင်းလို ဘုရားနဲ့တူလူနဲ့ အံ့ကိုက်ပဲ”

ထောင်မှူးကြီးက ပြူးနောင်အား ကောင်းရာသုဂတိသို့ရောက်အောင် တွန်းပေးလိုက်၏။ ပြူးနောင်သည် တဟဲဟဲ ရယ်နေလေသည်။

“နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ကို ဗမာသဘော ရွှေပြည်အေးနဲ့ ဗမာရဲသားတွေလာခေါ်ပြီး အင်းစိန်ထောင်ကို ပို့လိုက်တာပါပဲဆရာ့အသွားတုန်းက နိုင်ငံခြားသဘောပေါ်မှာ စိမ်းကျသလောက် အပြန်ကျလက်ထိပ်တကားကားနဲ့ သိပ်မနိပ်ပါဘူး။ စက်ပူကလာခေါ်တဲ့နေ့ဟာ (၂၉-၃-၆၀)နေ့ဆိုတော့ ထွက်ပြေးတဲ့နေ့က ရေတွက်ရင် တစ်လတိတ်ပါပဲ”

“အင်း ... ဒါနဲ့ မင်းတို့ခိုးသွားတဲ့ မော်တော်ကော ပြန်ဆွဲလာသေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒါပြောဖို့ မေ့နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့မော်တော်ကို နိုင်ငံခြားသဘောနဲ့ဆွဲလာတုန်း ဧရဝင်ပြီး မြုပ်တာနဲ့ ကြီးကို မြှုပ်ချလိုက်ပါတယ်။ ဒီမော်တော်သာရှိရင် ကျွန်တော်တို့ကို နီးရာဆိပ်မှာ တင်ခွဲမလို့ပြောတယ်။ မော်တော်နှစ်သွားတာ သိပ်နာတာပဲ။ အမှန်တော့ ဆရာရယ်၊ ဒီသဘောနဲ့တွေ့တာကိုပဲ မကောင်းပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါ်ရောက်ပြီး သဘော တစ်နေ့သာခုတ်ရတယ်။ ကမ်းရိုးတန်းကို မြင်ရတာပါပဲ။ တကယ်လို့ ဒါကြီးနဲ့မတွေ့ရင် ကျွန်တော်တို့ မသကာရွက်တိုက်ရ နှစ်ရက်ပေါ့ဆရာ။ အခုတော့ သဘောကြီးကောင်းမှုနဲ့ ထောင်ပြေးတာက ၂ နှစ်၊ မော်တော်ခိုးသွားတယ်ဆိုပြီး ထပ်ခွဲတာက လေးလ ထပ်တိုးသွားတာပါပဲ”

မောင်တင်ဖေသည် သူ၏ ‘ကိုကိုးကျွန်းထောင်ပြေး’ ရာဇဝင်ကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

“ကဲ ... ပြူးနောင်၊ မင်းလို မစို့မပို့လုပ်တာနဲ့ မကွာလား။ လုပ်မဲ့လုပ် ရာဇဝင်တွင်သွားတာပဲ မှတ်လား”

“ဟာ ... ဆရာ။ ဒါတွေက သက်သက်ပုလိပ်လုပ်လို့ ကျွန်တော်ထောင်ကျတာပါ။ အရင်တစ်ခေါက်တုန်းက ဘိုင်စကုတ်ကြည့်နေရင်းက ထောင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်တာပါပဲ”

ပြူးနောင်က သူ၏အပြစ်ကို ရဲအား လွှဲလိုက်၏။

“အေးလေ ... မင်းက အလကားနေရင်း ထောင်ကျခံရပုံ အများကထင်သွားအောင် ပြောနေတာကိုး။ ဘိုင်စကုတ်ကြည့်ရင်း ခါးပိုက်နှိုက်တာမှ ထည့်မပြောပဲလား”

အကျဉ်းသားများ တဝါးဝါးရယ်လိုက်ကြသည်။ ထောင်မှူးကြီးသည် မောင်တင်ဖေအား တစ်ခါမှားခဲ့သည်ကို နောက်ထပ်မမှားရန် ပြောပြပြီး ထောင်ပိတ်ချိန်ပင် နီးကပ်လာပြီဖြစ်၍ ကိုကိုးကျွန်းထောင်ပြေး ရာဇဝင်ကို အဆုံးသတ်လိုက်လေသတည်း။

